

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

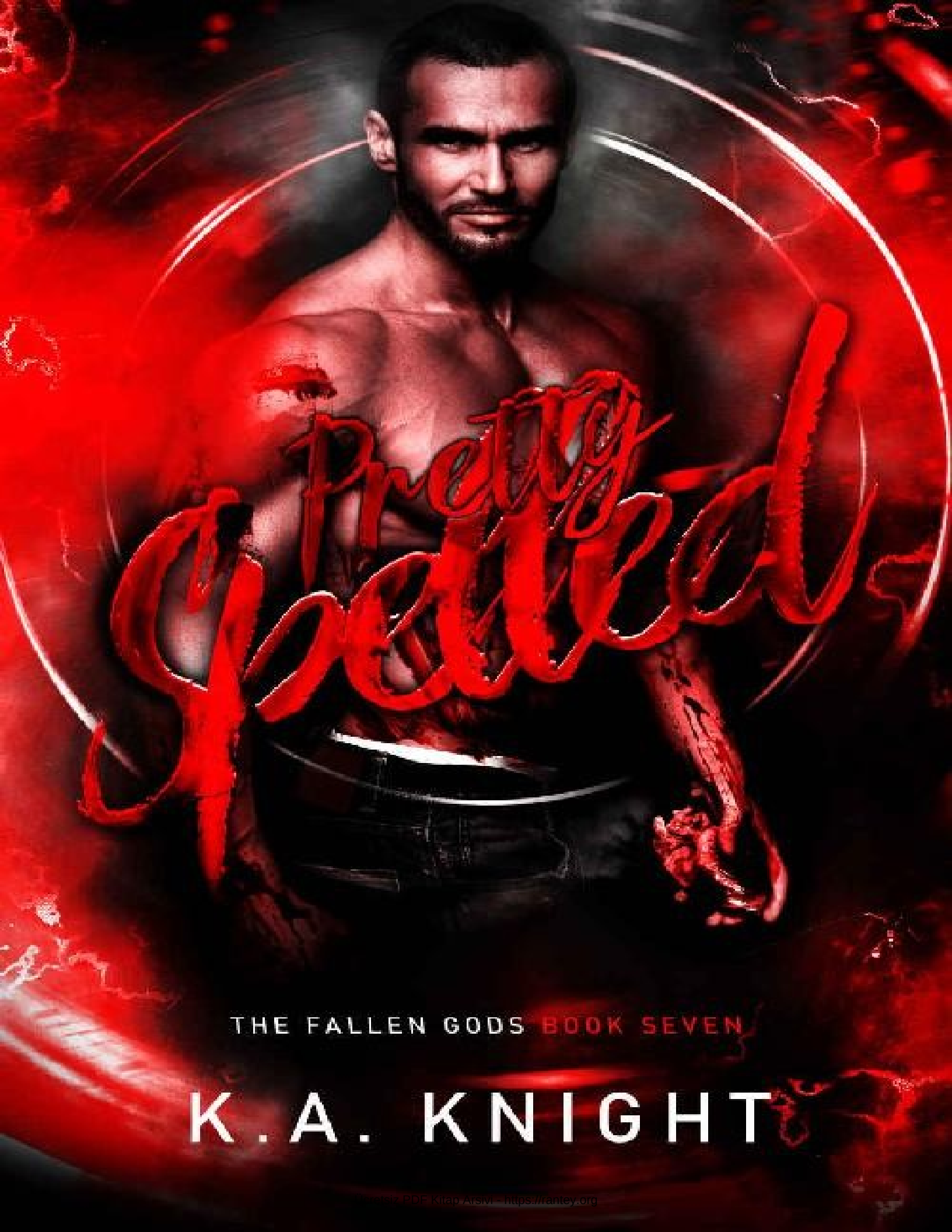
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



THE FALLEN GODS BOOK SEVEN

K.A. KNIGHT



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.



GÜZEL HECELENDİ

DÜŞMÜŞ TANRILAR KİTAP YEDİ

K A KNIGHT

Pretty SPELLED

THE FALLEN GODS BOOK SEVEN



Pretty Spelled (Düşmüş Tanrılar Yedinci Kitap).

Bu bir kurgu eseridir. Yerler, olaylar veya gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı© 2020 K.A. Knight, tüm hakları saklıdır.

K.A. Knight tarafından yazıldı: Elemental Editing and Proofreading'den Jess tarafından düzenlenmiştir.

**Kaila Duff tarafından biçimlendirilmiştir.
Kapak tasarımı Temptation Creations tarafından yapılmıştır.**

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25 Epilog

Epilog Epilog

Epilog Epilog

EpilogEpilog

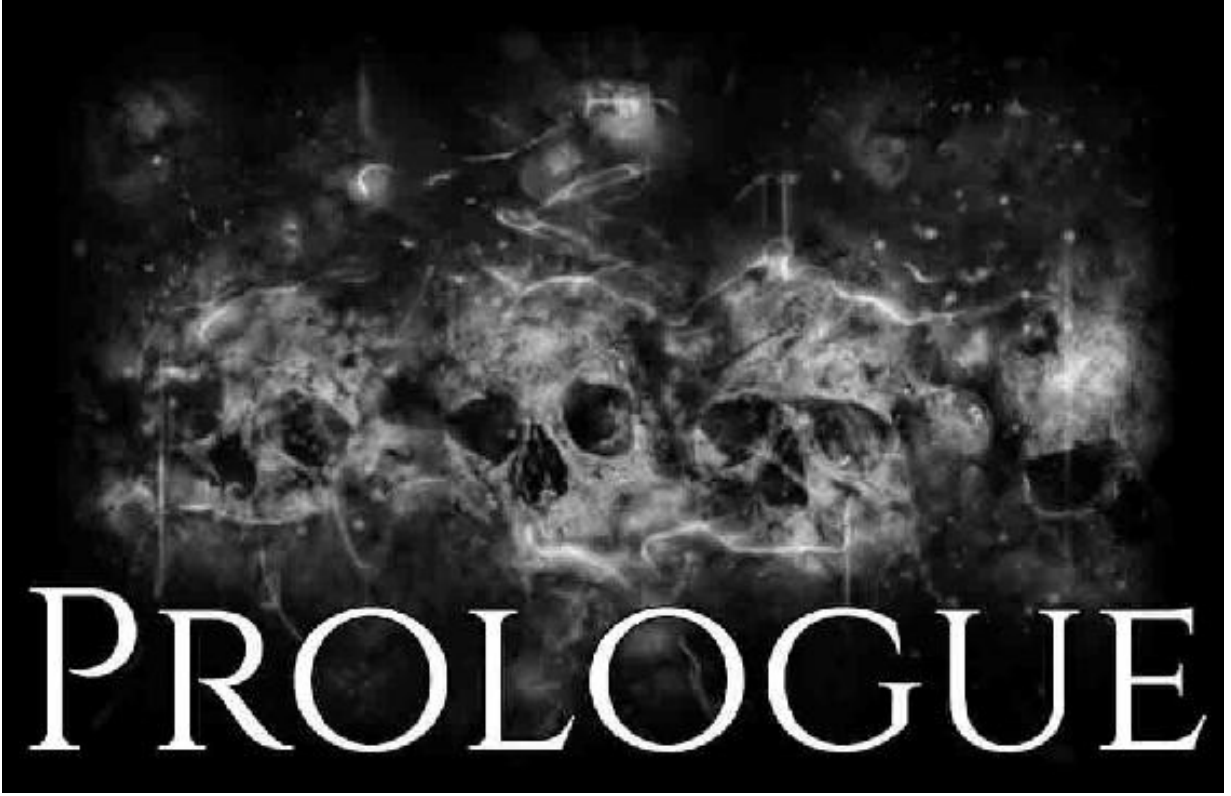
Sonsöz

Yazar Hakkında

K.A Knight tarafından da yazılmıştır

"Gerçek büyü başkaları üzerinde güç kazanmakla ilgili değildir: kendiniz üzerinde güç kazanmakla ilgilidir."

Rosemary Guiley



ATLAS

Iüst kattaki herkesi duyabiliyorum; , konuşmalarını. Yeniden evimdeymişim gibi hissediyorum diyeceğim ama bu yanlış olur. Burada hiçbir zaman Çocukken evimizde kahkahalar eksik olmazdı. Hayatımızdan keyif aldığımız tek zaman, ailelerimizden uzakta ve birlikte olduğumuz zamanlardı... ben *onunla birlikteyken*.

Kardeşlerimin hepsinin arkadaşı var, ama benim arkadaşım dışarıda.

Orada yalnız, kapana kısılmış ve korkmuş.

Onu bir kez kaybettim, bir daha kaybetmeyeceğim.

Hepsinin olması gerektiğini düşündükleri şeyin farkında olmamı sağlamaya çalıştıklarını biliyorum ama asla ama *asla* eşimi öldürmeyeceğim.

Seni kurtaracağım, Lils, bunun için ölmem gerekse bile. Seni bir kez terk ettim, seni korumadım... kurtarmadım ve bu

bir daha asla olmayacak. Seninle tekrar birlikte olmak için yüzyıllarca bekledim. Bu hayatta ya da bir sonraki hayatta, bu .

Kanepede otururken öne doğru eğildim, bakışlarım Kafes. Ne de olsa burada olmasının bir sebebi var. Geçen yılı eşimi arayarak geçirdim, ama aynı zamanda araştırıyor ve hazırlanıyordum. Kardeşlerim Lilith'ten çabuk vazgeçebilir ama ben vazgeçmeyeceğim. Bundan sağ çıkabilecek, bununla savaşılabilecek biri varsa o da benim küçük insanımdır... Gerçi artık ona öyle diyemiyorum.

Yüzümü ovalayarak arkama yaslanıyorum, başımı koltuğa bırakıyorum ve gözlerimi kapatarak onun kahkahalarını, gülüşünü, kokusunu hatırlamaya çalışıyorum, ama çok uzun zaman oldu. Bu anılara tutunmak, onları sıkıca kavramak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, zar zor hatırlayana kadar parmaklarımın arasından kayıp giden bir duman gibi oldular. Görünüşe göre aşkımı sadece rüyalarımda görüyorum. Elim otomatik olarak cebime gidiyor ve avucumun içinde evirip çevirirken yılların dokunuşuyla pürüzsüz hale gelen taşı çıkarıyorum. Kabaca oyulmuş çizim yüzyıllar sonra solup gidiyor. Bunu bana biz gençken vermişti, onun kalbi olduğunu söylemişti... her zaman benim olacaktı.

Bana ait olduğunu.

O zamanlar, onu hayatımdan korumak için kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ve o zaman bile benim ona, onun da bana ait olduğu konusunda ısrar etti. Birlikte olacağımızdan o kadar emindi ki, birbirimiz için yaratıldığımıza inanıyordu. Benim ya da başkasının ne dediğini umursamadı, sevgisini isteyerek bana verdi. O her zaman güçlü, emin ve nazikti... ve bakın ona ne yaptılar.

Kır çiçeğimi bozdular. Yapraklarını kararttılar.

Sadece boğumlu kökleri kalana kadar parıltısını soldurdu. Beni bir kez kurtardı, şimdi onu kurtarma sırası bende. Senin için geliyorum, kır çiçeği.

Ah, Attie, her zaman sonuna kadar savaşıyor, yankı mırıldanıyor, ses kadın ve aynı zamanda farklı, daha karanlık.

Dumanlı karanlığın içinde dönüp kaynağı arıyorum. "Lils?" Sesleniyorum.

Kahkahalar etrafımda yankılanıyor ve ben daha hızlı dönüyorum.

Hırlıyorum, sihrimi çağırıyorum ama gelmiyor, ben insanım.

Kahkahalar daha da yükselir. "İşte, ikimiz de insanız." fısıldıyor. "Zavallı küçük düşmüş tanrı, bunca yıl sonra bile onu hala seviyorsun. Seni kayıp bir köpek yavrusu gibi takip eden o küçük insanı. Keşke fark etseydin, keşke sen de onu sevseydin... belki onu benden kurtarabilirdin."

"Göster kendini!" Talep ediyorum ve bir dokunuş boynumu okşuyor, beni döndürüyor. Şimdi bunun onun zihnime girmesi için bir rüya alanı olduğunu biliyorum. Gerçekten de çok güçlü olmalı.

"Evet, güçlü, karanlık benim, tıpkı kafandaki sıkıntılı düşünceler gibi... ama tek yapmam gereken gemimi ve seni birbirine bağlayan o yıpranmış ipliği takip etmektir. Sana tutunmak, seninle kalmak için ne kadar çok savaştığı gerçekten acınası. Bunu bu yüzden yaptı, biliyorsun. Bu yüzden yardım için yalvardı ve çılgılık attı, çünkü senin ona ihtiyacın olduğunu düşünüyordu."

"Haklıydı," diye cevap veriyorum. "Öyle miydi, Attie?"

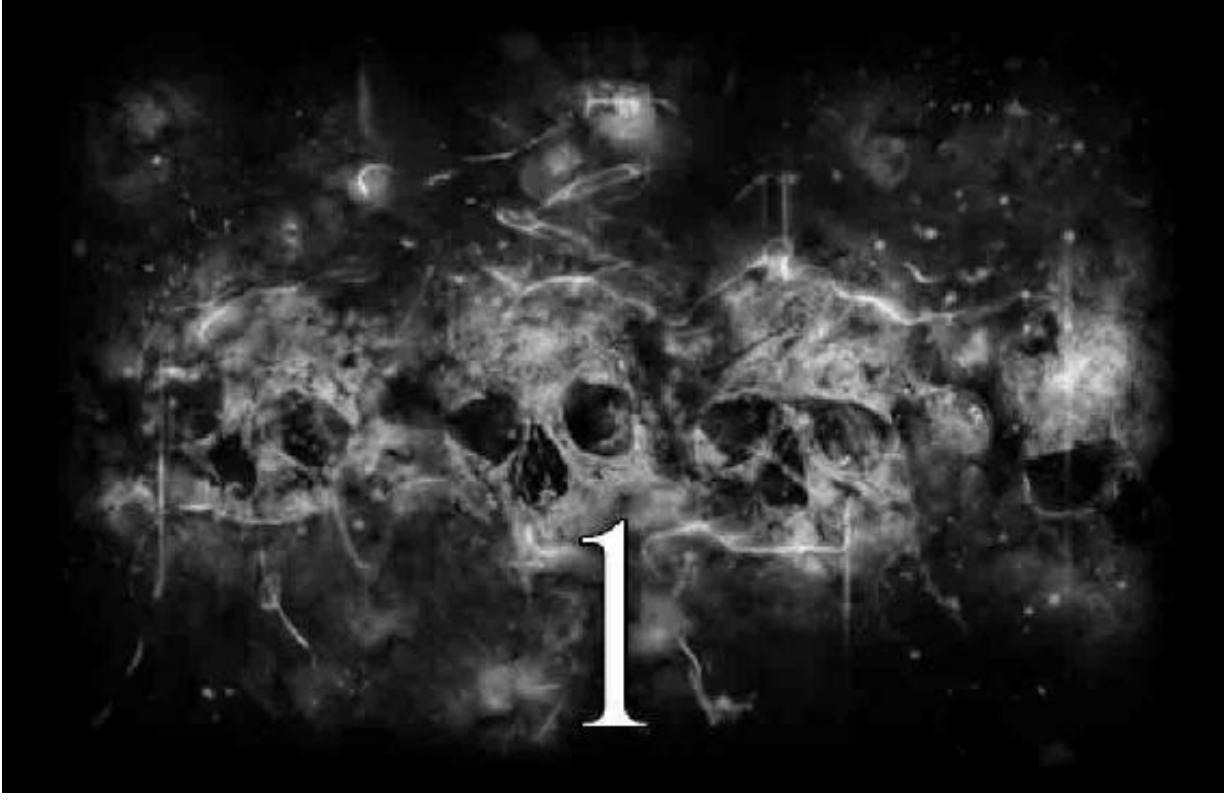
"Bana öyle deme! Sadece o bana böyle seslenebilir!" Ben kükrüyorum ve o tekrar gülüyor, sonra karşımda beliriyor. Lils'imın yüzünde bir gülümseme, gözleri mutlulukla parlıyor. Ona doğru uzanıyorum ama ayaklarım takılıyor ve ne kadar çırpınsam da ona ulaşamıyorum. Gözlerine alevler dolup vücuduna tırmanırken ağzı sessiz bir çılgılla açılıyor ve dehşet içinde bir çılgılık daha atarak dumanın içinde kayboluyor ve karşımda bugünün Lilith'i duruyor. Siyah gözler, şeytani bir gülümseme.

"Hâlâ hepinizi korumak için savaşıyor... sizi dönüştüğü şeyden kurtarmak için. Başaramayacak. Yıl , kanınız kadehimi dolduracak ve ben

Bu dünyanın yanışını izlemekte özgürsün." Gülüyor ve önümde belirirken tırnaklarını yüzümde gezdiriyor. Vücudum dondu. Tek hareket ettirebildiğim gözlerim. Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, bir yılan gibi soğuk ve ıslak. Eşimle ilk ve tek öpüşmemin sıcaklığı ve mutluluğu gibi değil. "Yakında görüşeceğiz, sevgilim."

Sonra ortadan kayboldu ve ben boşluğa doğru çığlık atmak zorunda kaldım.

Lilith!



LILITH

W Kollarımı kendime dolayarak dizlerimi göğsüme çekiyorum ve çenemi onlara dayayarak sessizce ağlıyorum, gözyaşlarım donmuş bedenimden aşağı akıyor

Yanaklar. Onları hissedebildiğimden değil. Gerçek olup olmadıklarını bile bilmiyorum. Burada daha çok bir hayalet gibiyim, bedenim günler geçtikçe eriyip gidiyor. Bir bütün olarak başladım, tamamen sağlam, nabzımı ve kalbimin atışını hissedebiliyordum... şimdi sadece üşüyorum. Ve parmak uçlarım görünmez olmaya başladı. Mantıksal olarak, karanlık tarafından hapsedildiğim kendi bedenimin içinde fiziksel olarak var olamayacağımı biliyorum, ama olan şeyin bu olduğunu hissediyorum. Bu fiziksel tezahürüm... benim ruhum.

Ve ruhum ölüyor - acı içinde ılgılık atıyor, sürekli üşüyor ve yalnız. Bu karanlık varoluşta kapana kısıldım, zifiri karanlık beni tamamen çevreliyor. Ben en çok duyabiliyorum

şeyler, hatta bazen o istediğinde görebiliyorum. Karanlık, insanların günümüzde takıntılı olduğu ekranlardan biri gibi açılıyor. Hayatta kalmak için verdikleri mücadeleyi izlerken, örneğin şimdi olduğu gibi tepki veremedi izliyorum.

Ama bir kez... bir kez kendimi yüzeye çıkardım, çılgılık atıp vurarak o cadıyı ve kardeşlerimi öldürmesini engellemeye çalıştım. Sonra garip bir şey oldu, gölgelerin arasından düştüm ve tekrar kendim oldum. Kanımın aktığını, kalbimin çarptığını ve gücümün arttığını hissettim. Koklayabiliyor, tadabiliyor ve duyabiliyordum. Sadece bir dakikalığına, Cassandra'yı uyaracak kadar uzun bir süre içindi ve sonra tekrar karanlığa atıldım ve uzun süre orada kaldım.

Kızgındı.

Hıncını masumlardan çıkardı ve bana izletti ama korkusunu hissedebiliyordum. Bunu nasıl yaptığımı bilmiyordu. Yavaş yavaş, daha uzun süreler boyunca onu kontrol etmeye çalışarak geri dönmek için savaşıyordum. Her seferinde öfkeli bir şekilde uyanıyor ve insanlar ölüyor, bu yüzden tamamen gerekli olmadıkça denemeyi bıraktım. Ellerimde, yüzümde ve ağzımda kan görmeye dayanamıyorum.

Acıları hissediliyor ve üzücü çılgınlıkları aklımdan çıkmıyor.

Her birinin yüzü zihnime kazınmış durumda, ruhları üzerimde ağır bir yük oluşturuyor. Uzun yıllar boyunca burada kapana kısıldım, onun öldürmesini, sakat bırakmasını ve işkence etmesini izledim. Onun zevki benim acımı ikiye katlıyor. Öldürmekten hoşlanıyor, acı çekmekten hoşlanıyor, ama her seferinde benden bir parçayı yok etmekten de hoşlanıyor.

Bedenimde aldığı her bir canı asla unutmayacağım. Katilleri olarak gördükleri benim yüzüm, ölmeden önce dokundukları son kişi benim. Bunu bilmek kalbimi ve ruhumu çürütüyor ve bu yüzden yok olmaya başlıyorum. Bunu durdurmanın, kendimi özgürleştirmenin bir yolu olduğunu umarak yıllarca dayandım. Aptalca, ailemle birlikte olabileceğimi düşündüm.

Artık daha iyi biliyorum. Asla özgür olamayacağım.

Ailemizi ve dostlarını öldürmeye çalışırken Atlas'ın bana bakan sert ve incinmiş yüzünün hatırasıyla burada öleceğim.

Yakın zamanda keşfettiği bir başka büyük zevk daha var-seks. İniltilerin ve birbirine çarpan etlerin sesini için başımı dizlerimin arasına gömüyorum. İnsanları sürekli beceriyor, bedenimi onların zevkini ve gücünü kazanmak ve bana zihinsel işkence yapmak için kullanıyor. Birinin bana dokunmasından, tadıma bakmasından, bedenimi kullanmasından, beni sadece eşimin yapması gerektiği şekilde becermesinden nefret ettiğimi, tiksindiğimi biliyor...

Atlas yapmalı.

Beni iliklerime kadar hasta ediyor. Kendimi ondan ayırıyorum, ayırmak zorundayım. Onu o olarak düşünüyorum, ben değil. Çarpıştıkları benim bedenim değil. Homurdandıkları benim omzum değil. İçine girdikleri benim amım değil. Ondan önce böyle sözleri ve davranışları düşünmeye cesaret bile edemezdim. Çok masumdum. Ama o bunları bana karşı kullandığında masum olmanın, bu sözlerden korkmanın ya da utanmanın ne anlamı var? Onları kabul edersem yardımcı olacağını düşündüm.

Yanılmışım.

Kendimi kirli, ahlaksız ve kullanılmış hissediyorum. Rızam elimden alındı.

Kirletildim.

Mümkün olan her şekilde -zihin, beden ve ruh- ve şimdi de kalbime saldırmaya başladı. Sevdiklerime zarar veriyor, onları avlıyor, tuzağa düşürüyor ve kendi acılarıyla alay ediyor.

Atlas'ın kararını verişini izliyorum, görmeme izin veriyor. Khalid'in eşini korumak için harekete geçiyor, o kadar güçlü ki içim acıyor. Keşke bende de olsaydı. Beni kovalamak yerine onları savunuyor. Bir an için kalbim çarpıyor. Bunun doğru karar olduğunu biliyorum. Onları benden korumalı, korumalı.

Ama kalbim hala biraz daha kırılıyor, bir parça daha çatlıyor ve içinde gizlenen soğuk unutulmuşluğu göstermek için düşüyor. Aptalca bir şekilde gelmesini diledim,

Beni özgür bırak. Öldür beni. Ne istersen yap. Bir kez olsun beni seç. Bu bencilce ve bunun için kendimden nefret ediyorum ama doğru.

Biz dönüp yarattığı sisin içinde kaybolurken o karanlıkta gülüyor ve bizi güvenli sığınağına götürüyor. Dünyanın dört bir yanında böyle birçok sığınağı var.

Şimdi ağlıyorsun ama derisini bedeninden ayırana kadar bekle. Unutma, o seni terk etti. Seni reddetti.

Başımı kaldırıp onu arıyorum.
anlamsız. Sesi her tarafımda.

Sana yardım eden bendim. Seni kurtaran. Seni ateşin içinden çekip aldım. Seni bağışladığımı asla unutma, çocuğum. Şimdi de sen beni ve benimkini kurtaracaksın.

Ne demek istediğini bilmesem de her zaman böyle şeyler söylüyor, ama eşime saygısızlık etmeye nasıl cüret eder? Onun neler dair hiçbir fikri yok. Neler atlattığını. Nelere katlandığından.

Beni lanetlemek için kurtardın, diye hırlıyorum, uçuruma doğru çılgık atıyorum.

Dünyanın ışığa olduğu kadar karanlığa da ihtiyacı var.

Acı acı gülüyorum. *Bu dengeyle ilgili. Dünyada zaten kötülük var. Bunu onlar için yapıyormuş gibi davranmaya çalışma, kendinden başka herkes için. Acıdan zevk alıyorsun, ölümden zevk alıyorsun ve sana tapınana kadar dünyayı yerle bir etmek istiyorsun.*

Bu çok mu yanlış? Yağmur ormanında görüldüğümüzde gülüyor, korumaları. Maymunların gevezeliği kadar yüksek sesle konuşuyor. Beni tekrar engelliyor, ama son bir ayrılık atışı göndermeden önce değil. Aydınlık sırasını savdı, şimdi sıra karanlıkta. Halkım bir kez daha gelişecek.

Sonra gitti ve beni bir kez daha üzerime çökmüş gibi görünen karanlıkta yalnız bıraktı. Bacaklarıma daha sıkı sarılıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kendimi gözyaşlarımdan, acının ve sızlayan yalnızlığın ötesine odaklanmaya zorlarken sallanıyorum.

Oh, tekrar dokunulmak. Sevgiyi hissetmek, havayı yüzümde hissetmek. Herhangi bir şeyi hissetmek.

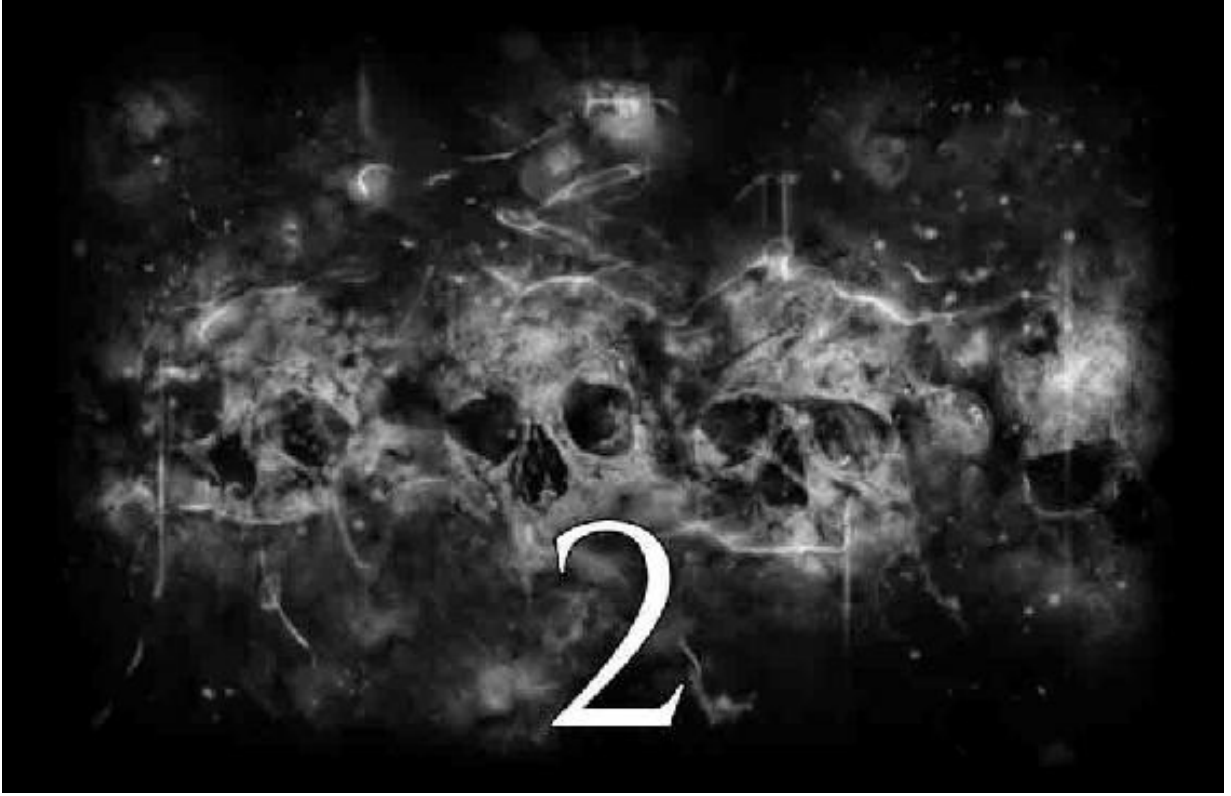
dağıtmak için ağzımı açıp şarkı söylemeye başlıyorum. Alçak, sesimin yankısı, onun duyduğunu bildiğim kadar yüksek. Güzel, bırak duysun. Sözler tanıdık, dil bugünün dili değil, çocukluğumun dili. Dünya çok karanlık, çok korkutucu olduğunda annemin geceleri uyumama yardımcı olmak için bana söylediği bir şarkı. Kurtların böğürmesi rahat edemeyeceğim kadar yakın olduğunda, yaklaşan orduların davulları çarpan kalbimle eşleşirdi.

Atlas ve ailesi bizi hep kurtardı. Yine kurtaracaklar.

Buna inanmak

zorundayım. İnanmak

zorundayım.



ATLAS

Ieşimi gördükten sonra uyumadım. Onun yerine dışarı çıkıp odun kestim. Kardeşlerimin ya da dostlarının buna ihtiyacı olduğundan değil, tüm doğaüstü varlıklar sıcak ve

kendi sıcaklıklarını ayarlayabiliyorlar, ama bu bana ellerimle yapacak bir şey veriyor. Yanımda ev büyüklüğünde bir yığın olana kadar kendimi ritmik doğrama, çıkarma, doğrama, çıkarma hareketinde kaybediyorum. Gömleksiz bedenimi ter kaplarken kaslarım yanıyor ve güneş bir kez daha yükselmeye başlıyor.

Onu öldürmemizi önerdiler.

Onlara izin vermeyeceğim. Bugün bir plan üzerinde anlaşacağız. Kardeşlerimi savaşta asla yoldan çıkarmadım ve bunu hatırlamaları gerekecek. Aramızda yüzyıllar olsa bile, bu hala eskisi gibi bir savaş.

İyilik kötülüğe karşı.

Ve asla bir savaşçıyı geride bırakmazsın. Lilith bir savaşçı.
Her zaman öyleydi.
Hep öyle olacak.

Ben içeri girdiğimde Kyro, Dabria'nın yardımıyla yemek pişirmeye başlamıştı bile; Mishal hariç herkes masanın etrafına oturmuş, konuşuyor ve birbirlerini tanıyorlardı.

"O yumurtalara domuz pastırması ekleme. Rose bir hayvan koruyucusudur," diyor Kyro ve Cassandra kendini ona doğru atarken bile gülüyor. Kyro kollarının arasına alıp göz kırpmıyor, eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyor ve içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor, ben de boğazımı temizliyorum.

"Ben duş alacağım, sonra plana başlayabiliriz," diye onları bilgilendiriyorum ve kendi karanlık duygularımdan ve kıskançlığımdan kaçmak için hışımla uzaklaşıyorum. Sessizleşiyorlar ama ben üst kata çıkıp kendi banyoma girdiğimde yine eski hallerine dönüyorlar ve onları bir kez daha duyabiliyorum. Mutlulukları için kendilerini suçlu hissetmelerinden nefret ediyorum. Acımı göstermemek için daha fazla çaba sarf etmem gerekiyor. Yeterince acı çektiler ve şefkat göstermeyi ve aşık olmayı hak ediyorlar.

şelale duşa giriyorum, hayallerimi ve terimi yıkıyorum. Kahretsin, hala sakladığım bir şey var. Başımı spreyin içine eğip gözlerimi kapatıyorum ve ellerimin arkamdan beni sardığını hissediyorum. "Attie," diye fısıldıyor.

Dönerek banyoda umutsuzca onu arıyorum ama anılar ve hayaletinin yankısından başka bir şey bulamıyorum. Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve duvara yaslanıyorum. Kardeşlerim ondan nasıl vazgeçebildi?

Bizden asla vazgeçmedi.

Kendimi duştan çıkıyorum ve bu yüzyılın icadı olan jogger'larımı giyiyorum. Deri ve zincir zırhlardan, hatta altın zırhlardan bile çok daha iyi. Onu fırlatıp atamadım, özellikle de

Böylece onu savaşta her zaman yanımda taşıyabilecek ve asla yalnız olmadığımı bilecektim.

Masanın etrafı sessiz, bu yüzden planın ne olduğunu anlatmaya karar verdim. "Bir yıldır onun peşindeyim ve bu süreçte bilgi ve kaynak topladım. Sanırım onu yakalayabilirsem, oradaki kafese , onu ele geçirmekten kurtulabilir ve Lilith'i geri getirebilirim."

"Ya yapamazsan?" Khalid kaşlarını çatarak bana soruyor. "O zaman en azından biliyoruz," diye . "Gerçekten sadece Onu kurtarıp kurtaramayacağını bile bilmeden onu avlayıp öldürmek mi?" Etrafımdakilere bakıyorum. "Bizden hiç böyle vazgeçer miydi? Hayır." Cassandra'ya bakıyorum. "Onu gördüğünü söyledin, demek ki hâlâ umut var."

Bana gülümsüyor ama gergin bir gülümseme. "Bizi uyarmıştı
."

Mishal, "Bu sadece Lilith, her zaman bizi korumaya çalışıyor," diye ekliyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Bir insan olarak bile yaptı," diye mırıldanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Bilmek zorundayım. Gerçekten sonsuza dek kaybolduğundan emin olmadıkça eşimi avlayamam ve öldüremem... Yapamam." Bu sözleri dile getirirken bile boğazımda safra birikiyor, kafamda ve kalbimde protestolar çılgılık atıyor.

Bakışlırlar ve sonra Khalid başını sallar. "Tamam, o zaman onu buluruz, tuzağa düşürürüz ve denemene izin veriz. Olmazsa, onu öldürürüz. Anlaştık mı?"

Herkes aynı fikirde ve Remi öne doğru eğilip bana bakıyor. Gözlerinde, onu öldürmeye çalışırlarsa şüphesiz ne yapacağımın bilgisini görüyorum, ama o bunu paylaşmıyor... Neden? "Onu tuzağa düşürürken, bazı silahlar bulmalı ve karanlığı kovmamıza yardımcı olabilecek şeyi araştırmalıyız. Ne kadar çok şey bilirsek, bu mücadeleye o kadar iyi hazırlanmış oluruz. Kim bilir, belki bir şeyler buluruz.

Lilith'in içindeki kötülükten kurtulmasına yardım etmek için." Bana dönüp baktı. "Sorun olur mu Atlas?"

Başımı sallıyorum, başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Bakışlarının, kendi acılarının ve anlayışlarının ağırlığını hissediyorum ama arkadaşları yanlarındayken, kalpleri bütünken ve her geçen gün yok olmazken benim ıstırabımı nasıl anlayabilirler? "Güzel, o zaman biz de öyle yapacağız," diyor Slate.

"Ama nereden başlayacağız?" Ciar soruyor.

"Hmm, Kütüphaneci?" Calder öneriyor.

"Zaten öyleydi." Khalid iç geçirir. "Pek yardımcı olmadı. Eski müzeleri ve kayıp metinleri deneyebiliriz. Atlas, tanıdığın biri var mı? Sen büyü kullanıcısıydın."

"Hala hayatta olan ve neredeyse benim yaşımda olan birkaç kişi var. Size onların bilgilerini vereceğim," diye cevap veriyorum.

"Güzel, takımlara ayrılacağız. Atlas'la kim kalıyor?" diye soruyor.

"Khalid ve ben yaparız," diye teklif ediyor Remi hemen, bana bilmiş bir bakış atarak -yapmam gerekeni ben yapamazsam, onun ve onun yapacağını söyleyen bir bakış. Başımla teşekkür ediyorum, çünkü içlerinden biri bunu yapabilecekse, o da küçük avcı olacaktır.

"Tamam. Calder, Mira, Slate ve Alejandra listenin yarısını üst. Ciar, Bella, Mishal, Dabria, Kyro ve Cass diğer yarısını üstlenebilir. İki hafta içinde burada buluşuruz," diye emretti Khalid ve sonra başını sallayan Remi'ye baktı.

"İrtibatta kalmamız için birkaç kullan at cep telefonu alacağım. Neler olup bittiğinden bizi haberdar edin ve tekrar bir araya geldiğimizde bulduklarımızı tartışabiliriz. Sorusu var mı?"

Ayrıntıları düşünmeleri için onları yalnız bırakıyorum, biraz hava almaya ihtiyacım var. Ailemden değil, beni ağırlaştıran kendi sorumluluğumdan. Her zaman önce ailemi seçtim, her zaman onları korudum, genellikle kendim pahasına. En büyük olmak lider olduğum anlamına geliyordu, örnek aldıkları kişi, ama şimdi, bana en çok ihtiyaç duydukları anda, işe yaramazım. Tereddütlerimin ve keşkelerimin baskısı altındayım.

Kulübeden çıkıp kumların üzerinden denize doğru ilerliyorum. Onu kurtaramazsam öldüreceklerini bildiğim için kalbim öfkeyle çarpıyor. Aşkımı öldürecekler. Eşimi.

Suyun kenarında duruyorum, kıyıya dinliyorum, güneş batmaya ve ay doğmaya başlarken masmavi derinliklerin kararmasını izliyorum. Birdenbire bir anı yüzeye çıkıyor.

Lilith'ten biri, tabii ki.

Sudan yükselen buharı izliyorum, zırhım sıcaktan sürtünüyor ve rahatsız oluyor. Lilith gülerek yanımdan geçip kenara doğru koşuyor. "Yaban Çiçeği," diye sertçe uyarıyorum.

Bana bakıyor, siyah saçları yüzünün etrafında lüle lüle olmuş, dallar dağınıklığa karışmış ve yanaklarına kir bulaşmış. Olması gereken hanımefendiye hiç benzemiyor, yine de geniş bir gülümseme dudaklarını büküyor ve her zaman yumuşattığım o masmavi gözler neşeyle parlıyor. "Her zaman bu kadar ciddi olma Attie," diye azarlıyor.

Kaşlarımı çatarak, şu anda bulunduğumuz su kenarından kalemizi ayıran ağaçlara bakıyorum. Kardeşlerim hazırlanıyor ve sonra beni bekliyor olacaklar. Kuzey toprakları için önümüzde bir savaş var. Annem ve babam tarafından kararlaştırılan bir başka anlamsız kan banyosu. Lilith isteksizliğimi ve öfkemi fark etti elbette ve beni 'bundan kurtarmayı' kendine görev edindi. Şimdi sesi kafamın içinde yankılanıyor. "Savaşa kızgın girilmez, Tanrım, bu sadece gereksiz ölümlere yol açar... Sana yardım etmeme izin ver."

Ve yapıyor, her zaman yapıyor. Lilith, imkansız olduğunu düşündüğüm anlarda bile yüzüme bir gülümseme yerleştirmeyi asla .

Parmakları korseli elbisesinin bağcıklarını kavrarken yutkunuyor. "Kır Çiçeği," diye tekrarlıyorum. Son zamanlarda beni test ediyor. Tamamen giyinikken onun masum cazibesine karşı koymak benim için yeterince zor değil mi? Şimdi bana meydan okurcasına kendini gösteriyor. Bir zamanlar genç olan vücudu

o karanlık ve iğrenç arzularımı daha güçlü ve görmezden gelinmesi daha zor hale getirerek mükemmelliğe dönüştü. Çocukken bile ona asla sahip olamayacağımı biliyordum ama bu beni, başka hiç kimsenin sahip emin olmak için onun ilk öpücüğünü çalmaktan alıkoymadı. Ne de vücudunu, zihnini, her şeyini istememe.

Ama bunun olamayacağını o da benim kadar iyi biliyor.

O mavi gözler bana ateş püskürüyor, uyarımı görmezden geliyor. Elbisesinin bağcıklarını hızla ve ustalıkla çözüyor ve ayaklarının dibine bırakıyor, üzerinde kıvrımlarına yapışan ipek slipten başka bir şey yok. Meme uçları, ağzım sulanana ve sikim başlığımın içinde sertleşene kadar malzemenin arasından görünüyor. olmadan gözlerimi üzerinde gezdiriyor, uzun, bronz bacaklarını, esnek omuzlarını ve mutfakta çalışmaktan sıkışmış güçlü kollarını inceliyorum. Mükemmel teninde birkaç yara ve iz var; bunlar hayatının, bulduğu neşenin ve keşfederken sergilediği korkusuzluğun bir göstergesi. Onun birden fazla macerasında bulundum.

"Bana katılıyor musun Attie?" diye soruyor çıplak, kirli ayaklarıyla suya doğru geri adım atarken. Başını eğiyor, bana meydan okuyor. Dünyada görevimi, soyumu bırakıp o suya dalmaktan ve benim olanı almaktan başka bir şey istemiyorum -0.

Ben göreve bağlıyım. Toprakları, kralları ve kraliçeleri ele geçiriyorum. Orduları dağıtıp şehirleri yerle bir ediyorum ama gerçekten arzuladığım tek şeye, Lilith'e bir türlü sahip olamıyorum.

Gözlerimdeki kararlılığı görmüş olmalı, çünkü dudakları aralanıyor ve gözleri dalgalanıyor, sonra da dönüp kendini suya atıyor. Küfrederek kenara koşuyorum ve çamura bulanmasını engellemek için elbisesini tutuyorum. Annesi beni kendi kızı gibi sevse ve kızının beni bozmaya çalıştığını bilse bile, bir elbisesi daha mahvolursa öldürür. Bir kahkaha atarak yüzeyi kırıyor, saçları

yüzüne yapışmış. Yanakları ıslak ve gözleri gülüyor, dönüp tekrar dalmadan önce üzerime su sıçratıyor. Dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamıyorum ama o tekrar yüzeye çıkarken gülümsemeyi çabucak kovuyorum. Eğer beni mutlu etme görevini başardığını düşünüyorsa, gitmeme izin verecektir ve ben henüz buna hazır değilim. Onun yanından her ayrılışında bu daha da .

Ama sonra duyuyorum, atların kişnemesini, emirlerimi bekleyen adamlarımın bağırışlarını ve huzursuzluklarını ve görev tekrar omuzlarıma çöküyor. Elbette o da duyuyor ve bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce ağaçların arasından bakıyor. ", Yaban Çiçeği," diye emrediyorum.

Ayağa kalkıp sudan çıkmadan önce dudaklarını bükerek bana doğru yüzüyor. Neredeyse acı içinde inleyeceğim, sertleşmiş aletim rahatsız edici bir şekilde pelerine baskı yapıyor - onu arzuladığım için hak etmediğim bir şey değil. İpek onun vücuduna yapışıyor, göğüslerinin , kalçalarının arasındaki karanlık boşluğu, kıvrımlı kalçalarını ve yuvarlak karnını gösteriyor. Dişlerimi gıcırdatarak gözlerimi tekrar onunkilere ve uzaklaşmadan önce sessizce giyinmesine yardım ediyorum, parmaklarım bırakmadan önce kolunda kalıyor.

Ona dik dik bakıyorum ama o korkmuyor, hep öyle oldu. Öfkeme, nefretime ve karanlığıma dayanabilen tek kişi o. "Gittiğimizde iyi ol-"

"Biliyorum, Attie." İç çeker ve gözlerini devirir. "Kötü kalpli ebeveynlerinin yolundan uzak dur. Bir erkeğe dokunma, bir erkeğe bakma ya da erkekleri düşünme. Ev işlerimi yap, yeterince uyuduğundan ve düzgün beslendiğimden emin ol." Kaşlarını daha sert çatıyor. "Lütfen dikkatli ol Attie, hepiniz. Bugünlerde bu savaşlar için bu kadar sık ayrılmanızdan hoşlanmıyorum. Eve bambaşka dönüyorsunuz. ."

Ne demek istediğini biliyorum. Aldığımız her can ölümsüz ruhlarımızı karartıyor.

Ellerini altın zırhının metaline bastırıyor ve parmak uçlarında yükseliyor. Başımı otomatik olarak eğiyorum ve o yavaşça yanağımlı öpüyor. Orada oyalanıyor. Geri adım atmadan önce tenime doğru fısıldıyor: "Eve sağ salim dön, bana dön." Ellerini önünde kavuşturuyor, ıslak saçları omzundan sarkıyor, dudakları büzölüyor ve mavi gözleri endişeyle parlıyor. Kötü şans getirir diye 'hoşça kal' kelimesini asla telaffuz etmediğimizi bildiğimden, sessizce bakıyorum, sadece güzelliğini içime çekiyorum, böylece onu savaşın iğrenç karanlığına yanımda taşıyabiliyorum. Söyleyecek başka bir şey bulamayınca dönüp miğferimi alıyorum ve kaderime doğru ilerlerken onu arkamdan bakarken orada bırakıyorum.

Benim amacım.

Ne kadar aptalmışım. Onu neden terk ettim? Neden onun yanında kalmadım? O zaman bile onun benim kaderim olduğunu anlamamış mıydım? Savaş değil, ailemin istekleri değil. zaman oydu. Hatıralar önümdeki boş suyu ortaya çıkarmak için kaybolurken göz kırpiyorum.

Bu kez onu terk etmeyecek, bırakmayacak ya da arkamı dönüp gitmeyecektim. Memleketimin gölünde olduğu gibi bu sudan da yükselse, mavi gözleri ışıldasa, dudakları sadece benim için o özel gülümsemeyle kıvrılsa, asla çekip kadar aptal olmazdım. Onu orada bırakıp, eve sağ dönüp dönmeyeceğimi merak ederek arkamdan ağlamasına izin vermezdim.

Ölümle her gün yüzleşiyordum, bunun her zaman bir olasılık olduğunu biliyordum ama yine de hiç korkmuyordum. Ancak şimdi korkuyorum. Aslında dehşete düştüm. Çünkü eğer eşimi kurtaramazsam, bu dünyayı kurtarmak için yapılması gerekeni yaparlarsa ve onu öldürürlerse...

kalabilir miyim?

Hayır. Biliyorum yapamazdım ve yapmak da istemezdim. Onunla giderdim ve belki, sadece belki, başka bir hayatta, sonunda birlikte olurduk.

*Kır çiçeği, hisset beni, buradayım. Henüz benden
vazgeçme.*



LILITH

H Bu sefer ne kadar zamandır yoktum?
Uzun bir uykudan uyanmak gibi. Gözlerimi açtığımda kendimi karanlığın içinde kıvrılmış buluyorum.

Kayboldum mu? Gitmiş miydim? Yoksa sadece uyuyor muydum? Bilmiyorum, ama zamanı yine kaçırmış olmak beni korkutuyor. Ne kadar oldu? Bir ay mı? Bir yıl mı? Yirmi mi?

Doğrulup etrafıma bakarken kollarımı gövdemden etrafına sarıyorum. Seslenmek istiyorum ama uyandığımı fark ederse işkenceye yeniden başlayacaktır. Aşağıya baktığımda ayak parmaklarımın da görünmez bir renk almaya başladığını fark ediyorum. Tüm vücudumu kapladığında ne olacak? Sonsuza dek kaybolacak mıyım? Sorular kafamın içinde dönüp duruyor ve istemeden de olsa, yıllar boyunca pek çok kez yaptığım gibi Atlas'a uzanıyorum. Onu uzaklarda hissediyorum. Çok, çok uzaklarda, dünyanın öbür ucunda.

Kızgın ve üzgün, ki bu benim savaşçı tanrım için olağan bir durum.

Yine de uyandığım konusunda onu uyarmış olmalı ve kahkahaları etrafımda duyulurken önümdeki ekran yanıp sönüyor. "Güzel, pes ettiğini sanmıştım. Dövüşmek çok daha eğlenceli... ve gösteri için tam zamanında geldin."

Göreceğim şeyin kötü olacağını bildiğim için ürperdim. Haklıydım. , bacaklarımız kanla kırmızıya boyanmış altın tahtın bir kolunun üzerinde. Karanlığımız taş tapınağı dolduruyor ve ona ürkütücü bir atmosfer veriyor. Muhafızlarımız iki yanımıza yayılmış durumda ve pençe uçlu ellerinden biri bir köpeği okşar gibi diğerinin karnında geziniyor. Gözleri boş ve ona dokunduğumuzu bile fark etmiyor gibi görünüyor, ancak aleti sertleşmiş durumda ve bunun tanık olmak üzere olduğum başka bir seks sahnesi olmaması için zihinsel olarak yalvarıyorum.

Onun yerine başımız dönüyor ve solgun bacaklarımı görüyorum. Vücudumun üzerinden geçen siyah boncuklar dışında bacaklar çıplak. Parlak, bahse girerim göğüslerim de yine dışarıda, içlerine yerleştirdiği çubuklar sergileniyor ve her zaman taktığı insan dışinden yapılmış kolye bir uyarı gibi boynumda sallanıyor. Kolumuzdan ve elimizden akan kanı görüyorum ve onun çoktan eğlendiğini anlıyorum. Yani en az bir saat ya da daha fazla dışarıdaydım.

Tahtın merdivenlerinin diz çökmüş bir adam var. Gözlerindeki dehşetten ve kalbinin hızlı atışından insan olduğuna bahse girerim. Tırnaklarını birbirine vururken gırtlaktan ve derinden gelen bir sesle gülüyor. Adam kıpırdanıyor, gözleri bir kaçış yolu arıyor şüphesiz. Ama bulamayacak. Kaçmaya çalışırsa, bu sadece onu daha da cesaretlendirir. Avlanmayı seviyor.

Sağ taraftaki bir şeye baktığında yüzü daha da soluyor. Görmeme izin veriyor ve ben dehşet içinde gözlerimi kapatıyorum. Bir yığın ceset var. Kalpleri sökülmüş, gözleri açık ve ağızları sessiz çığlıklarla donmuş. Üzerlerinden kan damlıyor ve cesetlerini kaplıyor. Acı çektiler ve benim ellerimle öldürüldüler. İzin veriyor

Adama dönüp bakmadan önce bariz acıyı ve kirletilmişliği görüyorum ve başıma gelecekleri biliyorum. Karanlığın kalbime dolanmasını, kendi öfke ve nefretimin beni dönüştürmesini engellemeye çalışarak kendimi hazırlıyorum. Tepkilerim onu öfkeliendirmekten ve cesaretlendirmekten başka bir işe yaramayacak.

Yine de ayağa kalkıp yavaşça merdivenlerden indiğinde, dizlerimin üzerine çökmekten kendimi alamıyorum. "Lütfen yapma," diye fısıldıyorum. Elbette beni duyuyor, adamın önünde çömelirken başını eğiyor. Yanağını okşamadan önce çenesini tutuyor. Adam nemli ve genç gözlerinden yaşlar dökülürken dudakları titriyor. O kadar genç ki, daha hayatını bile yaşamamış, ama yine de onu alacak. Yalnız ve acı içinde ölecek.

"Senin için yalvarıyor, yaşaman için yalvarıyor," diyor ona. Kafası karışmış gibi görünüyor, bu yüzden çenesini çimdikliyor, çığlık atana kadar tırnaklarını deriye batırıyor ve sonra gülerek arkasına yaslanıp elini kaldırarak kanın tırnaklarından ve parmaklarından aşağı akmasını izliyor. "Ama çok güzel kanıyorsun, değil mi küçük insan? Tapınağımı ve bedenimi nasıl süsleyeceğini bir düşün."

"Yapma," diye hırlıyorum, eli göğsünü keserken ayağa kalkıyorum. Geriye doğru sürünmeye çalışırken derisinde uzun, dar pençe izleri açıldığında bir çığlıkla geriye düşüyor, anlamadığım bir dilde yalvarıyor ama ses tonu hep aynı. Bize bir canavarmışım, şeytanın ta kendisiymişim gibi bakıyor ve bunun ben olmadığımı kendime hatırlatmak için bir an gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Bu o.

Ben

değilim.

"Onun yaşamasını mı istiyorsun? Bana bir şey teklif et," diyor ve adam ayağa kalkıp nihayet kaçmaya çalıştığında doğrulup alaycı bir tavırla etrafından dolaşiyor. Gülerek, her seferinde onun önünde beliriyor ve çığlık atıp ağlayarak kaçmaya çalışan adamın çıkışını engelliyor.

"Sana bir şey mi teklif edeyim?" Çılgınca soruyorum. Bunu benden daha önce hiç istememişti.

"Evet... Onun hayatını mı istiyorsun? Bunu hak etmelisin." Kıkırdıyor.

"Nasıl?" Soruyorum, bu yabancıyı kurtarmak için, vicdanımda bir ölüm daha olmaması için bunu yapmaya hazırım.

"Kontrolü ele al ve muhafızlarımdan birini becer, herhangi birini. vücuduna al ve becer, küçük insan. Sundukları acının zevkini hisset."

Ben geri çekiliyorum, o gülüyor. "Hayır mı? Sanırım ölecek-"

"Hayır! Başka bir şey, lütfen!" Yalvarıyorum, ekrana pençe atıyorum.

"Bir şey var mı?" diye tekrarlıyor, yanımdan koşarak geçmeye çalışan adama eğik bir kafayla bakıyor. Elini uzatıyor ve adamı hiç pişmanlık duymadan zahmetsizce taş zemine geri savuruyor.

"Ne istiyorsun?" Ağır ağır nefes alarak sordum. Hiçbir şey söylememeliydim.

"Bir anı. Sadece bir anı," diye fısıldar. "Bana senin için değerli olan bir anı ver, onlardan herhangi birini, ben de bu adama işkence etmeyeyim. Seçim senin insan, onu kurtarabilirsin."

Dudaklarımı yalayarak seçeneklerimi tartışıyorum. Bir başkasının öldürülmesini izleyebilir miyim? Hayır, hayır izleyemem.

"Peki, bir anı mı istiyorsun?" Hırlıyorum. Ne için istediğini bilmiyorum ama alabilir. Verebileceğim tek şey bu, benim sahip olamayacağım tek şey, ama şimdi hiç düşünmeden bir tanesini veriyorum. Onu kurtarmak için. Bunu yapmazsam, ölümü benim elimde olacak ve bunu durdurabilirdim. Ona birkaç favorimden birini değil, bunun yerine duygusal bir şey vermeye çalışıyorum. Gerekirse onsuz da yaşayabilirim. Bunu yapmak acı veriyor ama yapmak zorundayım ve beni anlayacaklarını biliyorum. Gözlerimi kapatıp zihnimin önüne getirirken içinde aileme ihanet edecek ya da onların zayıflıklarını ele verecek hiçbir şey olmadığından emin oluyorum, sadece kendiminkini.

Aramızdaki masa boş tabaklar ve yarısı bitmiş şarap kadehleriyle dolu. Bunlar benim en sevdiğim geceler.

Savaştan döndükten sonraki geceler, yıpranmış ve yorgun, ancak evde oldukları için rahatlamış olarak. O zaman her şeyden çok daha fazla keyif alırlar, hayatın her saniyesinden mutlu olurlar. Uyudular, yıkandılar ve . Onları özlediğimi bildikleri için bana telaş yapıyorlar. Anne babaları yine gittiler, şatoda sadece biz ve hizmetçiler varız. Sağ tarafta yanan ateş taş zemini ısıtıyor, ben de sandalyeme oturuyorum, annesinin her zaman oturduğu ve beni oturmaya cesaretlendirdikleri sandalyeye. Attie bana azarlayan bir bakış atsa da bacaklarımı altımda birleştiriyorum. Bana her zaman bunun bir hanımefendiye yakışmadığını söyler - hanımefendi olmanın canı cehenneme. Altı erkek kardeşle ve... yani Attieyle büyüdüğünüzde, görgü kuralları ya da hanımefendi olmak umurunuzda olmuyor. Başkaları varken rol yapmak zorunda kalsam bile, bana hala vahşi çocuk diyorlar.

Bir Wildling.

Bu yüzden Attie bana Kır Çiçeği diyor. O da benim vahşi ama aynı zamanda annemin evinin arkasında yetişen kır çiçekleri gibi güzel olduğumu düşünüyor. Güçlü, yargıları umursamayan ve bu dünyanın onlara fırlatabileceği her türlü fırtınaya göğüs geren. Şimdi ona bakıyorum, sağımda babasının sandalyesinde oturuyor. Yüz ifadesi sert ve gözleri şaraptan etkilenmemiş ama Kyro'nun onlara savaşın ortasında düştüğü hikayeyi anlatmasını dinlerken dudaklarında küçük bir gülümseme kıvrılıyor. Khalid masanın ucunda sessizce otururken Slate de buna ekleniyor. Ciar o kadar çok gülüyor ki neredeyse oturduğu yerden yuvarlanacak, kadehi hiç boşalmıyor. Calder neşemizi örtmek için dışarıdaki yağmuru artırırken Mishal sırıtarak kalan tavuğu yiyor.

Attie eğilerek, "Fazla bir şey yememişsin," diye mırıldanıyor. Başımı çeviriyorum ve onun yakınlığı karşısında gözlerimi kırptıştırıyorum. O kadar yakınız ki dudaklarımız neredeyse birbirine değecek. Bakışlarım istemeden onunkilere kayıyor ve o da hafifçe geri çekilip gözlerini kısıyor. "Kır Çiçeği, konsantre ol."

"Aç değildim," diyorum ona sessizce.

"Biz yokken yemek yemediğini biliyorum," diye hırlıyor, tüm aileye yetecek kadar yemek bulmakta zorlandığımızı bildiği için genellikle kendi payımı daha çok ihtiyacı olan anneme veriyorum. "Ye."

Ben hufi yapıp bir ısırık alıyorum ve o bana ters ters bakmaya devam ediyor. "Biraz daha."

"Ben. Aç değilim. Aç değilim" diye bağıriyorum ve herkes susup birbirimize ters ters bakmaya başlıyor.

"Atlas, ona bir-" diye başlıyor Calder, beni savunmak için her zaman hızlı davranır.

"Yemek yemesi lazım," diye bağıriyor.

"Ve 'o' bir çocuk değil. Ne kadar yiyebileceğimi ve ne kadar yemem gerektiğini biliyorum" diye bağıriyorum.

"Eğer çocuk değilsen, çocuk gibi davranmayı bırak!" diye kükrüyor yüzüme. Hizmetkârların ondan korktukları için duyuyorum. Kızgın olabilir, kaba olabilir, ama havlıyor ama ısırmıyor, özellikle de benim söz konusu olduğumda. Bunun bir endişeden kaynaklandığını biliyorum, gittiği zamanki endişeden. Bizim hiçbir şeyimiz yokken onların sahip olduğu her şey için kendini suçlu hissediyor ama benim . Birbirimize sessizce bakarken gözlerinde bir şeylerin yanlış gittiğine, beni incittiğine dair paniği görerek yumuşuyorum.

Ben de gelen tek şeyi yaptım. Köyün kadınlarının bayılacağı ya da çığlık atacağı kadar kadınsı olmayan bir şey. Eğer insanlardan biri beni görseydi, beni bir kazığa oturturlardı. Ailesi beni diri diri yüzerdi. Bir avuç patates alıp yüzüne sürüyorum.

Donup kalıyor, ağzı açılıyor, gözleri büyüyor ve ben kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Sessiz masanın geri kalanı gürültülü kahkahalara boğuluyor ve Atlas uzanıp bir parmağını emmeden önce yüzündeki lekeyi sıyrıyor, gözleri üzerimde. Kahkahalarım kesiliyor, gözlerindeki tehdit ve arzu karşısında nefesim kesiliyor. "Kaç," diye uyarıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama

çok yavaş. Elini çıkarıp yüzüme et suyu sürüyor ve ardından her açıdan yiyecekler uçuşuyor. Kendi tabağımdaki yiyecekleri kardeşlerime fırlatırken onu bir kalkan olarak kullanıyorum. Kontrolsüzce gülüyorlar, gülümsemeleri geniş ve umursamaz, gözlerindeki karanlığın geçen her anla birlikte solmasını izliyorum. Savaşın izleri bir an için onları terk ediyor ve ben de onlar için en azından bunu yapabiliyorum.

Onun için.

Uçan bir tavuğun bana çarpmasını engellemek için kolunun altına giriyorum ve ona bakıyorum. Dudaklarımdan kıkırdamalar dökülüyor, yüzüme ve elbiseme sos ve yemek sıçrıyor. Bana bakıyor, gülümsemesi geniş ve dişleri parlıyor ve bir anlığına, her zamanki sert yüzünün yumuşadığını görüyorum. Etrafta kimsenin olmadığını düşündüğünde genellikle yaptığı gibi. Parmaklarını gülümseyen dudaklarımda gezdirmeden önce diğer eliyle yanağımlı okşuyor.

"Ne çılgın bir kadın," diye mırıldanıyor diğerleri yemek kavgasına devam ederken, Atlas'la benim aramda söylenmemiş sözler, arzu ve aşkla uzanan andan habersiz. "Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun?"

Anı solmaya başlıyor ve ben tutunuyorum, ama sonra kayboluyor ve ben gözlerimde yaşlar ve kalbimi parçalayan acıyla kalıyorum. O kadar güçlü bir özlem hissediyorum ki nefesimi kesiyor. Sadece aşkım, Attie'm için değil, ailem için de. Tekrar böyle bir masanın etrafında oturmak, birbirimizin arkadaşlığından keyif almak. Sadece eğlenmek ve bir aile olmak. Ölüm yok, büyücü yok, karanlık yok... sadece mutluluk. Ama artık kendi arkadaşları, kendi aileleri var, belki de artık o karanlığı aydınlatmak için bana ihtiyaçları yoktur.

Başımı kaldırdığımda, "Ne kadar da insani bir acı," diye mırıldanıyor. "Sadece istediğini almalıydın. Masum olmanın, iyi olmanın seni getirdiği yere bak."

"Bana iyi bir hayat sağladı," diye meydan okuyorum.

"Seni geceleri soğuk ve yalnız bıraktı, seni dayanılmaz bir ölüme sürükledi." Gülüyor. "İyi olmak abartılıyor, küçük insan. Öte yandan kötü olmak sana istediğin her şeyi kazandırır." Sonra adama doğru adım atıyor ve ben panikliyorum.

"Hayır! Bana söz vermiştin!" Bağırıyorum.

"Çok zayıf," diye alay ediyor gülerken. "Çok zayıf. Sadece ona işkence etmeyeceğime söz verdim. Yine de onu öldüreceğim. Çok kolay pes ettin."

"Hayır!" Çığlık atıyorum ama beni karanlığın derinliklerine doğru fırlatıyor, artık sadece izleyebiliyorum. Sesim çıkmıyor, boşluğa doğru çığlık atıyorum.

Çok safmışım, kendimi çok zeki sanırdım. Sadece işkence yapmayacağını söylediğini anlamalıydım... onu canlı tutmayacağını. Onun boynunu kırmasına tanıklık etmek zorundayım. Kalbini sökmeden önce gözleri soğuk ve boştu. Cesedi yığının üzerine atıyor ve elinde hâlâ atan, kanlı kalple dönüp sayısız boş kap sırasına doğru yürüyor. Rastgele birini, küçük bir çocuğu, genç bir kızı seçip kalbini göğsüne saplıyor. Büyü vücudunda titreşirken gözler rahatsız edici bir çığlıkla açılıyor ve o geri çekilirken yara elimizin etrafında iyileşmeye başlıyor. Kalp kapandığında çığlık kesiliyor, ağzı kapanıyor ve gözleri bomboş kalıyor.

Kontrol edilmeye hazır.

Başka bir köle.

"Şimdi gerçek bir eğlence için, küçük insan. İzle ve öğren," diye alay ediyor muhafızlarına dönerken. "Soyun," diye emrediyor.

Dördü de bir adım öne çıkıyor ve çırılçıplak kalana dek altlarını . Sonra dolaşiyor, elini vücutlarından aşağıya, sertleşen siklerine doğru gezdiriyor ve üzerlerinde kan izleri bırakıyor. "Hangisini alayım... ya da hepsini mi?"

"Yapma," diye çaresizce yalvarıyorum ama bu canavara başka bir şey vermek istemiyorum. Bana inat olsun diye ve canımı yakmak için bunu yine de yapacaktır.

Rastgele birini seçiyor ve ben başımı bacaklarıma gömüp inlemeleri ve tenimin tokatlanmasını duymazdan geliyorum. Beni üzme için boşluğa fırlattığı zevk. Bedenimin kullanılma ve kirletilme sesi. Adamın zevk homurtuları, kadının kendinden geçme çığlıkları. *Ben değilim, ben değilim, ben değilim,* diye sayıklıyorum gardiyanlarını sikerken, ama sonra bir şey beni çağırıyor, tanıdık bir şey.

Başımı kaldırdığımda yürek parçalayacak kadar öfkeli bir şey. Atlas!



ATLAS

A Kardeşlerimin ve arkadaşlarının hazırlanmasına yardım ettiğim uzun bir günün ardından onlara yol tarifini ve gerekli bilgileri verdim ve onları . Remi

Daha önce dışarı çıktık ve iletişimde kalmak için ihtiyacımız olan her şeyi aldık. Sonra bize veda ettiler. Kardeşlerim beni kucakladılar ve bu duygu o kadar yabancı ama bir o kadar da tanıdıktı ki kalbimi çatlattı. Sadece dünyayı kurtarmak için yapmaları gerektiğini düşündükleri şeyi yaptıklarını biliyorum. Lilith'i incitmek istemiyorlar. Onu benim kadar seviyorlar ve bu onları da incitiyor olmalı, ama bazılarının daha önce ayrılmasını izlerken, bir parçam hiçbir şey bulamayacaklarını umdu.

Şimdi sadece Remi, Khalid ve ben varız. Gidip bir süre uzanıyorum, kendimi ve sihrimi merkeze almak için gözlerimi kapatıyorum.

İçimde dönmesine izin veriyorum, toprağa geri verirken bedenimi ısıtıyor ve gücü için ona teşekkür ediyorum.

Yüzyıllar boyunca büyüyen güç güçlüdür. Şerefsiz ailem, ilk yarattıkları ben olduğum için güçlerinin çoğunu benim kazandığımı söyledi. Yine de sadece gizli sanatlarda ustalaşabildiğim ve başka hiçbir şeyde ustalaşamadığım için hayal kırıklığına uğramışlardı. Yine de bu düşüncelerin aklımdan çıkmasına izin verdim, zihnimi pozitiflik ve rahatlatma dışında her şeyden boşalttım. Karanlığın buraya girmesine izin veremem, ne de karanlık sanatlara bu şekilde yöneliyorlar.

Ritüel sırasında bir yerde sürüklenmiş olmalıyım, çünkü kendimi eşimin çekimini takip ederken buluyorum ve içeri girdiğimde gördüğüm şey beni kükreyen bir öfke krizine sokuyor.

Eşimin bir diğerine binişini izliyorum, ellerini göğsüne koymuş, başını geriye eğmiş. Tüyler ve kafataslarından bir taçtan başka bir şey giymiyor ve kan göğsünü ve yüzünü kaplıyor. Bir tür tapınaktayız ve etrafında uyuyan başka çıplak adamlar da var. Hepsini parçalara ayırmak istiyorum ve kırmızı görüyorum. Karanlık tarafa geçerken zar zor nefes alabiliyorum.

Kendime onun olmadığını, ona sahip olanın o olduğunu söylemeye çalışıyorum ama kalçalarını saran onun vücudu. Uzanıp tuttuğu göğüsleri.

Benimkini!

Gözlerini açıyor, sırtırken o siyah küreler bana kilitleniyor. "Merhaba dostum." Kalçalarını daha sert çeviriyor, altındaki adamın inlemesine neden oluyor ve ben ona ulaşmak, onu yakalamak için savaşıyorum ama o gerçek değil. Sadece bir hayal. Sustu ve güldü. "Gösteriyi beğenmedin mi? Senin küçük insan da sevmiyor. İlk izlediğinde kustu... hissettiğinde. Hissediyor, biliyor musun? Ona izin verdim."

"Dur!" Kükrüyorum. Orduları yollarında durduran ve benden önceki herkese korku salan bir ses, ama onu güldürmekten başka bir işe yaramıyor.

"Asla. Bu vücut benim." Gırtlaktan inliyor. "Beni asla durduramayacaksın, Atlas, tanrıların ilk doğanı. Her denediğinde neler olacağını görmek gerektiğini düşündüm." Geriye doğru savruluyorum, kendi eşimin ılığı kulaklarımı dolduruyor. Tek bir kelime öylesine utanç, çaresizlik ve acıyla dolu ki doğrulduğumda gözlerimde yaşlar oluşuyor.

Atlas!

Ayağı fırlıyorum ve kendi kalp kırıklığım, kıskanlığım ve öfkemle odayı darmadağın ediyorum. Duvardaki sihirli çizik izleriyle yok olduğunda, yere düşüp yüzümü kapatıyorum. Bu benim hatam... bedeni iradesi dışında alınırken, zihni solurken onun orada kapana kısılması benim hatam. Daha güçlü olsaydım, benden istediğinde kaçsaydım. En iyisini bildiğimi düşünerek bu kadar gururlu ve inatçı olmasaydım ve onu korumaya çalışmayı bırakıp sadece onu sevseydim... Ailemi terk edip eşimle birlikte gitseydim, birlikte olurduk ve o hayatta ve iyi olurdu. Kollarımda olurdu ve acı çekmezdi.

Kapı açılıyor, kardeşlerimin ve Remi'nin orada olduğunu duyuyorum ama onlara bakmaya dayanamıyorum. Kardeşlerim beni nasıl suçlamaz? Onu korumam gerekiyordu. Ben... Yine de onu hayal kırıklığına uğrattım. Bir iç çekiş duyuyorum.

"Hepimizin onu koruması gerekiyordu kardeşim," diyor Khalid üzüntüyle ve ben bunu yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. Bir an sonra yumuşak bir el bana dokunuyor ama hırılayarak geri çekiliyorum.

"Dokunma bana," diye ıkışıyorum Remi'ye, sadece yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama bunu eşimden başkası yapmamalı. Onu bu şekilde incitmeyeceğim. Remi ellerini kaldırıyor, o uyumsuz gözleri sempatisini gösteriyor.

"Üzgünüm, haklısın, yapmayacağım." Önümde bağdaş kurup oturdu. "Sen iyi misin? Ne oldu?"

"Onu gördüm," diye bağırdım. "Onu görmeme izin verdi. O-" Gözyaşlarımı uzaklaştırmaya çalışarak yüzümü siliyorum. İçimde büyük bir ıstırap kükrüyor ve inleme sesleri içimi dolduruyor.

Tekrar kafamı. Arkadaşımin cesedinin görüntüsü... "Beni ve Wildf-Lilith'i incitmek için sevişiyordu. Haklıydın, hâlâ içeride, benim için çığlık attı." Başımı kaldırıp Khalid'e bakıyorum, yüzünde çok fazla acı görüyorum. "Onu kurtarmak zorundayız, kurtarmak zorundayız kardeşim."

O da diz , elimi tutuyor ve bir savaşçının kucaklayışıyla başını benimkine bastırıyor. "Yapacağız kardeşim, biz tanrınız. Bunu unutma. Tanrılarız. Bu dünya bizim, onun değil. Kız kardeşimizi kurtaracağız ve tekrar birlikte olacağız."

Ben gözlerimi kapatırken Remi Khalid'e doğru eğiliyor ve sözünü çembere ekliyor.

"Ya ?"

"İnan Atlas. İnanmak zorundasın. Sen her zaman içimizdeki en güçlü, en zeki, en cesur kişi oldun. Şimdi bunu kullan. Acı çekiyorsun, kızgınsın, korkuyorsun, biliyorum, biz de korkuyoruz. Ama kazanmasına izin verme, bu bir akıl oyunu. Lil'in anısını lekelemesine izin verme. Ona bundan daha fazlasını borçlusun, o yüzden kullan. Öfkeyi, acıyı kullan. Eşini kurtarmak için yüzyılların zor kazanılmış gücünü ve büyüsunü kullan. Onu bir kez hayal kırıklığına uğrattık, bir daha uğratmayacağız ama işe yaraması için güçlü olman gerek. Atlas'a ihtiyacımız var, ilk ismine. Zamanı ve uzayı kontrol eden büyücü. Ona ihtiyacımız var. Ailemizin oğlu olmalısın. Kötü piçler olabilirlerdi ama bu gezegendeki tüm güçlerden daha güçlüydüler... ve sen de öylesin." Gözlerimi açtım ve Khalid'in siyah karşılaştım. Kardeşim ailemizin elinde o kadar çok şeye katlandı ki, bilmediğimiz halde onu kurtarmadığımız için bizden nefret etmesi gerekirken, yine de affetti ve bu sayede daha da güçlendi.

"Senden çok şey öğrenebilirim, küçük kardeşim. Sen çektiğin acıları bir güce dönüştürdün. Benim hiç gerekmedi," diye mırıldandım.

"Yaşamak acı çekmektir." Gülümsüyor. "Ama aile bu mücadeleye değer. Her birimiz senin ve onun için buradayız. Bu dünya ne kadar karanlık olursa olsun, sevgi ve ışığın her zaman kazanacağından hiç şüphem yok. Karanlık daha kolaydır ama ışık buna değer."

Başımı sallıyorum, bu bunaltıcı duygularla savaşmaya çalışıyorum. Yüzyıllardır hiçbir şey hissetmemiştim, onu kaybettiğimden beri. Khalid omzumu sıkıyor. "Giyin ve bizimle dışarıda buluş, bunu tartışacağız."

"Sen-"

Ayağa kalkarken homurdanıyor. "Remi ve ben sana karşı mı? Eşim buradayken kazanma şansım bile olabilir."

"Asla," diye karşılık veriyorum ve onu odadan çıkarırken gülüyor.

"On dakika içinde dışarıda ol. Beni bekletme ağabey," diye sesleniyor kapıyı kapatırken.

Büyü gücümü kullanarak odayı temizleyip düzelttikten sonra, yıllar boyunca özenle dekore ettiğim odayı bu halde bırakmaya gönlüm el vermediği için giyinip Remi ve Khalid'in antrenman yaptığı geniş, açık arka bahçeye çıkıyorum. Arkadaşı tozluk ve üstlük giymiş, kendisi ise üstsüz. Bir an izliyorum ve onun da kendine hakim olduğunu fark ediyorum. Aslında, savunmada, onun gardını geçmeye çalışıyor. Kız iyi, gerçekten hızlı ve güçlü, onun için mükemmel bir eş. Onlar dövüşürken onun gururla sırtıttığını görüyorum.

Antrenman yapmak eski bir . Ailemiz bizi bu şekilde eğitirdi ve her gün gün doğumundan gün batımına kadar antrenman yapmamızı isterlerdi. Ayrıldığımız güne kadar bunu yaptık. Bu bizim öfkemizi boşaltma, birlikte vakit geçirme, gelişme ve öğrenme yolumuzdu... Sanırım eski alışkanlıklar zor ölüyor.

Tişörtümü çıkararak görüş alanlarına giriyorum ve durup bana dönüyorlar. "Kıçına tekmeyi yemeye hazır mısın, sihirli adam?" Remi ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak alay ediyor.

"O hiç kaybetmedi." Khalid sırtıyor. "Ama her şeyin bir ilki vardır."

Parmak eklemlerimi kırıyorum ve bacaklarımı ayırmadan önce omuzlarımı yuvarlıyorum. "Başla," diye emrediyorum.

Önce bana saldırdılar. Khalid, her zamanki gibi, bir zayıflık arıyor. Aradıkça dikkati dağılıyor. Remi daha vahşi, gücüne ve hızına güveniyor. İkisinin de yumruklarından kurtulup dönüyorum, Khalid'in bacaklarını tekmeleyip Remi'yi fırlatıyorum. Kadın olduğu için ona kolay davranmayacağım. O güçlü ve bacaklarının arasında ne olduğu burada önemli değil.

Tek önemli olan dövüşebilmesi.

Kardeşimi sevmesi, onu bize geri getirmesi -sadece bu yüzyılda değil, onun kalbinde de

-Bu sadece bir artı. Ailelerimizin yaptıklarından sonra asla eskisi gibi olmadı ama o yanımdayken farklı biri oluyor ve bunun için ona hayatımı ve sadakatimi borçluyum. O değerli bir eş.

Remi daha çabuk toparlanıp atlıyor, ben de yolumdan ve Khalid'le çarpışırken yanımdan geçip gidiyor. Bacağımı savurmadan önce yumruğumu suratına indiriyorum. Üzerinden atlıyor ve pençeleriyle kesiyor, siyah gözleri konsantrasyonla kısılmış. Haklı, beni asla yenemezler. Yeterince güçlü ya da zeki olmadıkları için değil, onlar daha doğmadan babamla antrenman yaptığım için.

Babam nefretini ve tanrısal güçlerini ben yürüyemez, ayakta duramaz ya da nefes alamaz hale gelene kadar benden çıkardı ve sonra bana her şeyi yeniden yaptırırdı.

"Hâlâ sol tarafını çekiyorsun, çocukluğundan beri öğrendiğini sanırdım," diye başlıyorum ama gülüyor.

"Bu bir tuzaktı," diye mırıldanıyor ve sonra vuruşunu yapıyor, beni yanımdan vuruyor. Cevap olarak sırtıyorum.

"Güzel." Tekmeliyorum. "Ama bacağımı ıskaladın."

Tam o sırada Remi iki bacağıma da tekme attı. Toparlanıp dönüyorum, yumruğum iniyor, ama havada yakalıyor ve büküyor. Onun gücü şaşırtıcı, ama ben hala daha güçlüyüm, bu yüzden kolumu kullanıyorum, sırtı önüme gelene kadar onu çeviriyorum ve onu boğuyorum.

"Tuhaf, hoşuma gitti." Sırıttırıyor ve başımın üzerinde dönerek beni yere düşürmeye çalışıyor ama ben kendimi bırakıyorum ve sonra kavga gerçekten başlıyor. Hiçbirimiz geri çekilmiyoruz. Tüm bu düşüncelerin, anıların ve duyguların içimden geçmesine izin veriyorum. Tıpkı babamın söylediği gibi, ben daha hızlı hareket edene ve ikisi de ayakta kalmak için çimlerin üzerinde geri geri gidene kadar beni besliyorlar.

"Siktir." Remi pantolonunu indirir. "O güçlü."

"Evet." Khalid boynuna gelen bir darbeden kıl payı kurtulurken inliyor.

Birkaç atış yapmayı başarırlar, ancak onuncu kez yere sonra pes ederler, kırık kemikleri iyileşirken kanlar içinde nefessiz bir şekilde yatarlar. Remi, "Lanet olsun, sen insanüstü birisin," diye sızlanır.

"Ben bir büyücüyüm." Eğilip ona elimi uzatırken sırtıttırıyorum. Kabul etti ve ben de onu ayağa kaldırıp aynısını kardeşime teklif ettim, o da kabul etti ve ayağa kalkarken beni omzumdan alkışladı. "Biz farklı yetiştirildik."

"Lanet olası hayvanlar gibi," diye homurdanıyor Khalid.

"Daha iyi hissediyor musun?" "" Başımı salladım. "Teşekkür .

Buna ihtiyacım vardı. Çok uzun zaman oldu.

Saldırganlığımı ortaya koymayalı uzun zaman oldu. Bir yılı aşkın bir süre önce Rusya'dan beri."

"Ah, Rusya'yı seviyorum." Remi inliyor ve boynunu kırıyor.

"Şimdi bana atıştırmalık borçlusun, sonra çılgın eşini nerede avlamaya başlayacağımıza karar verebiliriz."

"Remi," diye uyarıyor Khalid, ben de sırtıttırıyorum.

"O her zaman deliydi kardeşim, öyle değilmiş gibi davranma," diye takılıyorum ve arkadaşını uyarmak için bile gülümsüyor.

"Öyleydi. , ikinizi de besleyeyim," diyerek Remi'yi omzuna atıyor ve yan yana, birlikte kulübeye doğru yola çıkıyoruz.



LILITH

O Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca, sadece eşimin adını söylediğim için daha fazla zihinsel işkenceye maruz kaldım. Onu incitmekten zevk alıyordu. Hissedebiliyordum.

İhaneti ve öfkesi yüzünden Attie'mi bu şekilde incitmesine izin veremezdim. Burada olduğumu ve bunu yapanın ben olmadığımı bilmesini sağlamalıyım. Ancak şimdi, ordusunu doldurmak için bir köyü öldürmesini izlemek zorunda kalıyorum ve suçluluk duygum o kadar arttı ki, onunla titreşiyorum. Midem bulanıyor, gözyaşlarım yüzümden aşağı damlıyor ve bir zamanlar parlak olan kalbimin duvarları çatırdıyor, yanan kulübelerin külleri gibi süzülüyor.

Tapınağından ormana doğru sadece birkaç saatlik bir yürüyüş. Bu huzurlu kabile, gecenin bir yarısı şeytanın vücut bulmuş hali gibi ortaya çıkıp kapılarını çalana kadar kimseye zarar vermiyordu. Onlar uyuyorlardı.

Sakin bir şekilde, keçiler küçük köyün içinden koşarken miyavlıyorlardı. Bazı kulübeler ağaçların tepesinde ve biz köye girip çıkan toprak yolun ortasında dururken, muhafızlarının yukarıdaki ağaçlardan insanları kulübelere aşağı atmalarını izlemek zorunda kalıyorum. Aşağı inerken çığlık atıyorlar, önümde çamura düşüyorlar, kırılan kemikleri ve dehşetleri yüzünden acı içinde feryat ediyorlar. Etrafımızda evleri yanıyor. Zombiler onları hayvanları için bir ağıla tıkarırken, muhafızlardan biri insanları kovalamak için onları ateşe veriyor.

Onun askerlerinden biri olmaya hazır.

Bir adamın önünde diz çöküyor, pençeli elini adamın boğazına doluyor ve eğilip onu öpmeden önce başını geriye yatırıyor. Dudaklarındaki korku ve şaşkınlığı tatmama izin veriyor ve sonra büyüsunu enjekte etmeye başlıyor, dudakları kendi dudaklarına kilitlenene kadar boğazından aşağıya doğru zorluyor. Kaçmak için çırpınırken çaresiz kalıyor. İçine doğru pompalanıyor, onu değiştiriyor. O bir büyücü olabilir, insanları ölümlerden diriltebilir ve orduları değiştirebilir... ama aynı zamanda bu dünyadaki kötülüktür. Yaşayanlara bulaşıp onları akılsız köleler haline getirebiliyor, ki bu yakın zamana kadar yapabildiğini bilmediğim bir şeydi.

Görünüşe göre ben zayıfladıkça o güçleniyor.

Kadın uzaklaşırken ve o karanlık, bir zamanlar kahverengi ve turuncu benekli gözlerinde sürünürken, boş kötülüğün başka bir şey kalmayana kadar onları gizlerken dehşet içinde izliyorum. Derisinde beliriyor, yaşam kaynağı arayan ağacın kökleri gibi sürünüyor. Kadın gülerek ayağa kalkıyor ve adam talimatları bekliyor.

Ordusu için bir tane daha.

Top gibi kıvrılarak, köy yanıp kül olana ve yangın civardaki ormana yayılana kadar insanları teker teker dolaşmasını, onlara hastalık bulaştırmasını, onları kendine ait kılmasını izliyorum. Sonra yeni hizmetkârlarıyla birlikte dönüyor ve onları tapınağına geri götürmeye başlıyor. Bunu yapmasının bir nedeni var, gittikçe ... Onu durdurmanın yolu olmalı. Aileme güvenemem.

incindim. Yıllardır burada kapana kısılmış durumdayım. Onu durdurmanın bir yolu olmalı.

Şimdiye kadar hiçbir şey işe yaramadı, başka ne deneyebilirim?

Tapınağa döndüğünde, merdivenlerin tepesindeki kürklerin üzerinde uzanmış, yeni ordusunun aşağıda toplanıp düzgün küçük sıralar halinde durmasını izliyor. Tüm gözler ona dönmüş, bekliyor ve izliyor. Bu işte tanıdık bir şeyler var, sanki bunu daha önce defalarca yapmış gibi.

Ben . Siz insanlar çok kolay unutuyorsunuz. Tanrılar bile hatırlamıyor. Onlardan önce sadece ben vardım. Bu dünya sizinkinden çok daha uzun zamandır benim. Her savaş bir kötülük, bir karanlık kıvılcımıyla başlar ve çağlar boyunca ben oradaydım, biçiyordum, ekiyordum. Bu basamaklar kanla kırmızıya boyandı, ateşler ruhlarla yandı. Halkım benim yanımda-

Hangi insanlar? O konuşkan hissederken ben de ondan olabildiğince çok şey öğrenmeye çalışarak soruyorum.

Karanlığın birçok şekli vardır, küçük insan. Ben sadece bir varlığım, karanlığın tanrıçasıyım, ama yalnızdım... çok , bu yüzden kendi yarattıklarımı yaptım. Güç hırsızları, iblisler... Benden geliyorlar. Büyü yıllar içinde seyreltildi, insanlık ve ışık tarafından lekелendi, ama bir zamanlar çok güçlüydük. Dördümüz yan bu dünyaya hükmediyorduk. Tanrılar bile bizi durduramazdı.

Ne oldu peki? Daha önce nasıl durdurulduklarını öğrenmeye çalışırken çok hevesli görünmemeye çalışarak sorguluyorum.

Herhangi birine ne olur? İhanete uğradım. Halkım öldürüldü ve tapınağım unutulsun diye gömüldü. Bir daha asla serbest bırakılmamak üzere ölümsüz bir bedene hapsedildim. Beni durdurmak için bildikleri tek yol buydu.

Hayal meyal hatırlıyorum. O zamanlar daha çok kendimdim, daha az o... Sanırım. Beni o alevlerin içinden çekip aldı ama bunu yaparak beni kendi karanlığıyla lekeledi ve bu karanlık giderek büyüdü. Beni değiştirdi, zamanın ve mesafenin ötesinde bile emirlerini yerine getirmeye zorladı, ta ki çoktan unutulmuş bir mezara girip-

Beni serbest bıraktı, diye bitirdi gülerek, elini yan tarafımda gezdirerek. Ruhun artık benimkiyle iç içe geçmiş durumda, küçük insan. Beni özgür bıraktın. Çok uzun zamandır uykundaydım, dünyanın dengesi bozulmuştu. Kötülük tohumları saçabilirdim elbette ama bu yeterli değildi. Sonra sen oradaydın, pişmanlık, acı ve özlemle doluydun. Beni çağırdı ve enerjimin son kalanını seni özgürlüğüne kavuşturmak, hayata döndürmek ve benim yapmak için kullandım... ve şimdi sen de aynısını benim için yapacaksın. Halkımı ve saltanatımı yeniden canlandıran katalizör olacaksın. Bu dünyaya bir kez daha hükmedeceğim, tapınaklar hainlerin kanıyla kıpkırmızı olacak, karanlık bu dünyayı kaplayacak ve bu sefer hiçbir şey ya da hiç kimse beni durduramayacak. Beni bir kez kandırın, tanrılar, benden utanın... Beni iki kez kandırın... asla.

Bazı insanlar sadece kötüdür. İyi biri olarak doğmadı ve sonra hayat onu değiştirdi. İncinmedi, ihanete uğramadı ya da bu hale gelmedi. Yaratıldı, zorunluluktan doğdu ama yanılıyor. Evet, dünyanın dengesi bozuk ama toprağa çok fazla karanlık sızıyor ve insanlarımızı yozlaştırıyor, ışık değil. Tanrılar ve Kaderler bunu düzeltebilecekleri tek yolla düzeltmek zorundalar.

Sevmiyor, korkmuyor... Sadece yiyor. Yemek için.

Bozmak.

Yok etmek.

Kader mi? Evlat, seni terk edenlere hâlâ inanıyorsan aptalsın. Onlar senin için ne yaptı ki? Seni öldürülmekten kurtardılar mı? Sana kolay bir hayat verdiler mi? Peki ya şimdi? Seni bana, karanlığa bıraktılar, ruhunu ona feda ettiler. Sen sufisin ve onlar seni görmezden geliyorlar, ama sen yine de onlara, ışığa inanıyorsun, etrafın kötülükle çevriliyken bile.

İnanmak için görmek zorunda , diyorum, şu anda zor olması, umutsuz hissettirmesi pes edebileceğim anlamına gelmiyor. Aksi takdirde, nasıl bir insan olurum

olmak? Sadece kolay olduğu zaman onlara, bu dünyanın amacına güvenmek mi?

Oturuyor, başını eğiyor, tırnakları

Taş. Ama ne zaman kolay oldu ki? Mırıldanıyor. Eşin seni istemedi. Ailesi tüm hayatın boyunca senden nefret etti ve sana işkence etti. Öz ailen acı içinde öldü ve sen de onlarla birlikte acı çektin, eşin ise onun olmayan bir savaşta savaştı. Uzun süre gizlice acı çektin. Evet, anılarında gördüm. Acıyı, senin üzerinde denedikleri gücü. parçalara ayırdı ve değiştirdi. Ve yine de yaşıyorsun. Endişelenme, yakında senden hayatı koparacağım ve ruhunu tüketeceğim. Sen gittiğinde seni biraz özleyebilirim bile. Senden başka kimse bana cevap vermiyor ya da beni sorgulamaya cesaret edemiyor. Seni cesur, aptal küçük insan. Her zaman dünyayı değiştirebileceğini düşünürsün. Dünyanın değişmeye değil, kurtarılmaya ihtiyacı var ve bunu kimse yapamaz.

Ve kibriniz gururunuz olacak, diye tükürüyorum, içimde daha uzun oturarak, korkutulmayı reddederek. Kendi gücünüzün ötesinde başkalarının gücünü, tasavvufun güzelliğini, iyileşmenin ve gitmenin bağışlayıcılığını göremiyorsunuz. Evet, acı çektim ve her şeyi tekrar yapardım, çünkü öz ailemle yıllar geçirdim. Vazgeçmiş olsaydım asla yaşayamayacağım şeyler yaşadım. Eşimin büyüdüğünü ve olduğu tanrıya dönüştüğünü, ailemin güçlendiğini gördüm. Daha akıllı. İnanılmaz insanlara dönüştüler. Evet, bazen acıttı, ama alçaklar olmadan, yüksekleri nasıl takdir edebilirsiniz? Her şey hiçbir şey hissetmemekten iyidir. Sevgi, acı ve kayıp olmadan, hayatın içinde dolaşan akılsız zombilerden başka bir şey değiliz - sayende değil. Bana atabileceğiniz her şeyi kabul edeceğim, çünkü bu onunla on sekiz harika yıl geçirdiğim anlamına geliyor ve eğer sahip olabileceğim tek şey buysa, değerdi.

Beni görmezden gelerek ya da umursamayarak ayakta duruyor ve küçük tapınak girişinin yanındaki muhafızlarına bakıyor. Ay gökyüzünde büyürken ateşler alçaktan yanıyor. "Küçük iblis evcil hayvanımı özlüyorum, belki bir tane daha yapmalıyız," diye onlara cilveleniyor.

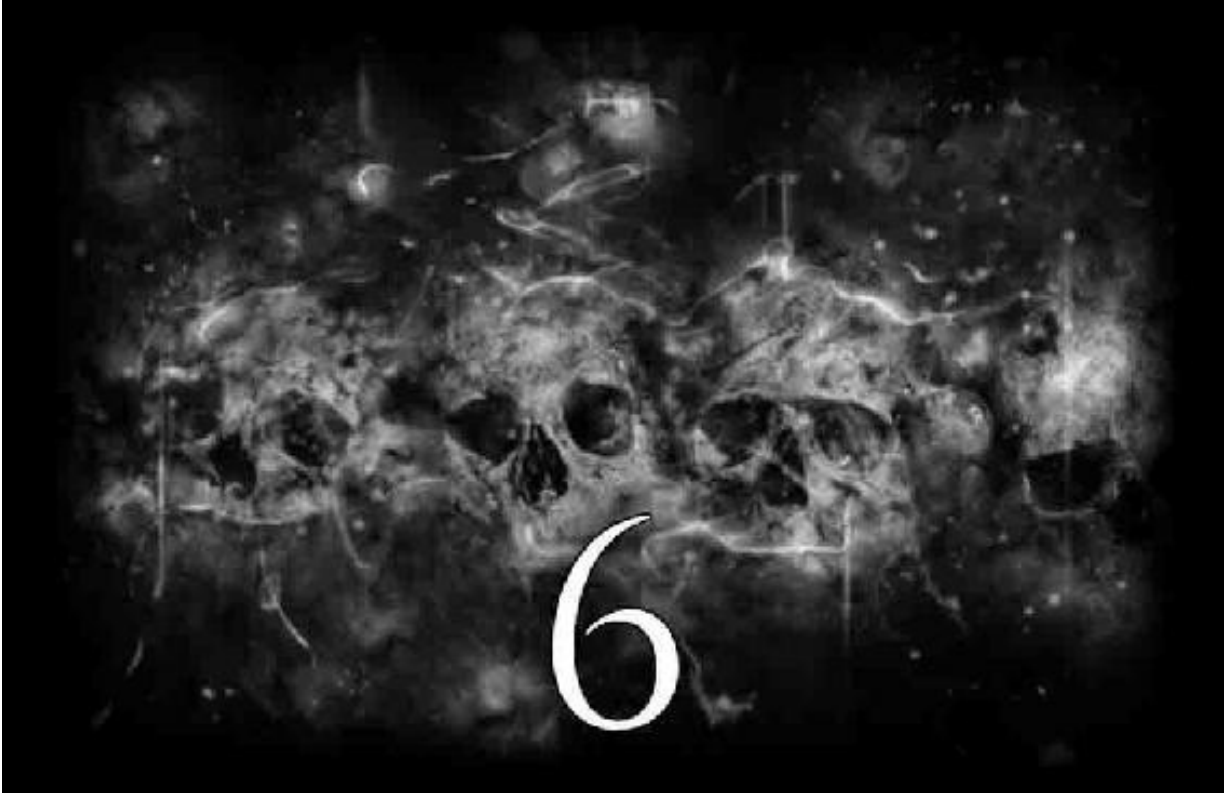
"Nasıl isterseniz hanımefendi," diye anında cevap veriyor kurt şekil değiştiren. Hâlâ kendi zihinleri ve özgür iradeleri olabilir, ancak onun her kaprisine ve arzusuna itaat eden akıllı zombilerden biraz daha fazlasıdır.

Hayır diyemiyorum.

Sinirleniyor, saldırıyor ve ona vuruyor. "Senin fikrini sormadım!" diye bağıyor ve sonra sesini yumuşatıyor. "Git, bana bir iblis bul. Onu geri getir."

Tapınağın karanlığına doğru geri adım atarken, ikisi hemen onun emrini yerine getirmek için harekete geçiyor. "Yakında küçük insan, bu dünyayı benim yaparken ve o eşine işkence edip öldürürken beni izleyeceksin."

Benim bedenimde olmaz, sürtük.



ATLAS

I Lilith'e nasıl ulaştığımı onlara söylemiyorum, çünkü bu onları sadece endişelendirir - onu ele geçiren aynı karanlığa düştüğümünden endişelenirler, benim yozlaşmış bir kara büyü kullanıcısından başka bir şey değil.

Kan büyüğü kötülükle gereklilik arasında ince bir çizgidir ama eşimi bana geri getirecekse bunu her gün yaparım. Ruhumu karartır, bedenimi yozlaştırır ve kanımın son damlasına kadar akıtırım sırf ona tekrar sarılma şansı için.

O mavi gözleri bir kez daha görmek için.

Khalid ve Remi yatmaya gittikten sonra, bodrumdaki tüm sihirlerimi yaptığım sunağıma gidiyorum. Bunu dışarıda da yapabilirim ama burası benim güç alanım, kendimi en güvende hissettiğim yer, kimse bilmeden kendimi serbest bırakabildiğim ve savunmasız olabildiğim yer.

Işıkla uğraşmıyorum. Sihrimi odaya gönderiyorum ve mumlar anında canlanıyor. Alevler sakinleşmeden önce tavana kadar ulaşıyor. Kapıdan içeri sunağın önündeki minderimin üzerine diz çökerek kristallerimi, mumlarımı ve aletlerimi düzenliyorum. Hazır olduğumda hançeri ve gümüş kâseyi alıp gözlerimi kapatıyorum, elimi kesip yumruk yaparak kanımın kâseye damlamasına izin verirken niyet sözcükleri dudaklarımdan dökülüyor. Büyüyü tekrar tekrar söylerken her damla cızırdıyor, niyetimi görmezden gelmek imkânsız.

Onu izlemek
için. Onu
bulmak için.
Her zaman o.

Sihrimi bir ok gibi dünyaya gönderiyorum, ucu bana bir iple bağlı. Beni eşime götüren çekimi takip ediyor, ki bu da sahip olmaktan dolayı belirsizleşmiş ve yarı yıpranmış. Dünyanın etrafında dönerek ona odaklanıyoruz ve tekrar kesmek zorunda kalıyorum. Daha fazla kan ekliyorum, tekrar ve tekrar. Kendi kanımı kurutabilirim. Saatler sonra, onu dünyanın sadece bir tarafına indirgeyebildim ve büyü kullanıcılarının kıtlık dediği, çok fazla büyü kullandığımız ve bunun bizi soğuk, boş, yorgun bir halde bıraktığı duruma düşmeden önce durmam gerektiğini biliyorum. Geri çekilerek, mumları söndürmeden önce hayal kırıklığı içinde yığılıyorum.

Yarın tekrar yapacağım.

Karanlıkta uzanıyorum, hareket etmek istemiyorum. Burada kendimi ona daha yakın hissediyorum. Uyku beni ele geçirdiğinde, bir rüyanın, bir anının içine çekiliyorum.

Yemek masasında oturuyoruz. Ailem uzakta, savaştaki son başarımızı kutluyor. Lilith benim yanımda. Tanıdık bir anı. Bu kadını sonsuza dek seveceğimi anladığım gece. O ailemizin ışığı, bizi mütevazı ve insani tutan tek şey. Ama anı şekil değiştiriyor, değişiyor. Yüzü geriliyor, gözleri kararıyor,

Kan gözyaşı gibi yanaklarından aşağı akıyor ve ben sarsılarak ayağa kalkıyorum.

"Kır çiçeği mi?" Mırıldanıyorum. Oda sisle dolmadan önce dönüyor ve ses tamamen kaybolmadan önce kardeşlerimin kahkahaları yankılanıyor ve sonra Lilith buharın içinden bana doğru yürüyor.

"Attie, kurtar beni," diye bağılıyor Lilith, o, yani büyücü aniden ortaya çıkmadan önce sis açılıyor, dönerken gülüyor. "Bana bu anıyı gösterdi, biliyorsun. Bunun için bir can bağışlamak üzere onunla bir anlaşma yaptım. Zavallı küçük Lilith, çok saf." "Necromancer," diye tıslıyorum parmaklarını sırtımda gezdirirken. Eşimin yaptığıının aksine, onun dokunuşu sırtımdan aşağıya korku dolu ürpertiler gönderiyor, sanki buz sarkıtları kaymış gibi omurgam boyunca.

"Tek ve . Ona olan takıntını anlıyorum. Oldukça güçlüsün ve hiç de fena görünmüyorsun. Merak ediyorum..." belirdi. "Eşini serbest bırakacağıma, köleliğin karşılığında başka bir beden alacağıma söz versem, bunu yapar mıydın?" Başını eğdi. "Seni kurtarmak için yapacağını biliyorum."

Ben cevap veremedim gülerek uzaklaşıyor ve oda değişerek tekrar oturuyoruz, Lilith yüzümdeki yiyecekleri silmeden önce o tanıdık mavi gözler bana göz kırpmıyor. Ölüm büyücüsü Lilith'in derisini kullanarak arkasında beliriyor ama gözleri yanlıs ve yüzü solgun. Siyah damarlar vücudu boyunca ilerliyor. Sahnenin geri kalanı Lilith'in bana genişçe gülümsemesi ile donuyor, gözleri sevgi ve neşe ile parlıyor.

"Ona bak, ne kadar masum, ne kadar aşık..." Lilith'in donmuş yüzünü okşayarak eğiliyor ve ben hırlıyorum ama yerimde kilitli kaldım ve onu durduramıyorum. "Keşke gelecekleri bilseydi. Sen savaştayken onun ne kadar acı çektiğini biliyor muydun?" Homurdanıyor ve daha da yaklaşarak yüzünü Lilith'inkine bastırıyor, ta ki ikisi de bana bakana kadar. Gözlerim etrafa dalıp

Bunu yenmek için sihrimi kullanacağım. Bu anıyı mahvetmesine ya da eşimin ruhuna ve bedenine sahip olduğu gibi onu da bozmasına izin vermeyeceğim.

"Çok uzun zamandır yoktun. Güçleri o zaman ortaya çıktı. Biliyor muydun? Onlarla mücadele etti. Bazı kasaba halkı gördü ve ona cadı dedi. Tabii bu ailene ulaşmış ve onu sorguya çekmişler. Ormana kaçtı ve çığlık attı. Gücü kontrol etmeye çalışırken çok fazla acı çekmiş. Geleceğin ve geçmişin o kadar uzağını gördüğünü hatırlamıyor bile. Bunun nasıl sona ereceğini biliyor, her zaman biliyordu, insan zihni baskı altında kırılabilir." Ben soluk soluğa kalırken onun gözleri açılıyor. "Evet, Tanrım, işte bu yüzden farklıydı. O kadar uzağa seyahat ettiği için zihni çarpıktı. Hiç kimse bu kadar güce sahip olmamalı. Bu kadar çok şey görmek, nasıl öldüklerini görmek."

"Bırak onu!" Dişlerimi sıkarak hırslıyorum. Onun yalanlarını dinlemeyeceğim. Gerçeğin ne olduğunu kim bilebilir? Beni en çok incitecek şeyi söyleyecektir.

"Üzüldüğünü, seni artık sevmediği için uzaklaştığını düşündün." Lilith'in yüzünü okşuyor. "Aslında yardım için çığlık atıyor, her geçen gün kendini kaybediyordu. Büyü onu asit gibi yakıyordu. Her zaman onu tutmak için mücadele etti... Ailenin yaptığı şey bir merhametti. Onu bu mücadeleden kurtardılar."

"Dur!" Kükrüyorum.

"Ve görmediniz çünkü çok meşguldünüz, kendinizi çok kaptırmıştınız-"

"Ailemi bir arada tutmaya çalışıyorum!" Bağırıyorum.

"Onu sevmemeye çalışıyorum!" diye bağırıyor yüzüme, sonra arkasına yaslanıp gülümsüyor. "Bak bu senin için nasıl sonuçlandı. Merak etme, o artık benim ve ölmeden önce ona bu dünyanın sunduğu büyük zevkleri göstereceğim."

Lilith'in yanağından öpüyor. "Bunu sana hediyem olarak düşün, veda etmek için son şansın."

"Neden?" Fısıldıyorum.

"Çünkü acıtıyor ve acıyı seviyorum ve sen ne dersen de bu onun ruhunu daha da solduracak." Gülüyor ve sonra kayboluyor. Masa ve kardeşlerim donup kalıyor ama Lilith göz kırpmıyor ve yavaşça donup kalıyor, gözleri panikle benimkine kaymadan önce şaşkınlıkla etrafına bakarken gülümsemesi düşüyor.

"Attie!" diye bağılıyor. "Kaç! Bu bir tuzak."

Acı içinde gözlerimi kapatarak, onun eşim olduğunu bilerek daha da yaklaşıyorum. Başımı onunkine bastırıp yanağını avuçluyorum. "Şşş, Yaban Çiçeği-"

"Hayır, hafızamı aldı, onu sana zarar vermek için kullanacak-"

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Merak etme, seni bir anlığına bile olsa görebildiğim sürece her şeyle başa çıkabilirim."

"Attie," diye fısıldıyor ve ben o parlak gözlerden başka bir yere bakamıyorum. "Korkuyorum."

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Ama geliyorum. , tamam mı?"

Başını sallıyor, uzaklaşmaya çalışıyor. "Peşimden gelme, bırak gideyim. Bırakın öleyim. Tek yolu bu. Her geçen gün kendimi kaybediyorum Atlas. Onu daha tutamam." dudaklarını yalıyor ve gözlerinde onu son gördüğümde olmayan bir zekâ, bir yaş görüyorum. "Beni bırakmalısın Atlas, bunu durdurmalısın. Bunu yapabileceğini biliyorum, Tanrım. Her şeyi yapabilirsin... ama bunu yapmak için, dünyayı kurtarmak için gitmeme izin vermelisin."

"Yapamam," diye , sesim titriyor. "Sana ihtiyacım var-"
Kelimeleri kekeleyerek söylüyorum. "Seni seviyorum."

Hüzünle gülümsüyor, eğilip yaralı ve yıpranmış yüzümü öperken gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Biliyorum aşkım, ben de seni seviyorum. Her zaman sevdim. Ama bu dünyanın bizim için başka planları var. Bunu şimdi hatırlıyorum. Lütfen Atlas, bunu durdurmanı istiyorum. Dünyayı kurtarmak için, yapmak zorundasın. Ne olacağını gördüm.

Eğer yapmazsan olur. Bunun olmasına izin veremem ve bunu durdurman için kendimi yok etmem gerekiyorsa, ."

"Her zaman önce sen gelirsin!" Şak diye söyledim.

Sırıttıyor. "Her zaman duymak istediğim şey." Gözlerime bakmadan önce eline bakıyor. "Ama bu sefer yapamam. Beni duyuyor musun? Ailene güven, kendine güven. Dünyayı kurtar."

"Siz benim ailemsiniz," diye fısıldıyorum kırık bir sesle, kalbim çatlıyor.

"Ve sen benimsin Attie, her zaman benim oldun, her zaman benim olacaksın," diye yemin ediyor, eğilip dudaklarımı usulca öpüyor. Bir veda. Sıcaklık bir anlığına acıyı kovuyor. "Ama bazen en çok istediğimiz şey asla sahip olamayacağımız şeydir. Üzülme Attie, çok eğlendik." Kıkırdıyor. "Bunun gibi." Diğerlerine bakıyor ve ben de onun bakışlarını takip ediyorum. "Mutluluklarına, kahkahalarına bak. Sen olmadan böyle bir bütün olamazlar. Sana ihtiyaçları var."

"Onların da sana ihtiyacı var-"

"Hayır, aşkım. Artık eşleri var, ruhları dolu." İç çekiyor.

"Ama benimki değil," diye fısıldıyorum.

Üzüntüyle göz kırpıyor. "Biliyorum. Bu senin taşıman gereken bir yük. Her zaman öyleydi Atlas." Gözleri bir an için uzaklara dalıyor ve paniğe kapılıyor. "Beni alıp götürmek için geri geliyor. Bilmeni istiyorum Attie, seni seviyorum. Hepinizi çok seviyorum. Yeterince güçlü olamadığım için üzgünüm -beni aramayı bırakın- gidin-" Ben sise tutunmaya çalışırken o kayboluyor, sonra anı dağılıyor ve ben onun adını haykırarak uyanıyorum.

Kalbim kırılıyor. Büyüm patlıyor.

Her anın önemli olduğunu bilerek tekrar denemek için bodruma iniyorum. Geçen her dakika, her saat onun benden uzaklaştığı bir başka an. Ailemin onu kaybettiğimize inanması yeterli değil mi? Sessiz kalarak kardeşim ve eşiyle kahvaltı ettim. Dün gece beni bodrumdan çıkarken buldular ve neden çılgılık attığımı açıklamama bile gerek kalmadı, gözlerimden anladılar. Bu sabah sessizim, konuşmıyorum. Vazgeçmemi istiyor ama bunu daha iyi bilmeli.

Bir tanrı asla geri atmaz.

Gidişimi izliyorlar. Bakıştıklarını görüyorum ama kapıyı kilitleyip ritüeli tekrar tamamlarken bunu görmezden geliyorum. Bu sefer daha da yaklaşıyorum. Sanki bir haritanın her seferinde bir parça ortaya çıktığını görmek gibi.

Tükendiğimde, öğleden sonra olduğunu görmek için yukarı çıkıyorum. Tekrar yemek yiyoruz ve onlar benimle sohbet etmeye çalışıyorlar ama ben onları görmezden geliyorum. Sonra aşağı inip bir kez daha yapıyorum, o son birkaç parçayı görmek için kendimi tüketiyorum. Yaban Çiçeği'ni aramaktan asla vazgeçmeyeceğim. Diğer herkes ondan vazgeçebilir - Kaderler, kardeşlerim - ama Lilith benim, her zaman öyleydi ve onu kurtarmam için bu dünyanın yanması gerekiyorsa, öyle olsun.

Kanepeye uzandığımda ikisi de durdu, endişeli ve kızgın görünüyorlardı. "Gidin buradan," diye hırlıyorum. Karanlık içime doluyor, yorgunluk da öyle, hıncımı onlardan çıkarıyorum. Bunu yaptığımda, büyüünün baştan çıkarıcı karanlığına çok fazla kapıldığımı bildiğim için kendimi suçlu hissediyorum.

Gözlerimi kırpıştırıp yüzümü ovuştururken endişeyle beni izliyorlar. "Bağırarak istememiştin, özür dilerim."

"Kan büyüü duygularını karıştırıyor kardeşim," diye uyarıyor Khalid ve iç çekiyor. Nasıl bildiğini sorgulamıyorum, yorgunluğum zihnimi yavaşlatıyor. "Belki de dur
."

"Durmak mı?" Bağırıyorum. "Duramam. Onu tamamen kaybetmeden önce ."

"O zaman yardım etmemize izin ver," diye yalvarır Remi. "Eğer seni , dünyanın hiç şansı kalmaz. Bu senin tek başına taşıyabileceğin bir yük değil. Bizi içeri al, sana yardım edelim."

Onlara bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Bu seni değiştiriyor kardeşim, bunu göremiyorsun bile. Öfkeni, nefretini hissediyorum. Onun gibi olma. Seni topraklayalım, sana yardım edelim," diye yalvarıyor Halid.

"Nasıl?" Bunun mümkün olup olmadığını merak ederek soruyorum. Eğer , belki daha hızlı büyü yapabilirim, onu daha çabuk bulabilirim ve haklılar, onların yardımına ihtiyacım var. Bu savaşı tek başıma kazanamam. Ne de olsa öyle. Bir savaş. Zamanın kendisi kadar eski bir savaş. İyiye karşı kötü. Bunu durdurmak için ellerini kirletmek, karanlığa, kötülüğe sokmak gerektiğini biliyorum.

Siyahla parlak beyazla savaşamazsınız. Griye çevirmek zorundasınız.

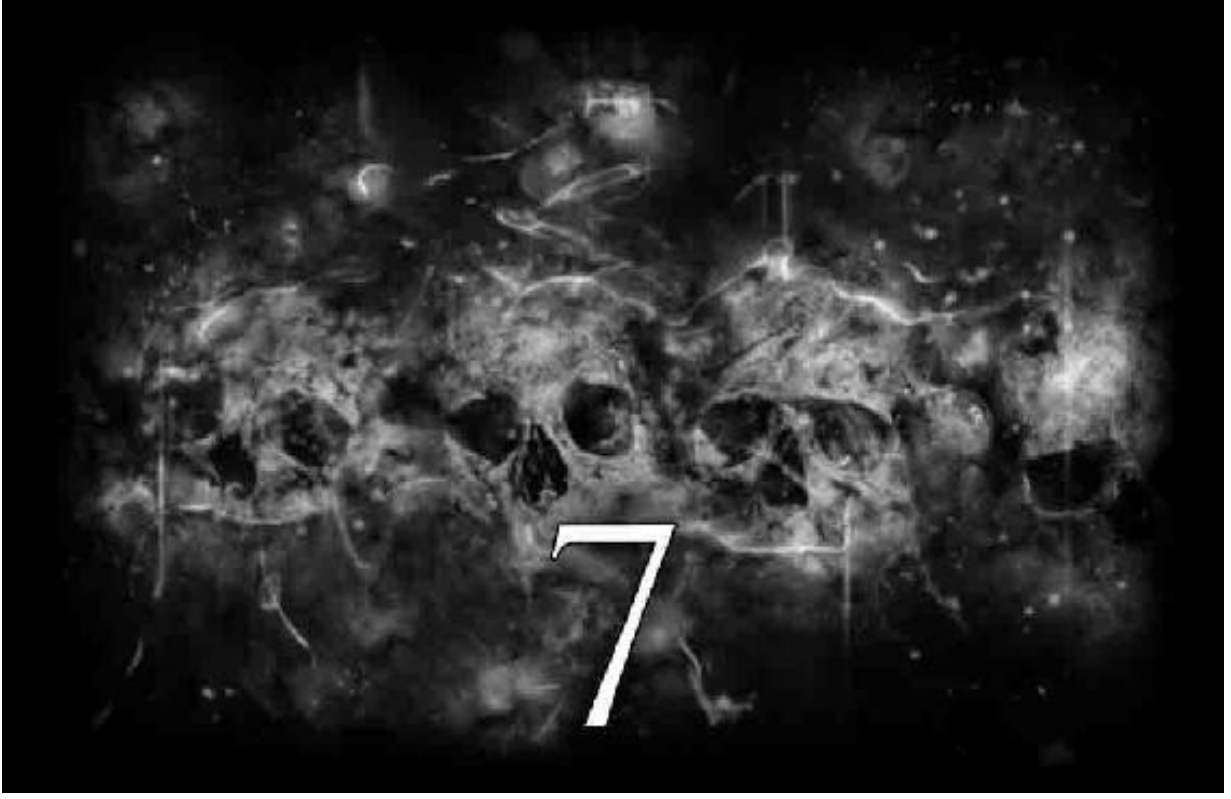
"Birlikte çalışarak," Khalid.

"Onları bulamadığım avlarda ne yaparım biliyor musun?" Remi kaşlarını çatarak söylüyor. "Kovalamayı bırakırım ve onların bana gelmesine izin veririm. Hepimize saldırdı, bu yüzden bizi öldürmek için bile olsa bir şey için istiyor. Neden kendimizi kolay bir hedef haline getirmeyelim?" Sırıttıyor.

"Tuzak gibi mi?" Ona odaklanmış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum ve o da bana göz kırpmadan önce daha geniş bir şekilde sırıttıyor.

"Tam bir tuzak gibi, sihirli adam. Aşkını kaçırmanın anlamını yepyeni bir seviyeye taşıyor." Gülüyor.

Bir tuzak... İşe yarayabilir mi?



LILITH

I Günlerdir bir şey olmadı. Ordusunu kuruyor ama hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Boş duracak bir tip değil ve meşgul olmasına rağmen

Planını yürütürken, eğlenceli bir şey için katliam yapmak için can atıyor. Bu yüzden ikimiz de dünyaya yayılan büyü'nün nabzını hissettiğimizde, onu hissettiğimiz ufka dönüyoruz.

Kilometrelerce uzakta, farklı bir ülkedeydi ama çok güçlüydü... O kadar güçlüydü ki, ancak bir tanrıdan gelebilirdi.

Ailemden biri.

"Peki, peki, peki, gidip biraz eğlenelim mi, evcil hayvanlarım? Bakalım işkence etmem için bir tanrı yakalayabilecek miyiz?" Sırıttıyor ve ben itiraz edemeden zamanda ve uzayda sıçrayarak farklı bir kıtada siyah bir duman sisi içinde yeniden belirliyor.

"Hmm, şimdi onları nerede bulacağım? Dışarı çık, her neredeysen dışarı çık, küçük tanrı." Kıkırdıyor. Kaşlarını çatarak korumalarının yanında olmadığını fark ediyorum. "Benim korunmaya ihtiyacım yok," diye kükrüyor. "Bu dünyanın benden korunmaya ihtiyacı var, tam tersi değil!"

Yine de bir korku kıvılcımı tutuşuyor. Benim hissettiğim gibi o da bastırıyor. Sağımızda ve solumuzda tarlaların olduğu güneşli bir ülkedeyiz. Gördüğüm çiçeklerden anladığım kadarıyla Danimarka olabilir. Başka bir sihir patlaması hissediyoruz ve dönüp bizi izlediklerini görüyoruz.

Elimi ekrana bastırırken kalbim donuyor, dokunmak, sarılmak, Atlas'ın gözlerinde yanıp sönen acıyı ve öfkeyi öpüp yok etmek için yanıp tutuşuyorum. Khalid'in yüzünde beliren acı ifadesini durdurmak istiyorum. Arkadaşı onun yanına yaklaşıyor ve onun için minnettarım. Elli adım ötede bir sıra halinde duruyorlar. Atlas'ın elinde büyü yumağı var, diğer eli ise yumruk şeklinde sıkılmış. Gözleri kısılmış ve kel kafası güneşte parlıyor. Saçlarını neden kestirdiğini merak ediyorum.

Dudakları düz bir çizgi halinde ve dişlerini gıcırdatırken elmacık kemikleri öne çıkıyor. Kocaman vücudu, geniş kollarını ve göğsünü saran solmuş mavi bir kot pantolon ve siyah bir tişörtle kaplı. Gerçek bir sihir kullanıcısı gibi görünüyor, o kadar güzel ki canı acıyor.

"Ne kadar da tahmin edilebilirsin," diye homurdanıyor.

"Sen mi aradın?" Sırıttıyor, parmaklarını şıklatıyor ve aniden gökyüzü kararıyor ve sis tarlaya doğru yuvarlanıyor, birbirimizi zar zor görene kadar bizi gizliyor. Yine de ona uyum sağladım, eş bağımız karanlık denizlerdeki bir deniz feneri gibi bizi hâlâ ona . "Bana daha fazla oyuncak getirmişsin, ne güzel," diye alay ediyor, sesi havada bıçak gibi süzülüyor.

"Geleceğini biliyorduk, gelmemezlik edemezdin. Güç için yanıp tutuşuyorsun," diye tersler Remi. "Lanet olası açgözlü büyücü. Vazgeç artık. Lilith'i serbest bırak."

"Yoksa ne olur?" diye karşılık veriyor, kıkırdarak.

"Ya da seni öldürürüz," diye omuz silkiyor Remi, gözleri kararıyor, "ve onu yine de serbest bırakırız."

Parmaklarımız tekrar şaklıyor ve Remi geriye doğru uçuyor. İnliyor ve ayağa kalkıyor, Halid yanına koşuyor ve kafasından kan damladığını görünce kalbim sıkışıyor, ama iyi görünüyor. "Denemeye değerdı," diye mırıldanıyor ona.

"*Amore*," diye azarlıyor Khalid ve sonra Atlas yollarına çıkıp onları bizden uzaklaştırırken onun ayağa kalkmasına yardım ediyor. Ailemi benden koruyor.

Bu her şeyden daha çok acıtıyor.

"Dur!" diye bağılıyor Atlas, sesi uzaklarda gürleyerek. Büyüsü havada patlayarak karanlığı kolayca . "Aileme zarar vermeyeceksin."

Benim... İrkildim ve geri çekildim. Bizimki değil, onunki. Benden çoktan vazgeçmeye başladı, değil mi? Bedenimi kontrol eden bu karanlıktan başka bir şey olmadığımı düşünüyor. Beni dolduran kötülükten başka bir şey değil. Khalid'e ne olduğunu öğrendiklerinde ağlarken ona sarılan kadın değil. Kyro'ya ata binmeyi öğreten, Slate'e ormanda güvenli yolu gösteren, Nyre ilk uçuğunda ona destek olan ve Ciar'ı öldürmemesi için güvenle besleyen kadın değil.

Artık bir anıdan başka bir şey değilim, bu dünyanın kötülüğü tarafından kontrol edilen bir kuklayım.

Kötülüğü durdurmak her zaman kaderlerinde vardı.

Öldürmek için.

"Ah, ama sanırım yapacağım," diye hırlıyor ve sonra karanlığını toplayıp onlara doğru fırlatıyor. Karanlık doğrudan Khalid ve Remi'ye doğru fırlıyor ve Atlas hırlayarak kolunu kaldırıp büyüyle parlayan koruyucu bir bariyer oluşturuyor. Karanlık sekip bize doğru fırlıyor ve acı verici bir şekilde bize çarpıyor.

Titreşen bir büyü topu yaratırken gözleri yanıyor. "Bana kendini öldürtme. Eşimin gitmesine izin ver."

"Asla." Gölüyor. "Bu sadece başlangıçtı." Bir saniye sonra yer gümbürdüyor ve eller yerden havalanıyor... Siktir, mezarlıkta mıyız, yoksa onları o mu getirdi?

İskeletler yerden pençelerini çıkarıyor ve sürünerek onlara doğru sürükleniyorlar. Remi ve Khalid cesetlerin  n n  kesmek için dönüyor, Atlas yaklaşırken botları ve bıçakları üzerlerine indiriyor. "Yabançiçeği, eğer oradaysan hemen savaş, sana ihtiyacım var," diye yalvarıyor,       giderek daha fazla iskelet etraflarını sarıyor ve onları geri tutmak için savaşan Halid ve Remi'yi alt etmeye başlıyor. Ben hapishanemden izlerken Atlas bana bakıyor, gözleri yalvarıyor. " ok uzun zamandır savaştığınızı biliyorum... şimdi de yapabileceğini biliyorum. Lütfen, Kır  i eği, savaş."

Kadın gülüyor, sesi kalbimi parçalıyor ve adam irkiliyor. "Yapamaz, o çok zayıf.  lmene izin verecek ve bunun olmasını izleyecek."

Büyüsünü kaldırıırken Attie'nin yüzü düşüyor ve gözlerindeki mücadeleyi . Ne yapması gerektiğini biliyor. Remi ve Khalid kaybediyor. Yakında güçleri tükenecek ve onları öldürmekte tereddüt etmeyecek. Onun yolunda duruyorlar ve bana onlarla işkence etmek ne kadar eğlenceli olursa olsun, yapması yapacaktır. Ama Atlas yapamaz... Yapabilir mi?

" ld r beni!"  ığlık çalışıyorum ama beni iterek susturuyor.

"Atlas!" Remi  ığlık atıyor. "Yap !"

Tereddüt eder ve yüzünü buruşturur. "Yapamam. Onu  ld remem," diye fısıldar ve büyü düşür.

" ok zayıfsın. Bu senin ailenin yıkımı olacak." Gülüyor ve başı geriye düşüyor. Gök gürültüsü tepemize çarpıyor ve topraktan daha fazla iskelet sürünerek çıkıyor. Birdenbire büyü bize çarpıyor ve geriye doğru uçuyoruz. Bunun geldiğini görmemişti. Toprağa sertçe çarpıyoruz ve o hırlıyor, ama hareket edemiyoruz ya da kalkamıyoruz. Büyü bizi hareketsiz tutuyor. şeytani enerjisini dalga dalga yayarak onunla savaştığınızı ve tanrı büyüsünü geri püskürttüğünü hissediyorum,

Ama bu onlara ihtiyaçları olan zamanı veriyor. Dikkatini dağıtıyorum, tüm ruhumu, enerjimi katıyorum, onu olabildiğince uzun süre geride tutmaya çalışıyorum ki bir şansları olsun.

Böylece beni öldürüp  zg r olabilirler.

Büyük bir patlama sesi duyuluyor ve patlamanın etkisiyle tepemizde kemikler uçuşurken gökyüzüne bakakalıyoruz. Kısa bir süre sonra, bize doğru geldiklerini duyuyoruz. Bir bağırıyla büyüyü itiyor ve ayağa fırlıyor, nefes nefese ve kızgın. Onu hiç görmediğim kadar  fkeli. Yine de bunun onların ölümü anlamına geldiğini biliyorum, çünkü kimse ona zarar veremez ve bundan kurtulamaz. Bu yüzden, ruhumun son damlasıyla onu vücudumuzun etrafına sarıyorum ve bize ulaşmalarına yetecek kadar uzun süre onu durduruyorum.

Atlas önümüzde beliriyor ama Remi elinde bir bıçakla onu kenara itiyor. "Hayır!" Khalid ığlık atıyor ve gözleri bir an için her zamanki rengine dönüyor, dudaklarından bir hırıltı dökülüyor ve arkasını dönmeye başlıyor.

Aynı anda bir hırıltıyla geri dönüyor. Yumruğu yüzüme çarpınca gözlerim açılıyor ve sonra her şey kararıyor.



ATLAS

B Ağır ağır soluyarak, onun parçalanmaya başladığını, gözlerinin başının arkasına yuvarlandığını izliyorum, ama çok sevdiğim o mavi gözlerinin parıltısını görmeden önce değil

çok. Onu yakalayıp kollarımın arasına alıyorum, uzun siyah saçları omzumdan sarkıyor. Cildinin üzerinde sürünen siyah sarmaşıklar, altındaki bronz, esnek teni ortaya çıkarmak için kayboluyor. Taktığı boncuklar hareket ettikçe şingirdiyor ve onu daha da yakınımaya çektiğimde sıcaklığı içime yayılıyor. Onu sıkıca kavriyorum, kalbinin sabit gümbürtüsünü duyarken onu bir daha asla bırakmak istemiyorum. O bayginken, kalan iskeletler çöküyor ve Khalid sonunda bize katılırken Remi kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"*Amore*," diye başlıyor ama kadın elini itiyor ve bıçağını yüzüne doğrultarak ona ters ters bakıyor.

"Beni bir daha asla durdurma," diye tehdit ediyor, neredeyse tıslıyor, ama o sadece sırıtıyor.

"Şu anda senin için çok zorlanıyorum," diye yorum yapıyor ve o da alay ederek bana bakıyor.

"Tereddüt edeceğini biliyordum, bunu gözlerinde gördüm. Bunu yapamazdın, onu kurtarmak için bizim ölmemize izin verirdin," tersliyor ve yaklaşıyor. "Sadakatinin nerede yattığına karar vermelisin; ailene mi yoksa ona mı? Bunun zor olduğunu biliyorum ama eğer o öldüyse, onu kurtarmakla bu dünyayı ve bizi lanetlemek arasındaysa, karar vermelisin." Lilith'e bakıyor ve sonra etrafına bakınıyor. "O uyanmadan önce buradan çıkmalı, onu o kafese koymalı ve bize zarar verememesi için büyüsunü bağlamanın bir yolunu bulmalıyız. Pantolonumuz aşağıdayken yakalandık."

"Onu buraya biz getirdik," diyorum, içimi suçluluk duygusu kaplasa da, çünkü o haklı, yapamadım. Kaybedeceğimizi biliyordum, bizi öldüreceğini biliyordum ama yine de yapamadım. Kalbini durduracak büyüü yapamadım. Kaybedebileceğini bilsem bile eşimi öldüremezdim ve bu bana her şeye mal olurdu. Kardeşimin ve Remi'nin, ailemin hayatına mal olurdu ve bununla yaşayamazdım, Lilith de onlara zarar verirse yaşayamazdı.

"Olanlar üzerinde durmanın bir anlamı yok. Tuzağı denedik ve evet, ters gitti ama o artık elimizde. Atlas, bizi buradan çıkarabilir misin?" Khalid, Remi onu bıçaklamaya çalışırken bile kolunu etrafına sararak sorar. Bakmadan onu engelliyor ve yanağından öpüyor. Sessizce başımı sallıyorum. İşlerin ters gitmesi ihtimaline karşı bizi evden uzağa taşıdım ve ilk seferinde neredeyse bizi öldürecek olan dalgasını savuşturduktan sonra bile bizi buradan çıkaracak kadar büyü sakladığımdan emin oldum.

Tek kelime etmeden elimi uzattım ve diğer elimle Lilith'i kendime çektim. Khalid kabul ediyor ve bir an sonra zamanda yolculuk . Bizi geri getiriyorum, kulübeyi hayal ediyorum ve kaybolurken onu tuttuğumdan emin oluyorum. Onlar için bu, göz açıp kapayıncaya kadar geçen anlar gibi gelecek.

ve bir sonraki. Benim için etrafımızdaki zaman ve mekân genişliği geçmişin, şimdinin ve geleceğin anlarıyla dolup taşıyor. Biz seyahat ederken çocukluğumdan kahkahalar yankılanıyor. Kazanılan savaşlardan çılgınlıklar geliyor. Onu kaybettiğim zamanki gözyaşları ve acı feryatları yankılanıyor. Tüm bunlar başlamadan öncesine dönmek için can atıyorum. Onu kurtarmak için... Ama geçmişi değiştiremem. Onun ölümü zamanda kilitlenmiş bir olaydı ve ben bile bunu değiştiremem. Ve sonra ortaya çıkıyoruz, ayaklarımız dışındaki kapı eşiğine basıyor ve sihrim bir kez daha içime akıyor, sakinleşmeden önce içimde kelebekler uçuşuyor. Khalid ve Remi'den hemen önce gözlerimi kırpıştırarak açıyorum.

Remi inliyor.

"Buna asla alışamayacağım. Seyahat hastalığı hapları işe yarar mı acaba?" diye mırıldanıyor kapıyı tekmeleyerek açarken.

Onun peşinden gidiyoruz ve ben hâlâ Lilith'i kollarımda tutarak kafese bakıyorum. Beni gördüklerinde donup kalıyorlar ve Khalid iç çekerek yanlarına gidiyor. "Sonsuza kadar değil, sadece şimdilik. Kendisine ya da bize zarar veremeyeceğini bilmemiz için."

Haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum ve o da yaklaşıyor ama açamıyor. Onu kanımla heceledim, böylece onu sadece ben öldürebilir ya da kurtarabilirim. Yanına yürüyorum, parmağımı kilide batırıyorum ve metale bastırıyorum. Yanıyor ve bir an sonra kilit klik sesi çıkarıyor. Kapıyı açıp içeri giriyorum ve onu yumuşak zemine yatırıyorum. Battaniyeyi üzerine çekmeden önce başını yastığa koyuyorum, elim omzunda kalıyor. Burada ona zarar verebilecek hiçbir şey yok ama rahat etmesini istiyorum.

"Kır Çiçeği," diye fısıldıyorum, yumuşak yanağını okşarken yutkunuyorum. "Ben buradayım, gitmene asla izin vermeyeceğim. Sen bizden vazgeçme, ben de senden vazgeçmeyeceğim. Artık buradayız, sadece dayan." Eğilerek yanağını öpüyorum, dudaklarını öpmeyi reddediyorum. Onu bir dahaki öpüşümde o mavi gözleri açık ve farkında olacak ve o benim olana kadar durmayacağım.

Kafesten dışarı adım atarak kilidi açıyorum ve bugün onun gerçek gücünü gördükten sonra parmaklıkları güçlendirmek için daha fazla büyü yapıyorum. Oradan çıkamayacak ve öyle ya da böyle, burada sonu gelecek.

Ya mülkiyet... ya da onun hayatı.

"Onu kötülükten kurtarmanın bir yolunu bulmalıyız," diye mırıldanıyor Remi.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum geri çekilirken. "Kitaplarımı kontrol edelim. Eğer orada bulamazsak, bilen birini bulmamız gerekecek. Diğerlerini henüz arama, bırak aramaya devam etsinler, böylece onu kurtarmak için daha fazla zamanımız olur," diye yalvarıyorum.

"Tamam," diye kabul eder Remi. Khalid mutfağa doğru yönelir ve Remi onun geri çekilen formuna bir bakış atarak yaklaşır. "Ama Atlas, iş eşimi, seni ve kardeşlerini ya da onu kurtarmaya gelirse," Lilith'e bakar, "bu bir seçim olmayacak, üzgünüm. Bunun benden nefret etmene neden olabileceğini biliyorum ama onu ilk sıraya koymak zorundayım."

"Anlıyorum ve takdir ediyorum," diye cevap veriyorum ve gerçekten de öyle. Sadece dürüstlüğüne değer vermekle kalmıyorum, aynı zamanda kardeşimi ilk sıraya koymasını ve benim yapamayacağım durumlarda gerekeni yapabilmesini de takdir ediyorum. Bu zayıflıktan nefret ediyorum ama o bunu görüyor ve bir çözüm öneriyor.

"Anladığımız sürece sorun yok. Hadi sihirli adam, kadını kurtarmanın bir yolunu bulalım." Gülümser ve o da gider.

Şimdi sadece beklemek ve izlemek zorundayız.

Karanlık onu tamamen tüketmeden önce eşimi kurtarmak için zamana karşı bir yarış. Birimiz ölmeden önce.

Biz ya da o.

Yüzyıllar boyunca topladığım kitapları gözden geçirirken zar zor uyuyorum. Büyüm yeterince güçlü olacak, ancak yanlış giderse kır çiçeğimi kaybedebiliriz, bu yüzden doğru yaptığımdan emin olmak istiyorum. Büyüyü sınırlandırmam gerekiyor.

Onu ele geçirilmeden kurtarıırken risk alıyorum. Ne de olsa bu bir şeytan çarpması değil, yüzyıllardır görülmemiş bir şey.

Remi, el yazmalarını karıştırırken Halid'in yanında mışıl mışıl uyuyor. Onu kurtarmanın bir yolunu bulmak için ne kadar çaresiz olsam da, ona mırıldanıyorum, "Eşini yatağa götür. Ben devam edeceğim ve yarın arayabiliriz."

Yüzünü buruşturmadan önce başını kaldırıp bakıyor. "Atlas-"
"Sorun yok," diye onu temin ediyorum ve Lilith'e bakıp tereddüt ediyor.

"Aptalca bir şey yapmayacağım, sana söz veriyorum. Onun burada olması yeterli, onu kurtarma şansına sahip olmak... Lütfen biraz dinlen. Eşine göz kulak olmalısın."

Bana yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve Lilith'e bakmadan önce itiraz eden Remi'yi kucaklayarak ayağa kalkıyor. "Vazgeçmeyeceğiz kardeşim. Orada bir yerde, gördüm. Haklıydın, hâlâ savaşıyor. Bizim Lils çok güçlü." Bununla birlikte, beni eşimle yalnız bırakarak merdivenlerden yukarı çıktı.

Gözlerimle yüz hatlarını takip ediyorum, iç çekip aşağı bakmadan önce gözlerimi , ama başımı ovuşturup bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdiğimde Latince birbirine karışıyor, ona bakmaya devam etmek için çaresizim. Bunca yıl ayrı kaldıktan sonra onu kendime çekmek istiyorum ama metal, yılların acısı ve kötülük bizi ayırıyor.

Tam o sırada gözlerini açıyor, yan yatarken o siyah küreler bana kilitleniyor. Onlar etrafımda titreşirken yutkunuyorum ve konuşmuyorum. Doğrulup geriniyor, çok sevdiğim dudaklarında korkunç bir gülümseme belirirken boynunu kırıyor. "Güzel küçük bir kafes, Tanrım, ama beni taşımayacak." Sözlerine rağmen kaçmaya çalışmıyor ve merakla beni izliyor.

"Beni sonsuza kadar burada tutmayı mı planlıyorsun?" Dizlerinin üzerine çöküp ellerini parmaklıklara doğru sürüklüyor. Cızırdadıkça irkiliyorum, teni büyümden yanıyor ama o çekip almıyor. Yanık et kokusu havayı doldururken gözlerindeki siyahlık coşkuyla genişliyor ve sonunda ellerini çekmeden önce

Elleri. "Küçük kölen gibi... Beni dışarı çıkarıp benimle oynar mısın?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanıyor ama ben onu görmezden gelip kucığımdaki kitaba bakarak okumaya çalışıyorum.

Konuşuyor ama ben onu engelliyorum. Sinirleniyor ve kaçmaya çalışıyor ama çabası yüzünden geri atılıyor. Onu kontrol etmek istiyorum, ama kendime onun benim Lilith'im olmadığını hatırlatıyorum ve tek bir kelimeyi bile özümsemesem de okumaya devam ediyorum. Sonunda sakinleşiyor ama o rahatsız edici, yoğun bakışın bana kilitlendiğini hissediyorum. İzliyor. Değerlendiriyor.

"Saçlarını neden kestirdin savaşçı?" diye alay ediyor. "Küçük insanının anılarından hatırladığım kadarıyla saçların uzundu."

Lilith'imın bilmesini isteyerek cevap veriyorum. "Savaşçı örgülerini hak etmedim. Eşimi ya da ailemi koruyamadım." Kalbim bir an için sıkışıyor ve acaba gözlerimdeki kırılmanlığı görebiliyor mu diye merak ediyorum. "Hoşuna gitmedi mi, Kır Çiçeği?" Mırıldanıyorum.

Gülüyor ve parmaklıklara doğru eğiliyor, siyah gözleri üzerimde. "Senin kır çiçeğine şu anda ulaşamıyorum," alay ediyor. Dudaklarımı birbirine bastırarak aşağıya bakıyorum, ona başka bir şey, daha fazla zayıflık vermeyi reddediyorum.

"O zaman kapa ," diye mırıldandım.

Hırlıyor ve bir an sonra kafamı kaldırdığımda yüzünü parmaklıklara çarptığını görüyorum. Ayağa fırlıyorum, kitap yere düşüyor. "Dur!" diye bağıyorum.

"Beni görmezden gelemezsin, yoksa değerli eşine zarar veririm," diye tehdit ediyor ve sonra tekrar yapıyor. Gözleri vahşi bir şekilde gülümserken başından aşağı kan damlıyor.

"Kes şunu," diye tıslıyorum ama o devam ediyor. Başka çarem kalmayınca ona büyü fırlatıyorum, geriye savurup bayıltıyorum, böylece eşime daha fazla zarar veremiyor. Bilincinin yerinde olmadığından emin olunca kafesin kilidini açıyorum, içeri giriyorum ve yarayı iyileştiriyorum, hızla dışarı çıkıp tekrar kilitlemeden önce onu temizliyorum. Beni test edip etmediğinden emin değilim ama göğsü yavaşça inip kalkıyor; kesinlikle bayılmış.

Sikeyim.

İyi gidiyor.

Başımı sallayarak kitabı aldım ve ay pencereden içeri girerken tekrar oturdum. Birbirimizi öldürmeden önce Lilith'i kurtarmalıyım, hem de hemen.



LILITH

W Tekrar uyandığımızda Atlas pencerenin duruyordu. Kollarını arkasında kavuşturmuş, aynı şekilde o da dururdu ne zaman birliklerini inceliyor. Gözleri dışarıya odaklanmış, kilometrelerce uzakta gibi görünüyor, ancak uyandığımızı hissetmiş olmalı çünkü alçak gürleyen sesi havayı yarıyor.

"Neden onu seçtin?" Bana baktı, ona. "Neden o? Neden benim eşim?"

Doğrulup bacak bacak üstüne atıyor ve onu izlerken başını öne eğiyor. Buradan kolay kolay çıkamayacağımızı biliyor, en azından henüz değil, bu yüzden onunla oynayıp canını yakmaktan ve ikimize de işkence etmekten mutluluk duyuyor.

"Neden olmasın?" Adam cevap vermeyince kadın gülüyor. "Acının ve o çok tatlı çığlıkların ardındaki gücünü hissettim. İlk başta onun bir insan olduğunu düşündüm ama sonra

Onun ruhu. Onun saf, masum ruhu. Bozulması çok kolaydı. Genelde zayıf olurlar ama o öyle değildi. Çok güçlüydü. O alevlerin içinde, onun nelere katlandığını gördüm ve onun beklediğim kişi olduğunu anladım - beni özgür kılacak kişi. Benim yapabileceğim kişi. Yine de onun gücünün benimle kalacağı anlamına geleceğini tahmin etmemiştim. Senin küçük kır çiçeğin kararlı. Daha önce sahip olduklarım bir gün, hatta bir hafta sonra solup gittiler... ama yıllar sonra o hala burada."

"Demek içeride," diye mırıldanıyor, sesi hem mutlu hem de üzgün çıkıyor. Karanlık etrafımı sarıyor ve beni tutması, bana dokunması için can atıyorum. Ay yakışıklı yüzünde parlarken bize döndüğünde gözlerinde kalan gölgeleri kovalamak istiyorum.

"Elbette. Acı çekiyor, hayatta kalmak için mücadele ediyor." Gülüyor. "Sana ve ailene geri dönmek için çok çabalıyor." Adam ırkılıyor ve kadın daha sert gülüyor. "Vazgeçecek, umutsuz olduğunu anladıklarında hep vazgeçerler. Yine de onun hevesini kırmak eğlenceli. Adamlarımın beni becermesinden nefret ediyor. Seni becermemden ne kadar nefret eder merak ediyorum."

Şok olmuş gibi geri adım atıyor ve ben ağlamamak için kendimi zor tutarken kadın neredeyse parmaklıklara kadar yaklaşıyor. "Bu bedeni istiyorsun, hep istedin, neden sahip olmayasın? Bu senin son şansın olabilir." Elini tenimde gezdirip cinsel organımı avuçlamadan önce kıkırdıyor. "Tatmak için." Dudaklarını yalıyor. "Bu amcığı sikmek ve hissetmek için."

"Kapa çeneni," diye tiksintiyle çıkışıyor ve kadın kıs kıs gülerek yerine oturuyor. "Sen o değilsin, sadece onun derisini giyiyorsun. Bin yıl da sürse senden kurtulacağım. Beni dinle Kır Çiçeği, pes etmeyeceğim. Sen onu dinleme. Sen onun hayal edebileceğinden daha güçlüsün, bu yüzden güçlü olmaya devam et bebeğim."

"Ah, Kır Çiçeği," diye alay ediyor ve sonra . "Hepiniz zavallısınız. Onu kurtarmak için zamanınız olmayacak. Çok geçmeden bu dünyanın sonu gelecek ve değerli kır çiçeğiniz onu yok ederken benim yanımda olacak. Tapınağım

senin ve kardeşlerinin kanıyla kıpkırmızı olacak. Hepinizin acı çekip ölmesini izleyecek ve sonra o da ölecek. Bu onun kaderi, Tanrı, sen değilsin, mutluluk değil. Bu hep böyleydi ve hep olacak."

"Onun kaderi kendi çizdiği kadardır. Onun bedenine sahip olabilirsin, bazı anılarını çalmış olabilirsin ama onu asla tanıyamayacaksın. inatçılığının derinliklerini, kalbindeki ışığı, başkalarını kurtarma kararlılığını... bunu söyleyecek gücünü asla bilemeyeceksiniz," diye meydan okuyor, gözleri beni delip geçiyor. "Sen güç hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sen acıya ve korkuya güveniyorsun, oysa o sevgiden, fedakârlıktan sadakat ilhamı alıyor. Onu kurtaracak olan şey onun gücü ve biz de öyle yapacağız. Bu dünyadaki en güçlü yedi tanrı, yani ailem, onu kurtarmak için bir yol arıyor. Bunu göremeyecek kadar kör olman senin çöküşün olacak. Hata yapma ölüm tanrıçası, eşim özgür olacak ve sen de kurbanların gibi yalnız ve korkmuş bir şekilde öleceksin." dönüp mutfığa yöneliyor ve bizi arkasından bakakalıyoruz. Korkudan doğan tereddütünü hissediyorum, sonra bunu içine çevirip benden çıkarıyor.

"Onu kaybedeceksin, Tanrım ve ikiniz de yalnız öleceksiniz!" bağılıyor arkasından, ben onun küçümsemesini hissetmeden önce.

Arkadaşını becereceğim, diye hırlıyor ve ona vücudunun coşkusunu tattıracağım... sonra sen izlerken onu öldüreceğim.

Ona dokunmayacaksın, diye karşılık veriyorum. Önce o bizi öldürecek. Beni izleyin.

Atlas geri döndüğünde daha sakindir ama bu süre zarfında kadın bir plan hazırlamıştır - eşimi baştan çıkarmak ve kızdırmak için bir plan. Onu incitmek ve ona her zaman istediği her şeyi sunmak istiyor... beni.

Çıplak bedenime bakmayı reddederek dönerken acı içinde irkiliyor ve gözlerini kapatıyor. "Dur," . "İşe yaramayacak."

"Hayır mı?" diye soruyor, kendini parmaklıklara sürterek. Elini vücudumda gezdirip kendisiyle oynamadan önce sahte bir iniltiyle göğüslerini avuçlayıp ellerinin arasında yuvarlarken utanç ve mahcubiyet içinde kendi içime kıvrılıyorum. "Ya sana ıslak olduğumu söyleseydim?" diye mırıldanıyor ve adam dudak büküp tekrar başka tarafa bakarken kendi etrafımda daha sıkı kıvrılıyorum.

"Beni iğrendiriyorsun," diye hırlıyor. "İstediğim asla sadece bedeni değildi, kalbi ve zihniydi ve sen o değilsin. Sen soluk bir taklitsin, onun bedenini kullanan bir virüs gibisin."

"Hayır mı? O zaman sen burada dururken ben kendimi becereceğim." Kadın arkasına yaslanır, adam da tersler.

Bir kükremeye dönüyor ve büyü ondan patlayıp kafese çarpıyor, kafesi eritip bize çarpıyor. Bizi parmaklıklara geri fırlatıyor ve biz yere yığılırken o dirseklerinin üzerinde doğrulmadan önce haykırıyor, pantolonunu indirirken başı aşağı sarkıyor. Dehşet içinde izliyorum, misilleme olarak ne yapacağını merak ediyorum. Bunu onun yanına bırakmayacaktır.

"Attie, neden?" diye haykırıyor, benim sesimi kullanarak, onunla ve benimle alay ederek. Duraksıyor, beni endişeyle izlerken gözleri büyüyor. "Neden beni böyle incittin?" diye inliyor.

"Wildflower?" Nefes nefese kalıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, dudaklarımızdan inilti dökülürken parmaklıkları kavırıyor. paniklediğini hissettiğimde saçlarımız aşağı sarkıyor ve yüzümü kapatıyor, ama sonra alayları kahkahaya dönüşüyor ve başını kaldırıyor ve o da geri çekiliyor.

"Tekrar tahmin et, Tanrım." Kadın gülüyor. "Ah, Attie, neden?" alay ediyor ve adam ayağa kalkıp yumruklarını sıkarak arkasını dönüyor.

Sırtı titriyor.

"Atlas," diye mırıldanıyor Khalid ve ikimiz de dönüp baktığımızda onun merdivenin dibinden kaşlarını çatarak bizi izlediğini görüyoruz.

Ona ters bir bakış fırlatıyor ve kardeşinin yanına koşarak koluna dokunuyor ama Atlas elini geri atıyor.

"Ben iyiyim. Sen ona göz kulak ol, hava almam lazım," diye emrediyor ve sonra ön kapıyı kırarak açıyor ve biz bakarken kapıyı arkasından çarparak dışarı fırlıyor. Khalid iç geçiriyor, gözleri hüzünlü hüzünlü ona bakıyor, sonra onun kendisini izlediğini fark ediyor. İrkiliyor ve sonra yüzü sertleşiyor.

"Sakin benimle uğraşmaya kalkma. Lilith'i seviyorum ama kardeşimi yok etmene izin vermeyeceğim," diye uyarıyor ve neredeyse neşeleniyorum. Güzel. Ona izin verme. Ona daha fazla zarar vermesine izin verme.

Sonra Remi aşağı iniyor ve yan yana oturup sessizce beni izliyorlar. Onlar beni izlerken Remi elindeki bıçağı parmaklarının arasında evirip çeviriyor, sonra öne doğru eğiliyor, uyumsuz gözleri şaşkınlığını gösteriyor. "Demek kötüsün, ha? Nasıl bir şey bu?"

"Yaklaşıp öğrenmeye ne dersin?" diye sırtarak bıçağını ona doğrultan Remi'ye çıkışır.

"Burada iyiyim. İtiraf etmeliyim ki hayal kırıklığına uğradım. Dünyaların yok edicisi olduğunuzu söylemek... Çok yetersizsiniz." Başını sallıyor. "Biz kötü kaltaklara kötü bir şöhret veriyor, değil mi bebeğim?"

Khalid sırtıyor ama Remi devam ettikçe konuşmuyor ve sonunda bundan bıkıyor. "Sessiz ol, hırsız!"

"Vay canına, birinin öfke sorunları var." Remi, Khalid'i dürtüyor. "Biraz senin gibi."

"Seni cılız, değersiz-"

Remi devam ediyor. "Atlas seni atış talimi için kullanamayacağımı söylüyor, ama senin canını sıkabilirim." Telefonunu çıkarır, ifadesi ciddidir ve bir an sonra hoparlörlerden bir şarkı yükselir. Yüksek sesle ve akortsuz şarkı söylemeye başlar. "Ben bir Barbie kızıyım-"

Tanrım, bu yüzyılda ilk kez gülmekten kendimi alamıyorum.

Kapı açılıp Atlas içeri girene kadar bildiğim şarkılara eşlik ediyorum - yıllarca kendi bedeninizin içine hapsoldükten sonra çok şey öğreniyorsunuz. Gözlerini bana dikti ve

arkasını dönüp başını Halid ve Remi'ye salladı. Başlarını sallayıp ayağa kalkıyorlar ve hepsi birlikte mutfağa başlarını eğip fısıldaşırken beni görebiliyorlar. Dinlemeye zahmet bile etmiyoruz, onun yerine elini parmaklıkların arasından kaydırıyor, bir çıkış yolu ararken acı içinde tıslıyor.

İblislerin annesi, karanlığın ve kötülüğün vücut bulmuş hali olabilir ama onun bile zayıflıkları var ve görünüşe göre Atlas bir tanesini bulup onu burada tuzağa düşürmek için kullanmayı başarmış. Ne kadar işe yarayacağını bilmiyorum ama bencil yanım sonsuza kadar burada kalmak istiyor, sırf ailemi ve aşkımı görebilmek için.

Onlar komplo kurarken, o beni gözetliyor.

Bir daha asla onlarla birlikte olmayacaksın insan, olsan bile sana asla güvenmeyecekler. Şunlara bir bak.

Ben yapıyorum ve onların bana bakış attığını görüyorum.

Her zaman beni durdurabilir diye merak edecekler, karanlığın hala içinde olup olmadığını merak edecekler. Sen asla onlardan biri olmayacaksın.

Kapa çenenî, diye çıkışıyorum, o da gülüyor.

Gerçek bu, insan. Görmek istediklerini görüyorlar ve sizin kadar güçlü olduğunu düşündükleri birinin kaçamayacağına veya yardım edemeyeceğine inanmaları mümkün değil. Sizin zayıf olduğunuza ya da bunun bir parçası olduğunuza inanacaklardır.

Gerçeği biliyorlar, gözlerinde görüyorum. Bunu yapan sensin ve onlar bunu bilecek kadar akıllılar, ama ailem hakkında bir şeyler bilmelisin.

O ne, insan mı?

Asla pes etmeyecekler. Siz onları ölümsüz yaşlı tanrılardan başka bir şey olarak görmüyorsunuz ama onlar çok daha fazlası. Onlar lider, aşık ve savaşçıdırlar ve kafalarına koydukları her şeyi başarırlar. Başarısız olup düşeceksiniz ve bu benim ailemin eliyle olacak.

Gerçekten mi? Alay ediyor. Seni kurtaramazlar. O kadar güçlü olamazlar.

Beni kurtaracak bir şey yoktu. Doğduğumdan beri lanetliydim. Ve bu gerçek. İnsan hayatımı ve başıma gelen her şeyi düşünmek için çok zamanım oldu. Hayattaki her şeyin bir nedeni ve acı verse de, zor olsa da, bir ötürü öldüğüme inanmak zorundayım. Bir sebepten dolayı ele geçirildim. Yıllarca cehennem ateşinde yanmamın bir sebebi vardı. Henüz o amacı bulamadım ama ailemle ve bu dünyayla bir ilgisi olduğunu biliyorum. Onun ne düşündüğü önemli değil, gerçeği biliyorum. Beni asla kurtaramazlardı. gereken yer hep burasıydı. İncim var ve sevgim var, yıllar içinde değişmiş ve dönüşmüş, benimle ve deneyimlerimle büyümüş ve olgunlaşmış olsa bile.

Konuşma kesiliyor ve hepsi odaya girerken biz de arkamıza yaslanıyoruz. "Bir planımız var, Wildflower, sadece bekle."

"Oh, heyecanla bekliyoruz." Gülüyor. "Beni kesecek misin? İşkence mi edeceksin? Sikecek misin?" Sırıttıyor. "Getirin, hepsinden zevk alacağım."

Atlas hırlıyor ve arkasını dönüp odadan çıkıyor. Yine Khalid ve Remi'yle baş başa kaldım. "Şimdi, nerede kalmıştık?" Remi soruyor ve sonra tekrar şarkı söylemeye başlıyor.

Doğrulduğumda dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Ellerimin parıltısını yakalamadan önce göğsümde heyecan ve umut çiçekleri açıyor. Görünmez bir renkleri var. Her ne yapacaklarsa, bunu hızlı yapmaları gerekiyor ve işe yaraması için eski tanrılara dua ediyorum.

Zamanım tükeniyor.



ATLAS

A İhtiyacım olan her şeyi topladıktan sonra kafesin etrafına putları ve büyülü unsurları yerleştirmeye başladık. Beni içeriden izliyor, hakaretler savurarak ama her seferinde Remi şarkı söylemeye başlıyor, gözleri seğiriyor ve susuyor. Kır çiçeğimi rahatlatmak, her şeyin yoluna gireceğini bilmesini sağlamak istiyorum ama planımı ele vermeden yapamıyorum, bu da başarısız olmasına neden olabilir.

Hava alırken geldi. Eski bir büyü türü. Eşler için kan büyüsü, genellikle onları bağlamak için. Bizi birbirimize bağlamak için bunu değiştirebileceğimi ve böylece karanlığı onun ve bağın dışına itebileceğimi düşündüm. İşe yaramayabilir ama denemeye değer. Vazgeçmeyeceğim.

Her şey hazır olduğunda kafesin önüne oturuyorum. Genelde bağ kurmak için sevgi, kan ve bir çeşit

Ama biz kadim kan ritüelini kullanıyoruz ve bunun için tek gereken istekli bir niyet. Wildflower'ın bunu kabul edeceğini biliyorum ama ona konsantre olması için bir mesaj vermem gerekiyor. "Yabançiçeği," diye mırıldanıyorum, o siyah gözleri görmezden gelip içlerine hapsolmuş eşime bakıyorum. "Bana odaklan, aşkımıza, ailemize, aramızdaki bağa odaklan. Onu kalbinde ve ellerinde tut ve ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın, bırakma."

Cevap veremiyor ama beni duyduğuna inanmak zorundayım, karanlık gülerek pençeleriyle saldırırken bile yanağımı kıl payı ısıkalıyor ama ben irkilmiyorum. Gözlerimi kapatıp onu görmezden geliyorum ve eşimle ilgili son anıma odaklanıyorum. Siyah saçları ışıktaki parlardı, parlak mavi gözleri sevgiyle doluydu, gülerken dudakları yukarı kalkıyordu. Yaz güneşinin altında koyulaşan soluk teni ve yumuşak, küçük elinin verdiği his. Onu taşımama izin verirken vücudunun sıcaklığı. Kalenin ötesindeki tarlalar gibi çiçeksi kokuyordu.

Onun yumuşak, sevgi dolu sesi ve dudaklarında benim adım. Kendi ucumun kalktığını hissediyorum ve bakmadan törensel bıçağa uzanıyorum. Nefesimin altında kelimeleri mırıldanıyorum, böyle bir geleneğin uygulandığını görmeyeli uzun yıllar olduğu için iki kez kontrol etmem gereken kelimeler. Elimi boydan boya kesiyorum, kanın niyetimle, sevgimle akmasına izin veriyorum, kafese ulaşmadan önce büyümle birleştiriyorum. Bana tekrar saldırıyor, gülüyor ama ben onu alt etmeyi ve elini tutmayı başarıyorum. Soğuk, aşkıma hiç benzemiyor ama avucunu keserken bunu görmezden geliyorum.

"Oynamak ister misin?" diye alay ediyor. Aşkım için onun sesini bir kenara itiyorum.

"Attie, ben buradayım," diye fısıldıyor, sessiz ama çok güçlü. Aramızdaki bağın sevgi ve umutla titreştiğini, bir zamanlar yıpranan ipliğin her iki uçtan da kalınlaştığını hissettiğimde kararlılıkla doluyor.

Güçlendirme.

Ellerimizi birbirine bastırırken ilahi söylemeye devam ediyorum, kanımız karışıyor, parmaklarımız birleşiyor. O benim. Benim eşim, her zaman için benim. Onu şimdi bedenime ve kalbime alıyorum. Bir bütün olarak yaşayacağız, bedenim onun tapınağı olacak. Bu hayatta ve sonraki hayatta birbirimize bağlıyız... Ve bunu tekrar tekrar söylüyorum, bu bağ sağlamlaşmaya devam ederken, duyulabilir bir patlamayla, altın rengi ve siyah beneklerle parlayarak yerine oturana kadar.

Bir soluk sesi, duyulabilir bir öfke çılgılığı ve gözlerimi açtığımda Lilith'in kafesine geri atıldığını görüyorum. Ben izlerken elini sıkıyor. Artık asla iyileşmeyecek, avucunda her zaman başkalarına alındığını, zaten sahiplenildiğini gösteren bir eş izi olacak. Kanım ona doğru pompalanıyor, bunu hissediyorum, büyümü de. Eşimin etrafını sarıyor, zayıflayan ruhunu güçlendiriyor ve onu ön tarafa sürüklüyor. Onunla birlikte karanlıkla savaşıyor, vücudu yerden yükselene ve dudaklarından bir çılgılık çıkana kadar bağ diğerlerini engelliyor. Ağzından siyah dumanlar çıkarken ağzı açılıyor, ta aniden durana ve kafesin dibine düşene kadar.

Hareketsiz.

Gözleri kapalı, bacakları ve kolları garip açılarla uzanıyor. "Kır Çiçeği?" Umutsuzca mırıldanıyorum. İşe yaradığını düşünerek göğsümün umutla dolduğunu hissediyorum ama mavi gözlerinin açıldığını görmediğim sürece hayal kırıklığıyla daha da sönüyorum. Bunun işe yarayacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Başka bir büyü bulmalıyım. Onu kurtaracak bir şey. Belki deneyebiliriz-

"Attie?" diye mırıldanıyor ve başı dönüyor, siyah saçlarının telleri yüzüne düşüyor. Uzun kirpikleri mavi gözlerini ortaya çıkarmak için kırpışırken pembe dudakları acı dolu bir iniltiyle ayrılıyor. Cildindeki siyah damarlar sanki tamamen yok oluyormuş gibi eriyip gidiyor. Kötülük ve acı kokusu bile yok oluyor, yerini eşimin çiçeksi kokusu alıyor. Kalbim duruyor ve beynim donuyor, öylece sözsüzce eşime bakıyorum.

Bu o. Bu

Lilith.

"Attie?" diye tekrarlıyor.

Bu o, Lilith. Kafesi onun göz kırpmasından daha hızlı açıyorum. Khalid'in bunun bir tuzak olabileceğine dair uyarısını görmezden geliyorum. Bu o, biliyorum. Hissedebiliyorum, onu hissedebiliyorum, eşimi. Onu tutup kollarıma çektiğimde gözlerinden yaşlar akıyor, alnımı onunkine bastırıyorum, mavi gözlerinden bir an bile uzaklaşamıyorum.

"Kır Çiçeği," diye fısıldıyorum kırık bir sesle. "Bana sen olduğunu söyle."

"Benim," diyor hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlarken. Gözlerini açmadan önce bir anlığına kapatıyor, gözyaşlarının parlaklığı beni çözüyor, zavallı kırık kalbimi sızlatıyor. Alnını ve her bir gözünü öpmeden önce onları fırçalıyorum.

"Şşş, buradayım, buradayım," diye fısıldıyorum, onu daha yakından tutuyorum, kalbimin atışını hissetmesine izin veriyorum, tutuşumdaki güç ona bir daha asla gitmesine izin vermeyeceğimi söylüyor.

"Çok korkmuştum," diye fısıldıyor. "Kendimi kaybediyordum. Seni görebiliyordum ama sana ulaşamıyordum." Hıçkırıyor. "Gerçekten burada mıyım yoksa bu da başka bir numara mı?"

"Buradasın bebeğim ve bir daha asla hiçbir yere gitmeyeceksin," diye söz veriyorum, ses tonum inancımın gücüyle dolu. "Yemin ederim. Beni hisset, ben buradayım, sen gerçeksin." Elini tutup çarpan kalbime bastırıyorum ve yavaşça dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Yüzyıllar geçti ve ben hâlâ kalbini çarptırıyorum," diye fısıldıyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Yorgunum, çok yorgunum Attie, ama uyumak istemiyorum-"

"Şşş, bağ ve ayın seni yoruyor. Dinlenmen gerek. Uyandığında burada olacağım."

"Ama ya tekrar kapana kısılmış olarak uyanırsam?" diye mırıldanıyor, gözlerinde korku çiçekleri açıyor, ben de yanağını sıkıyorum

ve onu bana bakmaya zorladım.

"Benim kır çiçeğim böyle şeylerden korkmaz, bana güvenir. Yanında ben varım, uyu, hiçbir şey olmayacak ve uyandığında burada, ait olduğum yerde, yanında olacağım. Artık güvendesin, güvendesin." Gözleri kapanırken ve vücudu nihayet rahatlarken onu yatıştırıyorum. Büyü sonrası yorgunluğuyla savaşıyor olmalıydı ama dinlenmeye ihtiyacı var yoksa bu yorgunluk vücudunu paramparça edecek.

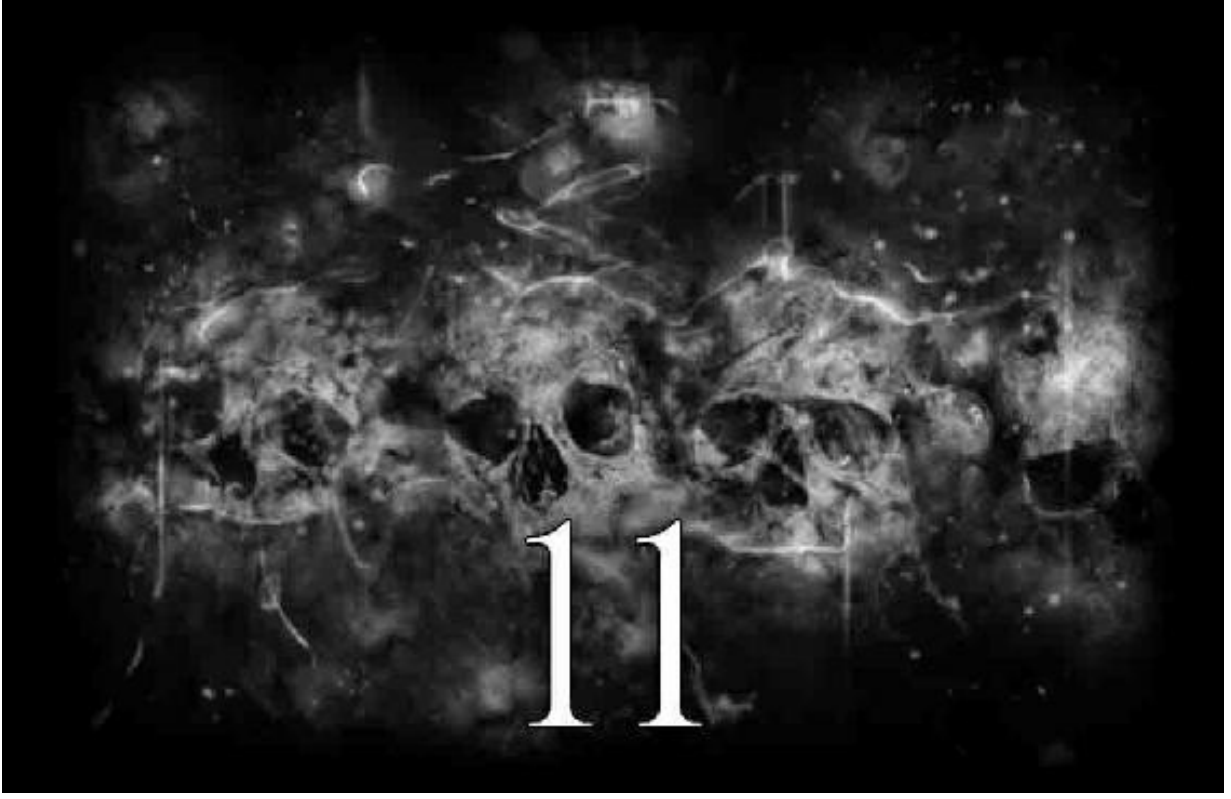
Onu yavaşça kaldırıp diğerlerine bakarken kucağıma alıyorum. Khalid Remi'yi kucağına almış ağlıyor ve gözleriyle buluştuğumda dudaklarında daha önce hiç görmediğim parlak bir gülümseme beliriyor. "Bu o, güvende," diye hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

"Öyle," diye fısıldıyorum, eşimi yeniden kollarımda hissettiğim için gözyaşlarına engel olmaya çalışarak. "Onu dinlenmesi için yukarı . Diğerlerini ara, eve gelmelerini söyle... Kız kardeşleri geri döndü."

Bununla birlikte yavaşça yukarı çıkıyorum, bizim için hazırladığım odanın kapısını açıyorum ve onu yorganın altına sokmadan önce büyük boy yatağa yatırıyorum. Gömleğimi ve ayakkabılarımı çıkarıp yanına giriyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Onsuz bir an daha geçirmeyi reddediyorum. Onu geri aldıktan sonra olmaz. Bir daha asla gitmesine izin vermeyeceğim.

Lilith benim ve uyandığında bunu ona kanıtlayacağım. Bu kadar beklemek, bu kadar korku ve acı yeter. Tekrar birlikteyiz.

Biz dostuz.



LILITH

I tarlaların, kahkahaların ve ailenin hayalini kuruyorum, kara duman her şeyi yutmadan önce ve dudaklarıma takılan bir çığlıkla kan ter içinde uyanıyorum. irkiliyorum, acı bekliyorum,

kahkahalarını ve alaylarını beklerken, vücudumun serinliği -Ama sığağım, gerçekten sığağım. Kanımın pompalandığını, kalbimin güm güm attığını hissedebiliyorum.

bastırıldığını hissediyorum. Hissediyorum.

"Uyanmışsın," diye mırıldanıyor Attie ve ben gözümü kırpıştırarak önümdeki açık pencerelerden içeri süzülen alçak güneşe bakıyorum. Çarpan dalgaların sesi bana ulaşıyor. Bir yataktayım, beyaz örtülerin altındayım ve onun kocaman vücudu arkamdan beni . Tıpkı kabuslar yüzünden uyuyamadığım zamanlarda bana sarıldığı gibi. O zamankinden farklı olarak, beni geri çekmiyor. Beni daha yakına çekerken sert, sıcak vücudunun her santimini hissetmeme izin veriyor. Bacaklarımız birbirine dolanıyor ve

Sanki beni hiç bırakmayacakmış gibi, sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi ellerimi ortama doladı.

Başımı çeviriyorum ve o da sırt üstü izin veriyor, ben ona bakarken o bir dirseğinin üzerinde yükseliyor, bana öyle bir sevgi ve umutla bakıyor ki bu beni tekrar ağlatıyor. Olanlar bulanıktı, kan ve acıyla doluydu. Karanlıktaydım, sonra kör edici bir ışık vardı ve sonra o oradaydı... sonra yine karanlık. Bunu gerçekten yaptı mı? Beni serbest bıraktı mı? Ben... yine ben miyim?

Yaşıyor
musun?
Yalnız
mı?

Bedenim bir kez daha benim mi? İçimde onu arıyorum ama kötülüğün, karanlığın ve geride bıraktığı yaraların kalıntılarından başka bir şey bulamıyorum. "Onu hiç hissedemiyorum," diye fısıldıyorum, sesim kısık.

"Bu iyi, bebeğim," diye mırıldanıyor, genişçe sırtıyor ve düz beyaz dişlerini gösteriyor. Yüzünde birkaç eski beyaz yara izi var, kel kafası ışıktaki parlıyor. Elimde değil, uzanıp yanağını okşuyorum. Ona dokunmam, onun gerçek olduğuna, bunun bir rüya olmadığına dair kendime güvence vermem gerekiyor. O burada, ben buradayım.

O benim.

Gözleri kapanıyor ve diğer eli benimkinin üzerinde dururken dudakları daha da eğiliyor, sanki ona dokunmayı bırakmamı hiç istemiyormuş gibi beni yüzüne doğru tutuyor. "Gerçekten buradasın," diye fısıldıyorum.

Gözlerini kırıştırarak açıyor ve bana bakıyor. "Öyleyim ve sen de öylesin. Asla vazgeçmeyeceğime, seni özgür bırakacağıma söz verdim ve yaptım."

"Ben... Ben gerçekten özgür müyüm?" Fısıldıyorum, hala şoktayım.

"Sen öylesin, o gitti, artık sana zarar veremez." Alnını benimkine bastırıyor, bakışlarımı tutuyor. Zihnim dönüyor. Nasıl gitmiş olabilir? Gerçekten yalnız mıyım? Şimdi ne olacak? Nereye gitti? O kadar çok sorum var ki, ama gözlerine baktıkça hepsi kayboluyor ve geriye tek bir soru kalıyor.

"Ben gerçekten senin miyim?" Sorguluyorum, bakışlarında gerçeği arıyorum, bilmeye ihtiyacım var. Eski doğaüstü varlıkların ritüelinde bizi gerçekten çiftleştirdi mi? Onu yıllarca sevdim ama o beni hep itti... Bunu sevgisinden mi yoksa görevinden mi yaptı? Beni gerçekten istiyor mu, yoksa beni kurtarmak için mi yaptı?

"Sen hep öyleydin, Kır Çiçeği, sadece sana söyleyemeyecek kadar aptaldım. Seni sevdiğim için başına gelebileceklerden çok korktum. Yine de en kötüsü oldu ve bunu bir daha asla saklamayacağıma yemin ettim. Sen her zaman benim oldun, ben de senin," diyerek gözlerindeki kırılganlığı görmeme izin veriyor.

Ne diyeceğimi bilemeden ona bakıyorum. Vücudum tanıdık bir şekilde ısınıyor ve karnımın alt kısmında bir sıkışma hissediyorum - onun deyimiyle amımda bir karıncalanma. Eşlik bağımızın bizi birbirimize bağlayan canlı bir organ gibi içimizde titreştiğini hissettiğimde meme uçlarım çakıllaşıyor. Onun sevgisini, rahatlamasını arzusunun içime aktığını hissediyorum. Bu o kadar saf ve gerçek ki nefesimi . Beni gerçekten istiyor, beni gerçekten seviyor ve diğer her şey kayboluyor.

Sorular, üzüntü ve acı. Ailemi görme ihtiyacı, bunun gerçek olduğuna kendimi inandırmak... hepsi ona dönüşüyor. Ona olan ihtiyacım. Çocukluğumdan beri hep onu istedim. O benim ilk öpücüğümdü, ilk aşkımdı ama zamanımız çalındı. Bedenim de. Ve şimdi buradayız, çok yakınız, ona dokunabiliyorum, uzun zamandır acısını çektiğim şeye. Onu hissedebiliyorum, neredeyse nefesini tadabiliyorum, o dudakların kıvrıldığını görebiliyorum ve tek istediğim bu.

Onu.

Asla kopamayacağımız kadar sevilmenin ve bağlanmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek için. Onun hareketlerindeki gerçeği hissetmek için. Bir ve bütün olduğumuzu bilmek için. Çiftleştik.

"Kır çiçeği?" diye mırıldanıyor ben sessiz kaldığımda. "Neyin var?"

Eğilip onu öpüyorum, dudaklarım beceriksiz ve deneyimsiz. O beni öpüyor, gözlerini kapatıyor ve

Hafifçe geri çekilip dilimi dudaklarının kenarında gezdirdiğimde inliyor ve sarsılıyor. Ben uzanıp geniş, kaslı omuzlarını kavradığımda gözlerini açıyor. Amım ağrıyor, görmezden gelemeyeceğim bir şekilde zonkluyor. Yanaklarım kendi arzumdan ısınıyor, kalbim hızlanıyor.

"Bunu şimdi yapmamıza gerek yok, Kır Çiçeği. Hayatımızın geri kalanında-"

Dudaklarını kapatarak onu susturuyorum. "Dört yaşından beri seni bekliyorum. Hayatım boyunca sana aşık oldum. Beklemekten yoruldum." Acının, travmanın bir kısmının içimden akmasına izin verdim. "Bedenimi onun yaptı. Onu tekrar benim yapmalıyım. Bana yardım et, lütfen, Attie. Bana yaşadığımı hissettir, aşkı öğret, anılarımın onun bedenimi kendi zevki için kullanmasıyla ilgili olmasına izin verme." Bunun üzerine yüzünü buruşturuyor ve gözlerini kaçırmadan önce gözlerinde kıskançlık ve öfke parlıyor.

"Lütfen, ihtiyacım var-" Bilmiyorum bile, bu adam için içimde yanan arzuyu keşfetme şansım hiç olmadı, çünkü beni her zaman kol mesafesinde tuttu ve asla başka birini alamazdım. O benim hayatımın aşkıyken ne onu ne de kendimi bu şekilde incitemezdim. Ama o yaptı, masumiyetimi elimden aldı, bedenimi kirletti ve kendimi yeniden bütün hissetmeye ihtiyacım var. Anlıyor olmalı, çünkü eğilip dudaklarımı öpüyor.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, Kır Çiçeği, sadece nefes al, sana yardım etmeme izin ver," diye mırıldanıyor, bana şimdiye kadar istediğim her şeyi sunuyor - onu. Ama karanlık bir yanımda bunun yeterli olup olmayacağını merak ediyor. Bunca yıldan sonra beni gerçekten benim onu her zaman istediğim gibi istiyor mu, yoksa sadece onu yendiği için aşırı mutlu ve sevinçli mi?

Gerçekten sevdiği ben miyim?

Bu karanlığı bir kenara itiyorum, aramızdaki bu anı ya da aşkımızı bozmasına izin vermiyorum. Bu korkunç hisleri daha önce hiç yaşamamıştım, sanırım bu sadece ruhumda ondan kalan ve yaşamayı öğrenmem gereken başka bir yara izi

Ama Atlas dudaklarımı usulca öptüğünde hepsi yok oluyor. Dudaklarında sihrin ve aşkın tadını alıyorum.

"Attie," diye nefes alıyorum o çekilip yuvarlanırken, elleri onu havada tutuyor.

"Şşş, Kır Çiçeği. Tuttum seni," diye mırıldanırken başımı yana itiyor ve yanağımdan boynuma doğru öpücükler konduruyor, gözlerim kapanırken ve dudaklarımda bir gülümseme kıvrılırken midemde kelebekler uçuşuyor.

Tek istediğim buydu.

Dişlerini geçirmeden önce dudaklarını atlayan nabzıma bastırıyor ve beni nefessiz bırakıyor. Elleri yanlarımdan aşağı kayıyor, tenimi okşuyor, beni seviyor, şefkatli davranıyor. Başını kaldırıyor ve bana giydirdiği saçma kıyafeti çıkarmaya başlarken gözlerimle buluşuyor. Önünde çırlçıplak kalana kadar boncukları ve kolyeleri kenara fırlatıyor. Çıplağım, savunmasızım ama kendimi güçlüden başka bir şey hissetmiyorum. Gevşek yüzündeki şehveti, gözlerindeki aşkı ve sadece bana bakarak vücudundaki titremeyi görüyorum. Beni her zaman bir kraliçe gibi hissettirmişti, şimdi adımı bir dua gibi mırıldanırken daha da fazla hissettiriyor. Tanrı bu kez aşık olan taraf.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor yorganı tamamen çekip yatağın ucuna oturup bana bakarken. Sinirlerim geriliyor ama arzumun gölgesinde kalıyorlar, özellikle de aşağı uzanıp vücudumda gezinmeden önce kot pantolonunun üst düğmesini açtığında. Göbeğimi öpmek için duruyor ve sonra dilini göğüslerime doğru kaydırıyor.

"Bunu pek çok kez hayal ettim," diye fısıldıyor tüylerim diken diken olurken tenime karşı. "Benim olduğumu, seni her zaman istediğim gibi tattığımı hayal ettim. Altındaki göğüslerini görmek için seni o alaycı elbiselerden sıyırmayı, yüzerken slip elbisenin içinden çıkan meme uçlarını emmeyi." İç çekiyor, nefesi meme uçlarıma üflüyor, ben daha fazlasına ihtiyaç duyarak hafifçe eğilirken onları sertleştiriyor. İri elleri belimi ve kalçalarımı kavırıyor, beni tutuyor.

Yavaşça başını eğip meme ucumu yalıyor, benimle alay ediyor. Tadıma bakıyor.

Ama ben onun bir zamanlar sevdiği kız değilim, o da benim aşık olduğum adam değil. Daha yaşlıyız, daha yaralıyız ve bu dünyanın sunduğu karanlığı biliyoruz. Sahte bir sevgi istemiyorum. Bana sarılıp candan ve kırılabilirmişim gibi hissettirilmesini istemiyorum. Herkesin hayal edebileceğinden çok daha fazlasını yaşadım ve ne istediğimi biliyorum.

Onu.

Generalim.

Arkadaşım.

Başını tutarak onu daha yakına çekiyorum. Bu işte, bizim için yeni olabilirim ama bilecek kadar çok şey gördüm ve duydum. Ve bundan nefret etmeme ve beni kızdırmasına rağmen, şimdi bunu kullanıyorum. Karanlığın biraz dışarı sızmasına izin veriyorum ve gözleri şehvetle açılmadan önce genişliyor.

Bacaklarımı beline doluyorum, yaşımın çok ötesinde bir bilginin rehberliğinde şehvetin uçurumuna düşüyorum, bedenimin nasıl yapılacağını bildiği şeyi yapmasına izin veriyorum. Gözlerinde ondan önce burada olan birinin ilk seferimizi çalmasına duyduğu öfkeyi görüyorum ama şu anda önemli olan tek şey o. O, ben ve patlamaya hazır hissettiğim zevk. Kim bilir ne kadar zamanımız var?

Geri gelebilir, ölebiliriz ve eğer öğrendiğim bir şey varsa o da hiçbir şeyi hafife almamak, her anı son anınmış gibi yaşamaktır, işte ben de korkutucu olsa da burada bunu yapacağım. Korkunçtan da öte olsa. Warlock tanrısını benim yapacağım.

Elimi boynunda tutarak, ağzı nihayet açılana ve meme ucumu ağzına alana kadar onu daha da yaklaştırıyorum, daha sert emmeden önce dili sert noktayı çevreliyor. Bir zevk dalgası vücudumda fırtınalar estiriyor ve doğrudan nabız gibi atan seksime yöneliyor, ta ki elimde olmadan kalçalarımı kaldırıp ona sürtünene kadar. Daha önce meme ucumu çekip ısırdı

Ağzından çıkarıp diğerine de aynı muameleyi yaparak beni nefes nefese bıraktı.

"Attie, lütfen, sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum. İçimde ona ihtiyacım var, şüpheyi ve karanlığı ortadan kaldırmasına, yüzünün öfke yerine zevk çizgileriyle belirlenmesine ihtiyacım var. Onu üstümde görmeye ve siktiklerinin yerine onu içimde hissetmeye.

Çenesi sıkılaşıyor ve elleri yanlarımda kenetleniyor. "Lil," diye uyarıyor. "Beni zorlama. On dört yaşımdan beri seni becermenin hayalini kuruyorum."

"O zaman cehenneme kadar yolun var," diye çıkıştım. Daha önce ona asla terslenmezdim. Gözlerinin kararmadan önce bir anlığına genişlediğini ve sevgi dolu eşimin değil, alışkın olduğum sahiplenici, baskın savaşçının yüzeye çıktığını görüyorum. Bana için birini öldürebilecek, beni ağlattıktan sonra bir çocuğun vücudundaki tüm kemikleri kıracak olan adam... savaşa girmeden önce beni nefes almak için bana muhtaçmış gibi öpen adam.

Onu o çok sevdiğim gözlerinde görüyorum ve nefesim kesiliyor, bir şeye ihtiyaç duyarak onun etrafında sıkarken kalbim çarpıyor. Beni daha sıkı kavlıyor ve aniden beni yataktan aşağı çekip başımın altındaki yastığı fırlattığında neredeyse çığlık atacağım, böylece onun altında sırtüstü yatıyorum. Büyüsü o kadar güçlü bir şekilde etrafında dönüyor ki, nefes almak neredeyse zor, ama tanıştığımız andan beri nefessiz kaldım.

Gözlerini kırpmadan üzerimde tutarak uzanıyor ve göğüslerimi sertçe kavrayıp sıkmadan önce meme uçlarımla oynuyor ve şu anda bedenimin kontrolünün tam olarak kimde olduğunu bana bildiriyor. Beni o ana hapsediyor, diğer tüm iğrenç anıları vücudumdan siliyor ve geriye sadece sert, kaba dokunuşunun hissi kalıyor.

Eli vücudumdan aşağıya iniyor ve amımı avuçluyor, beni nefessiz bırakıyor ve dokunuşuna doğru eğiliyor. Parmakları ıslaklığımı rahatça okşarken bakışları beni hapsediyor. Bir iniltiyle parmaklarını çekip yalayarak temizliyor.

"Kahretsin, Kır Çiçeği, tadın doğa gibi, anavatanımızın ateşleri gibi," diye fısıldıyor uzanıp elini amımdan aşağı kaydırmadan ve tekrar yalamadan önce.

Başını sallayarak bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöküyor, onları daha da ayırıyor, iri elleri açık kalmalarını sağlamak için kalçalarımın uzanıyor. Yanaklarım utançtan kızarıyor ama saklanmama izin vermiyor. Dili dışarı çıkmadan önce amıma bakıyor ve klitorisimden kıcıma kadar inip tekrar yukarı çıkıyor. Sırtım otomatik olarak yükselirken bu his karşısında nefesim kesiliyor.

Vahşi bir hayvan gibi hırlarken parmakları içeri giriyor. "Kahretsin, tadın yeni favori şeyim. Yüzyıllar boyunca bununla yaşayabilirdim." Konuşacak beyin gücüm yok, dili klitorisimin etrafında tekrar tekrar dolaşırken tüm düşüncelerimi çalıyor. Ben inleyene kadar benimle alay ediyor ve ancak o zaman küçük yumruya fiske vuruyor ve zevk şok dalgası beni ağlatırken o kıkırdıyor.

"Oh, Wildflowerseni inleyen ve çığlık attıran her bir noktayı bulacağım ve sonra sana karşı kullanacağım. Bu vücut artık benim, ne istersem onu yapacağım. Hayatımın geri kalanında her gün ona tapacağım ve saatlerimi sana adımı haykırarak geçireceğim, böylece kime ait olduğunu asla unutmayacaksın."

Sözleri başımı döndürürken zevk içimde birikiyor ve midemde toplanıyor. Neler olduğunu biliyorum, onu bunu yaşarken gördüm, ama kendi orgazmımı hiç yaşamadım ve Attie hepsine sahip kararlı.

Büyüsü aniden girişime baskı yapıyor ve ben sarsılıyorum. Klitorisime bir öpücük kondurarak beni rahatlatıyor, kalçalarımı okşuyor. "Rahatla bebeğim, iyi hissettirecek." Ben rahatlayana kadar büyüünün hafif vızıltısı biraz geri çekiliyor ve sonra tekrar girişime bastırıyor. Sert, bir el gibi, ama aynı zamanda çok daha fazlası. Yavaşça içime doğru itmeye başlıyor, dar kanalım onu yavaş gitmeye zorluyor. Bu çok fazla, çok çok

dili klitorisimi yalarken, büyüsu beni sikmeye başlıyor.

Gözlerim kapanıyor ama o kalçalarımı tokatlıyor. "Gözlerini benden ayırma, Yaban Çiçeği," diye hırlıyor.

İnleyerek onları açıyorum, titreyen bedenimden aşağı yuvarlayarak onunkine kilitleniyorum ve o sihir çekilip tekrar içime giriyor. Vızıltısı duvarlarım boyunca sürükleniyor ve beni tekrar tekrar ağlatıyor, yoğunluğu neredeyse çok fazla.

" böyle bebeğim, dilimin her yerine boşaldığını hissetmeme izin ver. Bir daha tek tattığım şey sen olana kadar beni onunla damgalamanı istiyorum." Amıma karşı homurdanıyor ve titreşim bacaklarımı ve karnımı titretiyor.

Saçlarını kavrarken kalçalarımı başının etrafında kenetliyorum. Elleri karnımdan göğüslerime doğru kayıyor, sertçe sıkıyor ve bu beni uçurumun kenarına gönderiyor. Serbest bırakıldığımı haykırıyorum, kalçalarım daha sıkı kenetleniyor, amım onun büyüsunün etrafında titreşiyor. Beni yalıyor, büyüsu parmakları gibi içimde hareket ederken diliyle klitorisimi .

Zevk sadece büyüyor, ta ki görüşüm kararana ve büyüsu beni başka bir orgazma zorlarken ağzım sürekli bir çığlığa kilitlenene kadar, ve sonra bir başkası.

Daha fazla dayanamadığımda yığılıyorum ve onu itiyorum. Üstüme çıkıyor, çenesi ve ağzı kremimle kaplanıyor ve eğilip ayrılmış dudaklarımı öpüyor, üzerlerinde kendimi tatmama izin veriyor. "O kadar mükemmelsin ki," diye sertçe homurdanıyor. "Hayatımın geri kalanını bu kalçaların arasında geçirmek için sabırsızlanıyorum. Şu anda sana ihtiyacım var, sikimin etrafındaki o sıkı amcığı hissetmeye ihtiyacım var."

Kot pantolonunu çıkarıyor, kocaman siki dimdik duruyor ve beni izlerken sızıntı yapıyor. Elimde olmadan dudaklarımı yalıyorum, içime nasıl sığacağını merak ediyorum ama bana asla zarar vermeyeceğini bildiğim için rahatlıyorum. Gevşek bacaklarımı tutup omuzlarına atıyor, amım ve kığım leğen kemiğine dayanana kadar beni şilteden aşağı sürüklüyor. Hissediyorum

Elleri bacaklarımı okşarken sert boyu damlayan göbeğime bastırıyor ve titriyorum.

"Rahatla, Yaban Çiçeği, biz birbirimiz için yaratılmışız, her santimimiz. Çok iyi hissettirecek," diye söz veriyor, ellerini kıcıma koyarak beni kaldırmadan önce bileğimi öpüyor ve sikini damlayan amımdan aşağı sürüklüyor, tekrar tekrar, sanki onu beceriyormuş gibi, salgımla kaplıyor, ucu klitorisime çarpıyor. Amım zonkluyor, boşalma ihtiyacım bir kez daha artıyor.

Yatağın içinde gevşiyorum ve sikişin başının açıklığıma bastırıldığını hissediyorum. Sabırsızlanıyorum, doldurulmaya, içimde hissetmeye ihtiyacım var. Omzunu tekmeliyorum, ama o bunu görmezden geliyor ve yavaşça içeri doğru itmeye başlıyor, hafifçe çekmeden önce beni çok lezzetli bir şekilde geriyor. Yavaş olmasını istemiyorum.

Gözlerimi ona dikiyorum, karanlığın yükseldiğini hissediyorum. "Becer beni, Attie. Yüzyıllardır ön sevişme yaşadım. İçime gir."

Durdu ve sonra bir kereliğine korumacılığını unutup bana çarptı. Çığlık atıyorum, boynum geriye kıvrılıyor ve o canavar sikini amıma sokuyor, sonra çekip tekrar sokuyor. Güçten sarsılıyorum ve o nefesimi çalıyor. Gözlerim neredeyse şaşır, zevk çok fazla.

"Tanrım, devam et!" Başka birinin bizi duyup duymayacağını umursamadan neredeyse bağıriyorum.

İçime daha hızlı, tekrar tekrar giriyor ve beni onun etrafında gerilmeye zorluyor. Bir araya gelen bedenlerimizin ıslak sesi pantolonlarımızın üzerinden bile duyuluyor. Eliyle boynumu çevreleyip sıkarak bana orada kimin olduğunu ve bana kimin dokunduğunu hatırlatırken kremim üzerimden damlıyor. Beni başka hiç kimsenin yapamayacağı bir şekilde kendine ait kılıyor.

Beni tekrar uçurumun kenarına gönderen şey bu.

Çığlık bile atamıyorum, ben kasılırken onun devasa uzunluğu sesimi çalıyor, amım onun etrafında kenetleniyor. İçime doğru itmeye devam ediyor, bir homurtu olarak serbest bırakılmam boyunca beni beceriyor

Sonunda dudaklarından kaçıyor. Elleri zorlanıyor, derimi , kasları şişiyor, dişleri gıcırıyor.

"Siktir," diye inliyor. "Seni çok fazla istiyorum. İhtiyacım var-" İnliyor ve aniden içimden çıkmadan önce bir süre hareketsiz kalıyor. Ters döndüğüm için nefesim kesildi. Kalçalarımı kavıyor ve kıcımlı havaya kaldırıyor, başımı aşağı iterken sırtım kamburlaşıyor.

Sikini tekrar amıma bastırıyor ve tek bir yumuşak hareketle kendini tekrar içime gömüyor. Yeni açıyla ellerim iki yanımdaki çarşafı sıkıyor, inliyorum. Tekrar boşalmam mümkün değil. Çok hassasım, bu çok fazla, ama onun umurunda değil.

Beni alıyor, her bir .

Bana onun olduğumu gösteriyor ve kendini bana veriyor.

Beni tekrar kazığa oturttuğu sikine doğru sarsarken meme uçlarım çarşafın üzerinde sürükleniyor ve tekrar boşalabileceğimi düşünmesem de bu ek his zevki bir kez daha artırıyor.

Bir an için üzerime eğilip boynuma yumuşak bir öpücük kondururken kalçalarımı serbest bırakıyor ve ellerini kollarımdan aşağı kaydırarak çarşafın içinde bükülmüş olan benimkilerle buluşturuyor.

Ellerimiz başımın iki yanındaki kumaşa dolanırken, o içime tekrar tekrar güç , ta ki zevk içimizde patlayıp bizi uzaklara taşıyana kadar.

Aşağı indiğimizde, yanlarımızda kıvrılmıştık, bedenlerimiz hâlâ birbirine bağlıydı. Nefes alış veriş saçlarımda düzensizleşiyor, çarpan kalbi sırtıma bastırıyor, elleri beni daha yakın tutmak için etrafımda kenetleniyor.

Hiç olmadığım kadar mutlu bir şekilde arkama yaslanırken gözlerim tekrar kapanıyor. Şu anda dünya mükemmel. Hâlâ bir canavar olabilirim ama dışarıda her zaman daha büyük bir canavar vardır. Bu dünyada her zaman kötülük gizleniyor. Ama aynı zamanda o kadar çok sevgi, aile ve dostluk var ki, bu karanlığın boşluklarını doldurabilir. Sevgi olduğu sürece, canavarlarımız asla yalnız kalmayacak. Yaşadıklarım yüzünden çarpıtılmış, değişmiş ve asla Atlas'ın bir zamanlar değer verdiği insan olamamış olabilirim.

Ama yine de beni seviyor. Beni sadece uzaktan düşünmeyi sevmiyor, beni şimdi seviyor, karanlığı ve her şeyiyle.

Sonuçta, bir canavarı nasıl durdurabilirsin ki?

Seviyorsun, tüm kırık karanlık parçalarını.

Eğer ondan korkuyorsan, o sadece bir canavardır.

Aksi takdirde, sadece başka bir insan, bu dünyada sevgiyi bekleyen başka bir varlık olur.



ATLAS

L Onunla kollarımda olmak bir cennet, bedeni bedenime yaslanmış, kalbi çocukken benden çaldığı kalple senkronize bir şekilde atıyor. Biliyorum.

Hâlâ sorunlarımız var ama şu anda önemli olan tek hayatımın aşkının, eşimin, kır çiçeğimin geri dönmüş olması ve kollarımda olması. Bunun bir daha olacağını hiç düşünmemiştim. Onun ölümünü izledim ve bu beni öldürdü. Bir daha böyle bir mutluluk hissedebileceğime asla inanmazdım.

Sonra onları duyuyorum, diğerleri dönmeye başlarken araba kapılarını. Onu görmeye benim kadar hevesli olduklarını biliyorum - ne de olsa o onların kız kardeşi - ama onunla birkaç dakika daha huzur . Yüzyıllarca bekledikten sonra sadece biz. Yaklaşıyor, gözleri kapalı ve dudakları gülümsemek için kıvrılmış, yardım edemiyorum ama eğilip onları öpüyorum. "Seni seviyorum, Kır Çiçeği," diye mırıldanıyorum.

"Ben de seni seviyorum Attie," diye mırıldanıyor, yarı uykulu bir halde. Bu ses çok sevimli, kollarımdaki bu hayatta kalana, bu savaşçıya karşı aşırı korumacılığımı ve sevgimi körüklüyor. Onun yaşadıklarını başka kim ki? Bize geri dönmek için cehennem ateşiyle, ele geçirilmeye ve gerçek kötülükle savaştı. Sırf bizi kurtarmak için canı yandığında bile hayatta kaldı.

O da bunu yapıyor, bizi kurtarıyor.

Tıpkı biz çocukken yaptığı gibi.

"Diğerleri burada." Birazdan Ciar ya da Kyro'nun odamızı basıp onu paylaşmamı isteyeceğini bildiğim için iç çekiyorum.

"Birkaç dakika daha, Attie, lütfen, sarılmayalı, dokunulmayalı ve sevdiğimi hissetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki," diye fısıldıyor ve onun için her şeyi yapabileceğimi bildiğim için kalbim parçalanıyor. Hayatının geri kalanında ona dokunmaktan asla vazgeçmeyeceğim, böylece bir daha asla üşümek ve yalnız hissetmek zorunda kalmayacak.

Dalgaların çarpışını dinliyoruz, aşkımız sağlam ve sonsuz, her şeye dayanabilir. Onu çağırdıklarını duyuyorum. Sonunda iç çekiyor ve gülümseyerek ayağa kalkmadan önce beni öpüyor. "Giysilerim yok," diye homurdanıyor, elleri kalçalarında bana bakıyor, ben de sırtımdan edemiyorum ve onu tutup yatağa geri götürmeye çalışıyorum. Kıkırdayarak uzaklaşıyor ve nihayet odaya bakarken şifonyerin üstünden bir gömlek kapıyor.

"Neredeyiz?" diye soruyor merakla, gri kumaşı üzerine çekerken. Kalçalarından sarkıyor ve ne kıvrımlarını, uzun bacaklarını ne de kumaşı çeken göğüslerini gizleyebiliyor. Ayağa kalkıp kot pantolonumu giyiyorum ve onun beni görünce göz kırpıp yanından geçiyorum, çekmeceyi çekip ona giymesi için boxer uzatırken şakağını öpüyorum, o da sevinçle giyiyor. kollarıma çekerek kendime sarılıyorum ve başımı onunkine yaslıyorum.

"Ev. Biz evimizdeyiz, Kır Çiçeği. Bunu senin için inşa ettim. Burası senin güvenli alanın... Burası ailemiz için," diye öneriyorum. "Her zaman sevdiğin gibi suyun üzerinde, keşfetmen ve çılgınlık yapman için sahip ve yemekler ve aile zamanı için büyük bir mutfak var."

Başını kaldırdı ve bana baktı. "Ne?" Sorguluyorum. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Bayıldım, mükemmel... Ama bunu siz mi yaptınız? Ne kadar zaman önce?"

Kaşlarımı çatıyorum ve mavi gözleriyle tekrar buluşmadan önce başka tarafa bakıyorum. "Birkaç yüz yıl önce. O zamandan beri güncel tutuyorum. Senin... gittiğini biliyordum ama bunu kabullenmeyi kendime yediremiyordum. Sanırım bir parçam senin hiçbir zaman gerçekten olmadığını biliyordu. Burada olacağımızı, bir gelecek şansımız olacağını hiç düşünmemiştim ama buradayız... Hoşuna gitti mi?"

Ayak parmaklarının üzerine eğilerek beni usulca öpüyor. "Mükemmel, tıpkı senin gibi, Tanrım." Elini benimkiyle birleştirerek geri çekiliyor. "Onlar kapıyı kırıp içeri girmeden ve sen de sinirlenip kışlarına tekmeyi basmadan önce gidip onları görsek iyi olur."

Bununla birlikte beni kapıdan geçirip merdivenlerin başına götürüyor ve orada donup kalıyor. Endişeli gözlerine bakıp kaşlarımı çatıyorum ve onu duvara yaslıyorum. Bana bakmaya zorlamak için elimi boğazına koyarak onu orada sabitliyorum. "Wildflower?" Talep ediyorum.

Bakışlarıma hapsolmuş bir halde dudaklarını yalıyor. "Ya benden nefret ediyorlarsa? Tüm bunları yapanın ben olmadığını biliyorum ama-"

Onu bir öpücükle susturuyorum, ağzımın içinde inlemesine neden oluyorum ve memnun bir sırıtışla geri çekiliyorum. "Sen olmadığını biliyorlar. Seni yüzyıllardır özlüyorlar, bu yüzden onları daha fazla bekletme."

"Evet, kışını buraya getir!" Ciar bağılıyor.

"Evet, Lils, biz gelip seni almadan önce. Seni dinlemek zorunda kalmamız yeterince kötü zaten, Rose bana vurmayı bırakmayacaktım, kadın!" Kyro bağılıyor ve ikimiz de sırıtıyoruz.

Boğazını okşarken "Hiç değişmiyorlar," diye mırıldanıyor.

"Hayır, sana olan sevgileri de öyle. Kız kardeşlerini çok özlediler. Bu ailemizi parçaladı ama sen geri döndün. Başka bir şey için endişelenme," diye onu temin ediyorum ve geri çekiliyorum. Bu kez onu sürükleyerek merdivenlerden aşağı indiriyorum. Hepsi dipte bekliyor. Her biri

Yüzü gergin ama mutlu ve arkamdan adımını attığında bir anlık sessizlik oluyor, sadece bakıyorlar ve kız kardeşlerini içlerine çekiyorlar.

"Sadece bakacak mısın? Şaka yok mu? Hayır-" Her zamanki gibi onlara sataşmaya başlar ve bu onları harekete geçirir. ona yaklaşıyor, ta ki kız kollarına sarılıp dolaştırılana, sıkılana ve kucaklanana kadar. Gözyaşları ve gülümsemeler var ve gülerken bile burnunu çektiğini duyuyorum. Arkadaşları oturma odasından dudaklarında geniş gülümsemelerle izliyorlar, arkadaşlarının mutluluğunu hissediyorlar, ailemizdeki boşluk bir kez tamamlanırken doluyor.

"Tamam, bırak nefes alsın," diye emrediyorum, daha sert gülerken onu tuttukları ellerinden çekip çıkarıyorum. Ona her zaman çok sert davrandılar, gerçi sanırım artık insan değil, ama bu onun için endişelenmemi engellemiyor. Hiçbir şey durduramaz. Bana doğru eğiliyor ve iyi olduğunu göstermek için kolumu sıkıyor.

"Seni çok özledik Lils," diye mırıldanıyor Mishal, gözleri turuncu renkte parlarken onu izliyor. "Seni eşim Dabria ile tanıştırmak istiyorum." Elini uzatıyor ve Dabria elini tutup Lilith'e gülümseyerek onun yanına geliyor.

"Sonunda seninle tanışmak güzel." Yine de gözlerindeki gerginliği görüyorum, bu yüzden Lilith beni bırakıyor ve kollarını açarak ona doğru adım atıyor.

"Sizi bulduğuna çok sevindim. Hepinizi buldular ve artık kız kardeşlerim var," diyor açıkça, dürüstçe, nazikçe - tıpkı her zaman olduğu gibi. Dabria sırtlıyor, kız kardeş yorumuyla bir an irkildikten sonra ona tekrar sarılıyor.

"Ve bu günah kadar seksi kadın da benim eşim, Isabella," diye araya giriyor Ciar.

Lilith gülerek uzaklaşır ve gülümseyen Isabella'ya döner. "Seni öldürmek zorunda olmadığımıza sevindim."

"Ben de," diye yanıtlıyor Lils sarıldıklarında.

"Seni özledim, Sprout." Calder onun omzunu kavradı. "Mira ile tanış, benim baştan çıkarıcım."

Mira da onu kucaklıyor, geri çekiliyor ve ona bilmiş bir bakış atıyor. "Kalbin iyileşiyor, güzel."

"Ben Alejandra, seninle tanıştığıma memnun oldum Lilith," diyor gümüş fae, uzaklaştıklarında Slate'in yanında durarak. Alejandra'nın fiziksel temasta zorlandığını hepimiz biliyoruz, ama Lilith yine de onu kucaklıyor ve o da ona sarılırken gülümsüyor.

"Rose, kışını kaldır da buraya gel!" Kyro sesleniyor ve Cassandra iç çekip utangaç bir gülümsemeyle mavi saçlarını savurarak oraya yöneliyor.

"Tekrar merhaba," diye selamlıyor ve Lilith gülümsüyor.

"Peşimden gelmelerine izin vermediğin için teşekkür ederim," fısıldıyor kucaklaşırlarken.

"Özür dilerim, onları durduramadım-" Cassandra aceleyle söze girer ama Lilith geri çekilir ve sevgi dolu bir kardeş gülümsemesiyle yanağını okşar.

"Sorun değil, iyi olmana sevindim... Ben-" Tereddüt ediyor ve Cassandra'ya bakmadan önce acı dolu bir ifadeyle bana bakıyor. "Sana yaptığım şey için özür dilerim, keşke durdurabilseydim-"

Cassandra dudaklarını kapatarak onu şaşırttı. "Sen değildin, bunu biliyorum, sadece döndüğüne sevindim. Kyro'nun kalbindeki acıyı hissetmekten nefret ediyordum."

"Benim kalbim yok Rose, sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" diye homurdanıyor, sonra ikisini de kucaklıyor. "Seni özledim, Lissy," diye fısıldıyor kırık bir sesle.

"Hepinizi çok özledim," diye yanıtlıyor Wildflower ve geri çekildiğinde Khalid'e dönüp gülümsüyor. "Hâlâ çok sessizsin kardeşim."

Adam bir adım öne çıkıyor ve kadın ellerini kabul edip ona bakıyor. "Çok yakışıklısın." Gülümser ve Remi'ye bakar. "Bunu ona gösterdiğin için teşekkür ederim."

Remi gülümser ve Halid'e bakar. "Biraz kış tekmelemek gerekti." Yüzünü buruşturuyor. "Şarkı söylediğim için üzgünüm-"

Lilith kıkırdıyor ve kalbim bu sesle o kadar genişliyor ki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Bu

ilk tanıştığımızda, hepimizin kalbini çaldığında çıkardığı sesin aynısı. Sanki tüm acılar o tek sesle yok oluyormuş gibi, diğerlerinin daha geniş gülümsediğini görüyorum. "Hoşuma gitti." Khalid'i kucaklıyor ve yanağından öpüyor. "Ailemizi her zaman koruduğun için teşekkür , Kal." Lilith geri çekilir ve Remi'ye sarılır. "Ve teşekkür , gerekli olanı yapmaya istekli olduğun teşekkür ederim. Aileme zarar verme düşüncesine asla katlanamazdım."

Remi başını sallar, yeni keşfettiği saygıyla onu izler. "Başka seçeneğim yoktu-"

"Biliyorum ve onları koruyacağınızı görmek beni rahatlattı, buna ihtiyaçları var. Saklamaya ve sert davranmaya çalıştıklarında bile her zaman kalpleriyle liderlik ettiler." Ciar homurdanırken bile sırtlıyorlar.

"Biz ölümsüz savaşçılarız-" Lilith döner ve ona, sadece onun için mükemmelleştirdiği azarlayıcı bir bakış atar.

"Parmaklarım üşüdüğü ve acıdığı için saçlarımı örerdin." Sonra Kyro'ya bakıyor. "Ağladım ve sen bunu durdurmak için bir köyü yakmaya çalıştın."

Kahkahamın kaçmasına engel olamıyorum ve o dönüyor, elleri kalçalarında, mavi gözleri kısık ve başı eğik, böylece uzun siyah saçları omzunun üzerinden akıyor. Benim güzel kır çiçeğim, yaramaz ve eğlenceli, her ne kadar artık orada yeni gölgeler olsa da. "Sakin gülme Attie. Elbiseme baktı diye bir çocuğu öldürmeye çalıştın. Köpeğim kaçtı diye ağladığımda dışarı çıkıp altı tane daha getirdin. Sen de en az onlar kadar kötüsün."

Ters ters bakarak parmağımı ona doğru kıvrıyorum. Çenesini yukarı kaldırıp gözlerinin içine bakarken sırtlıyor ve başını çeviriyor. "Tüm sırlarımı ifşa etmeyi bırak, Yaban Çiçeği," diye uyarıyorum, umurumda olmasa da. Onlara her şeyi söyleyebilir ve yüzündeki o gülümseme devam ettiği sürece, her türlü utanca katlanacağım.

"Karnın acıkmış olmalı-" Cassandra soluk soluğa kalır. "Oops, ben, hadi gidip biraz yemek yapalım demek istedim."

"Şehvetten bahsetmişken..." Kyro başlıyor ve sonra bir tokat daha geliyor. "Kadın, eğer bana şaplak atmayı kesmezsen, yemin ederim-" Hepsi mutfağa yönelirken sesleri azalıyor ve bize kendimize bir an veriyor.

"Onları çok özledim," diye fısıldıyor. "Ama artık nasıl o olacağımı bilmiyorum."

"Sen sen ol. O kadınları gördüğün ve onları karşıladığın için zaten içlerinde uyandırdığın sevgiyi görmedin. Senin fikrinin kardeşlerim için her şey demek olduğunu biliyorlardı ve endişeliydiler ama sen onlara sarıldın. Onları bizden biri gibi hissettirdin."

"Öyleler." Kaşlarını çatıyor ve ben de elimde olmadan onu öpüyorum. "İşte bu yüzden seni seviyoruz, bu iyi kalbin için," dudaklarına fısıldadı. "Şimdi seni besleyelim, Kır Çiçeği."

Dizime oturmuş, Kyro'nun söylediği bir şeye gülüyor. Hepsi onun üzerine titriyor, yemek yediğinden emin oluyor ve arada bir onu kontrol ediyorlar. Tüm kadınların ona yavaş yavaş aşık oluşunu izliyorum. Nasıl aşık olmasınlar ki? Yakında hepsi onun neden hepimizde böylesine sevgi ve sadakat uyandırdığını anlayacak, peki ya ben?

Kendimi çekemiyorum, gözlerimi onun gülen yüzünden ayıramıyorum. Zar zor konuşuyorum, ki bu bir değişiklik değil. Eşim benim için yeterince konuşuyor, ama onun sesini, kahkahasını duymayı asla bırakmak istemiyorum.

Remi dikkatimi çekmek için uzanıp koluma dokunuyor, ben de başımı çeviriyorum. "İşe yaradığına sevindim," diyor bana gülümseyerek. Ben de ona karşılık veriyorum ve o da Khalid'e dönüyor, gülümsemesi sevgi ve mutlulukla büyüyor ama Lilith'in kollarımda sertleştiğini hissediyorum. Kucağıma dönmüş, göğsüme yaslanmış halde bakıyorum.

Gözleri kıskançlıktan bir anlığına kararıyor ve bu da kaşlarımı çatmama neden oluyor. Wildflower daha önce hiç kıskanmamıştı ama

Sonra göz kırpmıyor ve kayboluyor, sadece gülümsemesi daha sönük.

"İyi misin?" Ona fısıldıyorum.

Tekrar gözlerini kırpmıyor ve bir an için bana baktığında gözlerindeki karanlığın dağıldığını ve gülümsemesinin genişlediğini görüyorum. "İyi, Attie, neden?"

"Sebebi yok," diye cevap veriyorum ve kendime çekip başını öperken bile içimi bir endişe kaplıyor. Böyle bir ele geçirmenin etkileri nelerdir ve biz bunlarla başa çıkabilir miyiz?

Calder'ın şatosundan bahsetmesini dinleyerek arkasını dönüyor ama tam o sırada Mira bir içki daha almak için öne eğiliyor ve boynundaki altın madalyon kayarak kurtuluyor, ışığı yakalıyor ve parlıyor.

Lilith sarsılarak dizimden yuvarlanıyor, madalyona dehşetle bakarken gözleri kocaman ve ağzı açık. Herkes sustu ve dönüp bakmaya başladı. Mira madalyondan Lilith'e bakarken kafası karışmış görünüyor.

"Wildflower, her şey yolunda mı?" Ona bakmaya devam soruyorum, yüzü solgun ve elleri titriyor. Mira onu yakaladığında geri çekiliyor, neredeyse duvara çarpıyordu.

"Lilith?" diye mırıldanıyor, sesi şaşkın geliyor.

"Nereden buldun bunu?" Wildflower ellerini sıkarak boğuk bir sesle konuştu. "Nereden?" diye soruyor, sesi giderek yükseliyor.

"Lils," diye azarlıyorum ve bana baktığında gözleri yaşlarla doluyor. "Neler oluyor?"

Dudaklarını yalayarak etrafına bakınıyor, yüzü utançtan kızarıyor. "Bu benim madalyonum. Ölmeden önce kiliseye gömdüm." Mira'ya bakıyor. "Nasıl aldın onu?"

Mira ayağa kalkarken kaşlarını çatıyor ve boynundan çıkarıp Lilith'e uzatıyor. "Çok özür dilerim, işte-"

"Hayır!" Lilith çığlık atar ve sonra irkilir. "Lütfen, lütfen onu bana verme."

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve ona dikkatlice yaklaşıyorum. Gözleri vahşi, ürkek ve kaçmayı planlıyormuş gibi görünüyor. "Konuş onunla"

Bana," diye yalvarıyorum.

Korku ve acı içinde bana bakıyor.

"Bebeğim, lütfen?" Bunu düzeltmek, neler olduğunu anlamak için çaresizce yalvarıyorum.

Tekrar yutkunuyor ve bir an için gözlerini kapatıyor. "Haklıydı, sonunda acı çektim. Hiçbirinizin bilmesini istemedim. Bu güçler... bu karanlık geldi ve çok güçlüydü. Çok güçlüydü. Beni içten dışa doğru parçalıyordu. Sen savaştaydın ve annem çoktan ölmüştü. Kimsem yoktu. Dehşet içindeydim ve sürekli acı çekiyordum. Parçalanıyormuşum gibi hissediyordum, güç çok fazlaydı. Bir gece rüyamda bir kadın bana geldi, bir çözüm önerdi ve uyandığımda bana söylediği gibi tılsımı buldum... ve tüm karanlığı, tüm acıyı dışarı çıkardım ve onu doldurdum. Sonra onu kutsadım ve söylediği gibi gömdüm. Bunun acıyı durduracağını düşündü." Sözleri aceleyle döküldü. "Sanırım o bir Kader'di. Bir hata yaptıklarını ve bunu düzeltmeye çalıştıklarını söyledi."

"Bebeğim," diye fısıldadım şok içinde, "bize neden söylemedin?"

"Çok korkmuştum, Attie." Bir adım öne çıkıyor, anlamam için yalvarıyor. "Bana neler olduğunu, neye dönüştüğümü bilmiyordum. Khalid'i öğrendiğinizde hepiniz çok fazla mücadele ediyordunuz, başınızda çok fazla şey vardı. Bunu tek başıma çözebileceğimi düşündüm."

"Asla ama asla hiçbir şeyi yalnız yapmak zorunda değilsin," diye çıkıştım ve onu kollarıma çektim. "İşe yaradı mı? Ağrı kesildi mi?"

Bir an sessiz kaldı. "Hayır, bir süreliğine yardımcı oldu ama sonra her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri geldi." Bana bakıyor. "Ailen bir gece beni gördü. Senin odandaydım ve vurulduğumda ormana doğru gizlice kaçıyordum. Çılgılıma engel olamadım. Öleceğimi sandım ve içimden patladı." Dudağı korkuyla titriyor. "Bir mezar taşına çarptı ve yerden yükseldiler. Attie, yemin ederim ne yapacağımı bilemedim. Gördüklerini bile bilmiyordum.

Ertesi gün bana yaklaştıklarında, sizin için, hepiniz için bir tehlike olduğumu söylediler ve sonra o gece..."

"Seni öldürdüler," diye bitiriyorum ve o da başını sallıyor.

"Sana söylemek istedim ama çok korktum, yüksek sesle söylersem gerçek olacağından çok korktum," diye mırıldandı.

"Ah, Wildflower." Onu daha yakına çekip başını öpüyorum. "Artık biliyoruz. Bunu tek başına yaşadığın için üzgünüm."

Beni kavlıyor, daha sıkı sarılıyor ve sonra arkamızdaki sessizlik bozuluyor. "acıyı ve karanlığı hissettim. Lilith, bunlar sadece anıların değil, ruhunun bir parçası. Bence kötülük bu yüzden içine girebildi, bu yüzden ölmedin, çünkü bir parçan burada hapsoldü." İkimiz de Mira'ya bakıyoruz ve diğerleri de sanki her şeyi aynı anda görüyormuş gibi başlarını sallıyorlar. "Onu serbest bırakmalıyız ve sen de o parçayı geri almalısın, aksi takdirde ruhunda sonsuza dek bir delik kalacak ve seni kötülüğe açık bırakacak."

"Ama acıdı," diye fısıldıyor ve Mira kaşlarını çatıyor.

"Biliyorum. Şimdi hissediyorum, acıyı. Kader'in ne demek istediğini ve bunu neden bulduğumu, bunun neden önemli olduğunu anlıyorum. Ama sen artık çok fazla güç verilmiş bir insan değilsin. Sen çok daha fazlasısın. Artık bununla başa çıkabilirsin, özellikle de bizim yardımımızla."

"Ne demek istiyorsun?" Lilith cevap verir.

Dabria, "Sanırım bu yüzden bir araya getirildik," diyor.

Isabella başını sallar. "Yükü paylaşmak için."

"Bana daha önce bir insana bizim sahip olduğumuz güçlerin verildiği söylendi, en büyük kötülüğü durdurması için verilmiş, ama bir hata yapmışlar, bu çok fazlaymış. Bu onu değiştirdi, incitti... öldürdü. Sanırım o sendin. Sanırım bu kaderin bunu düzeltme yolu. Hepimiz bir bağı paylaşıyoruz," diye açıklıyor Alejandra.

"Bu doğru, hissediyorum. O gece kurbanda hissettim, aramızda akıp gitti. Eğer bu gücü, bu acıyı aramızda paylaşırsak, seni öldürmeden onu omuzlayabiliriz." Cassandra teklif ediyor.

Lilith'i daha yakın tutarak, "Olabilir," diye bağlıyorum.

"Olabilir, ama denemeden önce Lilith'in tılsımı açması ve kendisinin o parçasını kabul etmesi gerekir," diye bitiriyor Cassandra.

"Ya da yapmayız ve öylece bırakırız-" diye başlıyorum ama Mira başını sallıyor.

"Hayır, yapamayız," diye üzgün bir şekilde cevap veriyor.

"O haklı," diye araya giriyor Dabria. "Şimdi anlıyorum. Eğer bunu yapmazsak, Atlas, eğer onun o parçası tılsımda kalırsa, her zaman savunmasız olacak. Karanlık onun içinde kalacak ve büyüyüp bir kez onu ele geçirecek. O kötülük tarafından seçilmesinin nedeni de buydu, çünkü içinde doldurulması gereken bir boşluk, bir boşluk vardı. Lilith'ten güç aldı, daha önce sahip olmadığı güçler ve bundan kolayca vazgeçmeyecektir. Eğer bunu hızlı bir şekilde yapmazsak, kötülük geri dönecek ve onu sonsuza dek kaybedebiliriz."

Lilith'e bakar. "Seni tekrar kaybedebiliriz." "Bu senin seçimin, zaman senin seçimin," diye güvence verir Remi. "Dayanılmaz, çok acı verici olacak, tekrar ölüm gibi hissedeceksin. Bir ruhu bölmek bir şeydir, ama onu birlikte onarmak... acı çekeceksin," diye açıkça, samimi bir şekilde bilgilendirir ve ben Lilith gerçeği takdir ederek başını sallarken bile hırlıyor.

"Ya acı çekerim ya da kendimi kaybederim. Başka seçenek yok." Bana baktı. "Bunu yapmak zorundayız, Attie. O yere geri dönemem. Seni tekrar kaybedemem."

"Wildflower-" diye başlıyorum ama eliyle dudaklarımı kapatıyor.

"Canım yanacak ama daha kötülerini de atlattım. Bunu yapmak zorundayım.

Benimle kalır mısınız?" diye endişeyle soruyor.

"Daima ve sonsuza dek," diye yemin ediyorum, içimi korku kaplasa da başımı onunkine bastırıyorum. Yaşamak zorunda kalacağı şeylerden korkuyorum. Yeterince acı çekmedi mi?

Ama gözlerindeki kararlılığı görüyorum ve tartışmanın anlamsız olduğunu biliyorum. Bizi kurtarmak için, beni kurtarmak için her şeye katlanırdı ve kalbim artık ona bağlı. Eğer o ölürse, ben de ölürüm. Bunu sadece ailesini kurtarmak için değil, eşini hayatta tutmak için de yapıyor.

Beni hayatta tutmak için.



LILITH

I Gerginim. Onu görene kadar tılsımı hatırlamıyordum bile, sanki hafızamdan silinmiş gibiydi, ama şimdi belli belirsiz acı dolu anları hatırlıyorum ve çok fazla

Acı, vücudum parçalanıyormuş gibi hissettim... ve bunu tekrar yaşamak üzereyim. Herkes sessiz, az önce yediğimiz güzel aile yemeğinden çok farklı, kahkahalar ve konuşmalar, eski günlerdeki gibi. Bunun gerçekleşmesi için bir alan hazırlarken beni endişeyle izliyorlar. Kadınların her biri bana cesaret verici ama aynı derecede endişeli bakışlar atıyor. Karanlığı ve güçlerin yükünü paylaşmayı denemeden önce, ruhumu yeniden bir araya getirerek hayatta kalmam gerekiyor.

Atlas sessiz, endişelendiğinde ya da kızdığında böyle olur. Elleriyle beni sıkıca kavırıyor, diğerlerinin kanepeleri yoldan çekmelerini ve pencereyi açmadan önce oturma odasının zeminine battaniye ve yastıklar sermelerini izliyor

temiz hava almak için. Yardım etmiyor, konuşmuyor, sadece beni tekrar kaybetmekten korkuyormuş gibi bana sarılıyor. Ben de öyle, kendimi kaybetmekten, onu geri aldıktan sonra onu kaybetmekten, ama haklı olduklarını biliyorum. Bu kadim bir bilgi, bağ yoluyla bize geçmedi. Bunu yapmak zorundayım. Kollarında dönerken, uzanıp yanağını okşuyorum.

Sert yüzü aşağıya döner. O her zaman bir savaşçı olacak. Öyle bir bakışı var. Çoğu kişiyi korkutur ama beni asla. Yanağını okşuyorum ve ben parmak uçlarımda yükselip dudaklarını öperken o da yanağına eğiliyor. "Merak etme aşkım, Kader bizi ikinci kez ayıracak kadar zalim değildir. Bunu atlatacağım ve birlikte olacağız."

Başını sallıyor, bir an için gözlerini kapatıyor ve ben onu tekrar öpüyorum. "Hazır," diye fısıldıyor Khalid ve ben geri çekiliyorum. Atlas beni tutmaya, bana tutunmaya çalışıyor ve ben diğerlerine bakarken ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. "Tutun onu."

"Bekle, ne?" diye çıkışıyor. Kadınlar battaniyelerin etrafında daire şeklinde oturup bana ellerinden geldiğince yardım etmeye hazırlanırken kardeşlerim onu dizginlemekte tereddüt etmiyor. "Yaban Çiçeği!" diye kükrüyor ve onlara karşı koyduğunu hissediyorum, bu yüzden yardım etmelerine izin vermeyerek onları fırlatıp attığını görmek için arkama bakıyorum.

"Seni geride tutmak zorundalar. İlk inilti ya da acı çılgılığında dönüp durduracaksın," diyorum üzüntüyle. "Lütfen, Attie."

Bana bakarken kollarını tutmalarına izin vererek sarkıyor, gözlerini benden hiç ayırmıyor. Güvende olduğunu bilerek arkamı dönüyorum ve çemberin içine giriyorum, endişem artarken ve sinirlerim ellerimi ve bacaklarımı hafifçe titretirken yumuşak battaniyelerin üzerine dikkatlice uzanıyorum. Kendinizi böyle bir acıya nasıl hazırlarsınız? Daha önce hayatta kaldığım, cehennem ateşinden kurtulduğum açık, ama bu daha kolay hale getirmiyor.

Hiçbir şey cehennem ateşiyle kıyaslanamaz, değil mi?

an için gözlerimi kapatıp açmadan önce kendimi merkeze alıyorum, ertelemeğin işe biliyorum. Yapmam gereken

Bu işi bitirelim. Başımı çevirdiğimde Mira'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Mira başımın yanında ve solunda Attie'yi görüyorum. Mira'nın yeşil gözleriyle tekrar buluşmadan önce ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Tamam."

Uzanıp omzumu sıkmadan önce dudaklarını bükerek başını sallıyor. "Tüm zaman boyunca burada olacağız. Yalnız değilsin," hatırlatıyor bana muskayı uzatmadan önce. Anında ısındığını ve duman çıkarmaya başladığını hissediyorum, yüzden hızla açıyorum. Bir an hiçbir şey olmuyor ve bir saniye sonra gücün içime akmaya başladığını hissediyorum.

Yavaş yavaş, neredeyse yumuşak bir şekilde başlıyor ve sonra giderek güçleniyor, ta ki canımı yakana kadar. Damarlarımdan akıyor, kaçış olmadan her seferinde daha fazlasını ekliyor. Acı artıyor ve sesleri bastırmak için dudağımı ısıriyorum, kanımın tadına bakıyorum, ama sonra üç katına çıkıyor ve acı ıstıraba dönüşüyor. Bir çığlık serbest kalırken vücudum kasılıyor.

Ben kıvrılırken Atlas bağılıyor, acı içimi yakıyor. Kemiklerim kırılıyor, her santimimi o güce dönüştürüyor. Düzensiz çığlık dudaklarımdan kontrolsüzce çıkmaya devam ediyor ve ben onu durduramıyorum. Zar zor nefes alabiliyorum, zar zor düşünebiliyorum, görebiliyorum ya da duyabiliyorum. Tek bildiğim acı. Bu ıstırap cehennem ateşinde yıllarca yanmaktan çok daha kötü.

Başım yana doğru kilitlenmiş, içim parçalanırken tek bir pozisyona hapsolmuş durumda. Gözlerim Atlas'a kayıyor, o da beni tutmaya karşı koyuyor, adımını söylüyor ve bana ulaşmaya çalışıyor, ben ağlamaya başlayınca da kendini kaybediyor.

Attie'yi yere yatırmalarını izliyorum, işkence beni parçalara ayırırken gözyaşlarım gözlerimi bulandırıyor ve yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Kükrüyor ve çığlık atıyor, bana ulaşmak için mücadele ediyor, bu yüzden onu durdurmak için göğsüne, kollarına ve bacaklarına oturuyorlar, ama yine de durmuyor. Kıvrılıp bükülüyor, bana doğru sürünmek için yeri tırmalıyor. Bunu hissedebileceğini, acıyı hissedebileceğini fark ediyorum, bu yüzden eş bağımızı kapatıyorum, böylece bunu hissetmek zorunda kalmayacak.

Ona sızmadan daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Gidecek hiçbir yer yok.

içimde gittikçe büyüyor, ta ki ölecekmişim gibi hissedene kadar.

Bu son.

Sonra, çan sesi gibi havada yankılanan keskin bir metalik çınlama oluyor ve acı bir anlığına azalıyor. Havayı içime çekerken nefesim kesiliyor, oda sessiz ama beklentiyle dolu. Bunun son olmadığını biliyoruz. Başka bir şey daha geliyor ve bir kez daha acıya hazırlanarak kaskatı kesiliyorum.

Ama gelmiyor.

Tılsım patlıyor, karanlık serbest kalıyor. Güç beni havaya kaldırırken duman ve çığlık sesleri odayı dolduruyor. Kollarım altımda süzülüyor, bacaklarım uzanıyor ve sırtım acı içinde kamburlaşıyor. Etrafımızdaki oda kaybolurken ağzım ve gözlerim kilitleniyor. Hepimiz anılarıma sürükleniyoruz - tılsımın sakladığı anılara.

Mutfağımızın ve annemin yatak odasının taş zemininde kıvrılırken başımı tutarak "Durdur şunu," diye bağıriyorum. Oda basık ve küçük ama yine de ev gibi, çünkü o öldükten sonra bile kahkahalarının anılarıyla dolu. Veba onu çok erken aldı. Yatağım çatı katında, merdiveni solda, ama ona doğru sürünmeye bile cesaret edemiyorum. Başım çatlayacakmış gibi hissediyorum ve kendimi bir arada tutmak için kollarımı karnıma sarıyorum.

Neler oluyor?

Yemek pişiriyor ve ailemi düşünüyordum, hayatta olup olmadıklarını, yüzlerce mil ötede sürdürdükleri savaşta iyi olup olmadıklarını merak ediyordum. Daha geçen hafta atlarla yola çıktılar, bu yüzden yakın zamanda mektup beklemiyorum ama her gittiklerinde, yüzlerini tekrar görene kadar endişeleniyorum. Birdenbire acı hissetmeye başladım, kaynar et suyu tenceresini yere düşürdüm ve acı içinde çığlık atarak yere yığıldım, vücudum sarsıldı.

Bana neler oluyor?

Bir slayt gösterisi gibi anılar bir diğetine geçiyor. Her birini unutmuştum, ta ki belirip beynimi yakana ve onlara unutmaya çalıştığım acı ve duygular eşlik edene kadar.

"Erkek arkadaşın bu sefer seni korumak için burada değil," diye hırılıyor Wolfric. Dönüyorum ve onu ve arkadaşlarını çiftlik çitinden uzaklaşırken görüyorum. Onlar her zaman zorba olmuşlardır, her zaman benden bir şeyler talep ederler, bana türümün haini derler. Onlar tanrılara sadık değiller. Onları görmezden gelerek dönüyorum ve başımı eğiyorum, kovayı kulübeye taşırken acele ediyorum.

Ama etrafımı beni durdurdular. Aralarına bakıyorum ve bunun iyi bitmeyeceğini biliyorum. Güneş üzerimde parlıyor, boynumdan aşağı ter damlarken tenimi ısıtıyor, yine de saçlarım diken diken oluyor ve karnımda garip bir his tutuşuyor.

Yine mi, hayır!

Ben daha durduramadan içimden fırlıyor ve kim bilir hangi nedenle bana yaklaştıkları sırada hepsine çarpıyor. Çığlıklarla geriye doğru savrulduklar. Ben dehşet içinde izlerken, Wolfric'in kafası kalkıyor, gözleri kocaman ve dehşet içinde bana bakıyor. "Cadı! Sen bir cadısın!" Diğerleri geldiğinde burada olmak istemediğim için kovayı bırakıyor, elbisemi alıyor ve koşmaya başlıyorum.

Başım panik içinde dönüyor, saklanacak bir yer arıyorum. Kalbim daha hızlı , adrenalin ve korku beni harekete geçiriyor. Köye giden engebeli toprak yolda neredeyse düşüyordum ama sonra bağırışlar duydum. Ailesi olduğuna şüphe yok, ne de babası anti-sadıkların başı. Beni yakalarlarsa... Hayır. Bunu düşünmeye dayanamıyorum.

Saklanmam gerek.

Ormana doğru koşuyorum, koşarken ağaçlar yüzüme çarpıyor ve yanağımı kesiyor, gözlerim yaşlarla bulanıklaşıyor. Elbisem yırtılıyor ve toprak kaplıyor, ama durmadan koşuyorum.

Ormanın derinliklerinde, bir ağacın dibinden aşağı kayarken ısıklık gölgelikten süzülüyor, gözlerimi kapatıp nefesimi yavaşlatmaya çalışırken dizlerimi kendime çekiyorum.

Bu neden sürekli oluyor? Her seferinde daha da güçleniyor. Ne zaman bu güçlerin gittiğini düşünsem, beni şaşırtıyorlar. Sanki artık insan bile değilim. Bana neler olduğunu bilmiyorum ve bu çok korkunç. Keşke ailem burada olsaydı, ne yapacaklarını bilirlerdi, yardım ederlerdi... ama yoklar.

Yalnızım.

"Lilith, nefes al," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Mantıklı bir açıklaması var, olmalı-" Sis ıslak zeminde yuvarlanmaya başlayıp bana doğru ilerlerken sesim kesiliyor. Gittikçe kalınlaşıyor, ta ki beni gizleyene kadar.

Bir dakika sonra duydum.

Beni avlıyorlar ama ben saklanıyorum.

Sis benden mi geliyor? Rahatlatıcı bir kucak gibi etrafımı daha sıkı sarıyor ve zaman onun içinde garip bir şekilde geçiyor. Sonunda kaybolduğunda, ay ağaçların arasından parlıyor ve sadece kurtların uluması duyuluyor. Yorgunluk bana çarptığında yığılıyorum ve sonra acı tekrar geliyor.

Öncekinden daha
kötü. Çok daha
kötü.

Bunu görmemeleri için kendimi geri çekmeye çalışıyorum.

Benim çektiğim acıyı çekmek zorundaydılar ama unutulmuş bir anıya daha gömülürken onlar da bu yolculukta benimle birliktelermiş gibi görünüyor. "Lütfen Peder, bana yardım et," diye yalvarıyorum, ellerimi kilisenin kutsal kapılarının ahşabı. Üzerimde asılı duran haç beni sağanak yağmurdan zar zor koruyor. Elbisem tenime yapışmış, saçlarım solgun yanaklarıma yapışmış. Yüzüm acıdan ve yemek yemek gibi şeyleri yapamayacak kadar işlevsiz olmaktan dolayı zayıflamış. Ölüyorum, bunu biliyorum.

Bu güçler... beni öldürüyorlar.

Yardıma ihtiyacım var. Bildiğim tek yere, köyden bir günlük yürüyüş mesafesindeki manastıra geldim. Ayaklarım kanıyor ve üzereyim, yine de ellerimi vuruyorum, derim yarılıyor. "Lütfen!" diye bağıriyorum. "Yardıma ihtiyacım var! Lütfen durdurun şunu!"

Kapıdan aşağı kayarken, görüşüm karararak inlememe neden olsa bile yüzümü tahtaya bastırmaya devam ediyorum. "Lütfen," diye . "Durdur şunu... Daha fazla dayanamayacağım."

Acı sürekli, her zaman orada, her zaman çok güçlü, her adımım onunla ağırlaşıyor. Her nefes acı veriyor ve kalbimin her atışı bir öncekinden daha kötü. Beynim gibi halsiz.

Neden kimse bana yardım etmiyor?

İhtiyacım olduğunda ailem nerede? Attie nerede?

Tam o sırada onu gördüm, görüşüm açıldı. Yüzü buruşmuş, ağzı bir savaş çığlığı gibi açık. Gözleri kararlilikla kısılmıştı. Bronzlaşmış yüzüne kan sıçramış. Uzun, siyah saçları boncuklarla arkadan bağlanmış, yanları traş edilmiş. Kasları altın zırhının içinde kabarıyor, eldivenlerine aynı kan sıçramış. Bir askere saldırırken baltasını iki eliyle tutuyor. Savaşçı yığınının arasında kardeşlerimi görüyorum.

Dönüyorum, nefesim kesiliyor.

Bir savaş alanındaayım. tanımadığımız bir kale var, zemin çamurlu ve içine batıyormuşum gibi hissediyorum. Ceset üstüne ceset yığılmış, gözleri görmüyor ve kalpleri .

Neredeyim ben?

Attie'ye döndüğümde onu baltasına yaslanmış, nefes nefese tarlayı incelerken görüyorum. "Attie!" Çığlık atıyorum, ama o

beni duymuyor. Ellerimi sallıyorum, ılık atıyorum ama hiçbiri ie yaramıyor. Sanki orada değilmiim gibi bakıyor.

Ve sonra geri çekiliyorum ama kilisenin soğuk ve ıslak kapısına değil. Dönüyorum, kafa karışıklığı ve hastalık içimde akıyor, sanki hiç durmayacakmı gibi hissediyorum, sanki havada savruluyorum. Fırlatılıyorum, çekiliyorum ve parçalara ayrılıyorum.

Ta bir tapınağın dibinde duruyorum. Basamaklardan kan akıyor, o kadar kırmızı ki parlak gnete parlıyor. Masumların çığlıklarını, acılarını ve intiharlarını duyuyorum. Hava lm ve çürüme kokusuyla yoğun. Ağaçlar esintide bile hareket etmiyor, sanki doğa bile yaşamayı bırakmış gibi. Toprak, dünyaya uzanan kalın siyah damarlarla kaplı. Arkamdaki ufuktan sis ve dumanlar yükseliyor, yanan köyler ve şehirler görüyorum.

Yanlış, hasta... l hissettiriyor.

Bir inilti duyunca geri dönüyorum ve bir adamın merdivenlerden aşağı yuvarlanıını, inerken her basamağa arpıını izliyorum. Vücudu çırılçıplak ve kan içindeydi, kırık derisinden kemikler çıkıyordu. Ayaklarımın dibinde durana kadar yuvarlanırken çürükler ve kan onu kaplıyor. Nefesim kesiliyor ve sonra sırt üstü düşüyor, gözleri gökyüzüne bakıyor. Ağzı hala hareket ediyor ama sessiz kelimelerle.

Bir savunma.

Ama beni dehşet içinde çığlık attıran bu değil. Yüzü... onu giyen adam.

Atlas!

Dizlerimin zerine çöküp ona dokunmaya çalışıyorum ama ellerim onun içinden geçiyor. Kahkaha sesi bakılarımı yukarı çekiyor ve orada, tapınağın tepesinde karanlık bir figür duruyor. Kuzguni saçları kan ve kemiklerle kaplı bir kadın, gözleri uçurum kadar karanlık ve ölümü kullanıyor. Ben izlerken kaşlarını çatıyor ve dnyor...

.

Ve Atlas son verir.

Gözlerim açılıyor, dudaklarımdan bir çığlık çıkıyor. Gözlerimi kırıştırırken gözyaşlarım yağmur damlalarına karışıyor. Kiliseye geri döndüm. O da neydi öyle? Ne oldu? Ben neden oradaydım? Kimdi o? Atlas iyi mi?

Ama sonra tek bildiğim yine acı, çok fazla acı ve kederli bir ses. "Kimse senin gibi sufier olmamalı. Bu kadar ileriye görmek yanlış. Kaderi değiştiriyorsun. Kaderleri değiştirmek... Özür dilerim çocuğum, bir hata yaptık."

"Lütfen, lütfen yardım edin," diye yalvarıyorum. dokunuyor.

Bedenime geri dönüyorum ve soluk soluğa oturma odasının zemininde uyanıyorum. Herkes etrafımda yatıyor, gözlerini kırıştırarak açıyor ve gözyaşları akıtıyor, sonra tüm bakışlar üzerimde toplanıyor.

"Lilith," diye fısıldadıklarını duyuyorum, nihayet ne kadar acı çektiğimi anladıklarında.

Zihnim ve bedenim için çok fazla. Karanlığın içinde kayboluyorum.

Uyandığımda kafesteydim. Kapı açık ve Atlas arkamdan bana sarılmış, kalbi benimkiyle aynı atıyor. Dışarısı karanlık. Neden burada olduğumuzu merak ediyorum ama sonra ona saldıran anıları hatırlıyorum. Beni hareket ettirmek istemediler, ki bu mantıklı, muhtemelen endişelendiler ve güvende olmak istediler. Kollarına yerleşiyorum, gözlerimi kapatıyorum, tekrar uyumaya ve dinlenmeye hazırım.

Karanlıkta bir kahkaha duydum ve hatamı fark ettim. Atlas'ı kestim, dostluk bağımızı kestim ve yorgunluktan tekrar açmayı unuttum. Dalgalanmayı engelleyen oydu.

Onu geri tutuyorum.



ATLAS

I Lilith kollarımda kaskatı kesilmiş, kalbi hızla atarken ve kilometrelerce uzakta hissederken uyanıyorum. Fiziksel olarak yakın olmamıza rağmen, onu tekrar kaybediyormuşum gibi hissediyorum, sanki Elimden kayıp gidiyor ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Aramızda çok fazla anı var, söylenmemiş çok şey var. Yollarımız birbirine karıştı. Aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Ona uzanıyorum, konuşuyorum ve ona kendi anılarımı göstermeye, savunmasız olmaya hazırım. Ona ne isterse vermeye.

Onu yüzüme doğru çeviriyorum. Gözleri açık ve sanki kendini geri getiriyormuş gibi gözlerini kırptırıyor - şu anda sahip olduğu anılardan şüphesiz. Tüm bunları tek başına yaşadığını düşünmek, gördüğüm her şey, Tanrım, bu sadece onu daha çok sevmemi sağlıyor ve küçük dostuma hayranlık duyuyorum. Her zaman biliyordum ki

güçlüydü, bir savaşçıydı, ama bundan sağ çıkmak, her şeyden sağ çıkmak, o olağanüstü.

"Seni çok seviyorum, Kır Çiçeği. Artık bana sahipsin ve söz veriyorum bir daha asla acı çekmeyeceksin," diye yemin ediyorum. Diğerlerini uyandırmamız ve şüphesiz onun içinden geçen, ona zarar veren gücü paylaşmamız gerekiyor, ama önce bir an çalışıyorum, özellikle de sakın ve acısız görüldüğünde.

"Gerçekten mi?" diye soruyor ve kaşlarını çatmadan önce benimle dalga geçeceğini düşünerek sırtıyorum. "Şimdi yeterli miyim?"

Kaşlarımı çatarak hafifçe geri çekiliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Homurdanıyor, gözleri masada olduğu gibi kararıyor. "Tek istediğim sendin ve ben asla yeterli olamadım. Çok insan, çok zayıf... Ben senin kirli sırrındım, 'kız kardeşin'. Kalbimi defalarca kırdın Attie ama yine de seni sevdim çünkü birlikte olmamız gerektiğini biliyordum ve belki bir gün senin de bunu fark edeceğini düşündüm."

"Vahşi-"

"Ama yapmadın. Senin için öldüm ve sen o zaman mı anladın?" diye tersliyor ve kaşlarımı daha da çatıyorum. Başını sallıyor, gözlerinde yaşlar var. "Bilmek zorundayım Attie, neden sadece bana sahip olamadığında beni istediğini."

Hırlayarak çenesini kavriyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum. Düşen her gözyaşı kalbine saplanan bir bıçak gibi. "Hayatımın her saniyesinde, her lanet anında seni istedim. Sakın bundan şüphe etmeye kalkma. Bana inanmıyor musun? Sana göstereyim. Sen benim her şeyimsin. Yaptığım her şey senin içindi. Seni güvende tutmak, mutlu etmek ve benimle olmasa bile sana iyi, normal bir hayat vermek için. Aşkın ne olduğunu bile bilmeden önce seni sevdim, Wildflower, ama ben bir canavardım. Hayatımdaki kan dökücülük ve karanlıkla seni lekeleyemezdim."

"Ve şimdi onu gördüm, yaşadım," diye fısıldıyor ve ben iç çekiyorum. "nefret ediyorum. Sen öldüğünde, kalbimi aldın, Ve sonra seni canlı buldum. Bir parçam sadece ailem için, onları bu dünyada güvende tutmak için yaşadı ve sonra sen geri geldin, sen olmasan bile bana yeniden hayat verdin.

Seni. Ve seni geri almak için, aynı hatayı yapmamak için, seni sonsuza dek kendime bağlamak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum. Karanlık ve her şey, ben senin canavarını, bebeğimi. Her zaman öyleydim." Başımı onunkine bastırarak gözlerimi kapatıyorum ve anılarımı canlandırıyorum, bunları onunla paylaşıyorum, kendini benim gözlerimden görmesine izin veriyorum.

Ona gerçek saplantımı, kollarımdaki bu inanılmaz yaratığa olan sevgimin derinliğini ve onun benim için her zaman ne kadar önemli olduğunu gösteriyorum, böylece bir daha asla şüphe duymayacak.

Zihnimi açıyorum ve onunla ilgili tüm anılarımın ön plana çıkmasına izin veriyorum. En özel anlarımızdan bazılarına dair en içten düşüncelerimi görmesine izin veriyorum. Ona aşık olduğum zaman, onu ilk öptüğüm zaman, onun benim her şeyim, hayatım, ruhum olduğunu ilk fark ettiğim zaman gibi.

Ona göstermeye ya da yüksek sesle konuşmaya cesaret edemediğim tüm ham duyguların içimden geçip ona akmasına izin veriyorum. Gözlerimiz kilitli kaldı ve beni savunmasız bıraktı. İnsan olsun ya da olmasın, sadece eşim olduğunu değil, aynı zamanda her zaman onu seçeceğimi anlaması için gereken buysa, kendimi parçalayabilirim.

"Tüm o sevgiyi... Hissettim," diye fısıldıyor ama bakışlarımla buluştuğunda gözlerini kırptırıyor. "Yine de bana hiç göstermedin."

"Sana bildiğim her yolu gösterdim - seni korudum, yedirdim, içirdim, arkanı kolladım, sana yardım ettim..." Onun duyguları yüzünden kamçılanıyorum. Öfke, kıskançlık, nefret, sevgi ve utanç. Birçoğu bana doğru akıyor.

"Asla istediğim gibi olmadı. Çok yalnızdım, Attie. Tek istediğim sendin," diye tersliyor.

Bunun karanlığın konuşması olduğunu, gücün onu bozduğunu biliyorum ama ırkiliyorum ve sonra sakın kalmaya çalışıyorum. "Lilith, gücü paylaşmalıyız, senden çıkarmak için..."

"Enerjiden kurtulmanın daha iyi bir yolunu bulabilirim." Sırıttırıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Attie, haklısın... lütfen yardım et."

"Nasıl?" Sikim sertleşirken soruyorum, o da hissedip nefesini tutuyor. "Yabançiçeği-" diye inliyorum, elini göğsümden aşağı indirip kot pantolonumun üzerinden sikimi güvenle kavrayıp sıkarken ona karşı koyamıyorum.

"Siktir et beni," diye bağılıyor, gözlerinde yine karanlık ve sesinde güç var.

Onu nasıl inkar edebilirim?

Ağzı benimkini buluyor ve kayboluyorum, dilinin ilk emin dokunuşunda inliyorum. Eli sertleşmiş sikimi tutuyor, ben uzanıp elini çekene kadar sıkıyor. Diğer bileğini de yakalayıp bir elimle sıkıca tutuyorum. Dilimi ağzına sokarak onu mahvediyorum, ona hükmediyorum. Gücünü, enerjisini, ruhunu ele geçiriyorum. Onu benim yapıyorum. İçime akmasına izin veriyorum, ta ki savaşına, pençemde çırpınana, ağzımın içinde inleyene, bana sürtünene ve daha fazlası için sessizce yalvarana kadar.

Birlikte geçirdiğimiz ilk zaman çok tatlıydı, ikimizin de hayal ettiği her şeydi, ama o karanlıkta kayboldu ve şu anda ona kendimi tutamayacak kadar çok ihtiyacım var.

Bu Attie ve Wildflower değil, bu bir tanrı ve eşinin bir araya gelmesi.

Ağzını benimkinden ayırıyor, nefes nefese, bileklerini bükerken gözleri kısılmış, kurtulmaya çalışıyor, ben de onu çeviriyorum. Yüzü yana dönük bir şekilde onu battaniyeye bastırıyorum ardından kollarını hızla başının üzerinden çekip battaniyelerden birinin gevşek ucuyla bağıyorum. Hırlıyor, çekiştiriyor ama parmaklıklar da kumaş gibi sağlam duruyor.

O akıllı ağzını kullandığında birçok kez hayal ettiğim gibi, bağlı ve çaresiz. Kıvrılırken dolgun poposu havaya kalkıyor ve elimi sertçe poposuna indirmekten kendimi alamıyorum. Malzemenin içinden bile bunu hissediyor ve sarsılıyor, ama çılgılığı bir inlemeye dönüşüyor ve daha fazlasını isteyerek geri itiyor.

Bana her şeyi anlatmadığı ve tek başına mücadele ettiği için onu cezalandırıyorum. Kendimi cezalandırıyorum.

Aşkımda bir sorun olduğunu fark etmediğim için.

İkimizi de bekletiyorum, o kadar güçlü bir ihtiyaç oluşturunca ki neredeyse fiziksel olarak acı veriyor - birleşme, birlikte olma, ruhlarımızın yeniden bu kadar sıkı kenetlenmesi, bedenlerimizin senkronize hareket etmesi ihtiyacı.

Acı ve zevk paylaşılır.

Kıyafetlerini yırtıp atıyorum, böylece önümde çıplak kalıyor. Süt gibi teni ay ışığıyla aydınlanıyor, çıplak ve mükemmel. Saçları vahşi ve tıpkı hatırladığım gibi ağzından şımarıklık akıyor. Dudaklarında memleketimizin suyunun tadını alabiliyorum ve elbisesinin ayaklarının dibinde biriktiğini görebiliyorum, sanki burada bir kafeste değil de oradaymışız gibi.

Elimi omurgasından aşağıya doğru gezdiriyorum, dolgun kıcını okşuyorum ve çatlağından aşağıya, damlayan ıslak amına doğru iniyorum. Ovalayarak, klitorisinden bilerek kaçınıyorum ve sonra elimi kıkına indiriyorum.

"Bana bir daha asla yalan söylemeyeceksin, benden bir daha asla bir şey saklamayacaksın, beni duyuyor musun bebeğim?" Mırıldanıyorum ve cevap vermediğinde, ona bir tanrının gücüyle daha sert bir şaplak atıyorum ve inlerken tüm vücudunu sarsıyor, anında kırmızı bir el izi beliriyor. Acıyı ovuyorum. "Beni duyuyor musun dedim?"

"Evet," diye tıslıyor. "Peki, sonra anlatırım-"

"Bana hemen her şeyi anlatacaksın. Ben seninim Lilith. Ne olursa olsun bana anlatacaksın ve bunu birlikte halledeceğiz. Artık kaçmak ya da saklanmak yok, yalan söylemek ya da özlem dolu bakışlar yok. Artık sonsuza dek bu işin içindeyiz." Islak amını tekrar okşarken söz veriyorum, açgözlü, nabızı atan deliğinin etrafında dönerken kreminin parmaklarımdan aşağı damladığını hissediyorum ve sonra geri çekilip bana tıslamasına izin veriyorum.

"Atlas, eğer beni hemen sikmezsen-"

Ona doğru eğildim, boğazını kavradım ve ağzımı kulağına dayadım. "Ne yapacaksın, bebeğim?" Dişlerimin kenarını lobuna doğru sıyırarak meydan okuyorum. "Sen güçlü olabilirsin, sen en güçlü olabilirsin."

Ama yine de benimsin ve yüzyıllardır hayal ettiğim her şeyi yapacağım. Ağzın için bu kırmızı kışa şaplak atmak, onu sikimle doldurmak, herkes kime ait olduğunu öğrenene kadar döllerimin üzerine damlamasını izlemek istediğim onca zaman..." O inleyene kadar mırıldanıyorum, beni baştan çıkarmak için ham kışını geri bastırıyor.

Gülerek geri çekildim ve kışını tekrar tokatladım. "Düşündüğüm gibi." Kalçalarını kavrayıp onu havaya kaldırıyorum ve bacaklarını açarak güzel, ıslak amını iyice görene kadar itiyorum. Pembe ve damlıyor. Dolgun klitorisi benim için yalvarıyor ve sadece ağzımdan ya da sikimden alacağı rahatlamayı bulmaya çalışırken kalçaları ellerimde hareket ediyor.

Ama önce, tutmam gereken bazı sözler var. Sonuçta sadece tehdit değillerdi.

Parmak uçlarımı amında gezdirerek kıvrımlarını okşuyorum, çılgılık atana kadar klitorisine defalarca vuruyorum, kendini bana karşı becermek için geri itiyor. Tam bir ritim bulduğunda duruyorum ve kıyafetlerimi çıkarıyorum, ben soyunurken onu titreyerek ve arzulayarak bırakıyorum. Uzun, sert sikimi yumruklayarak onu izliyorum, okşarken dudaklarımı yalıyorum. Kalçalarının nasıl hareket ettiğini, kreması ondan damlarken deliğinin nasıl kasıldığını izliyorum.

"Tanrı aşkına, Attie, hıyarlık etme. Beni becermene ihtiyacım var, o yüzden benimle alay etmeyi bırak!" diye bağırıyor.

Gözlerimi kısıarak onu çeviriyorum ve havaya kaldırıyorum, elimi kürek kemiklerinin arasına koyuyorum, böylece sadece benim gücümle dengeleniyor. Acı verici bir açığa gelene kadar bağlara karşı mücadele ediyor. "Seni uyarmıştım," diye homurdanıyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküyorum ve sert sikimi kapattığı ağzına bastırıyorum. "Bana sataştığında o küçük yaramaz ağzını sikeceğime söz vermiştim. Seni zorlamadan önce ağzını aç."

Başını sallıyor, ben de ona bir büyü patlaması fırlatıyorum, ağzından bir nefes almaya zorluyorum, açıyorum ve bunu kaldırabileceğini bildiğim için tek bir yumuşak hamleyle dalıyorum. İlk başta tıkanıyor, gözleri sulanıyor, elimde kıvranıyor, kaçmaya çalışıyor ama onu orada tutuyorum, ben çekilirken bacakları tekmeliyor

ve tekrar içine sokuyorum. Yerleşip rahatlayana ve emmeye başlayana kadar karanlık gözlerimi ona kilitliyorum.

"İşte bu, bebeğim," diye gürlüyorum, elimi boynunda gezdiriyorum ve çok derine inmemeye dikkat ederek sıcak küçük ağzına girip çıkarken saçlarını yumrukluyorum. Bunun için çok büyüğüm ve o buna hazır değil.

Ama kır çiçeğimin hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığını bilmeliyim.

Başını aşağı doğru itiyor ve sikimin tamamını boğazına kadar alıyor. Kendi boşalmamla savaşırken başım geriye düşüyor, zevk içime işliyor. Ona baktığımda geri çekiliyor, gözleri benimkilerde, ağzından tükürük damlıyor ve beni tekrar emerken, başını daha hızlı ve daha hızlı sallıyor.

Elimde değil, geri çekiliyorum, zevk çok fazla. Sikimi bir kez, iki kez pompalıyorum ve sonra göğsüne ve yüzüne boşalıyorum. Ben homurdanırken dudaklarından, çenesinden ve göğsünden aşağı damlamasını izliyorum. Dudaklarını yalıyor, gözleri kocaman ve aç.

Hâlâ sert olan sikimi bırakarak eğiliyor ve onu yere itiyorum. Tenindeki kendi salınımımı umursamadan, sert meme uçlarından birini dudaklarımın arasında emiyorum, çığlık atıp ağzıma doğru eğilirken kendi tuzluluğumun tadına bakıyorum.

"Siktir, evet, lütfen," diye yalvarıyor, bacaklarını belime doluyor ve bana sürtünerek onu becermemi sağlamaya çalışıyor.

Diğer meme ucuna geçiyorum, umutsuzca çığlık atana kadar ısırp emiyorum ve sonra elimi yuvarlak karnından aşağı sürüklüyorum ve iki parmağımı içine sokarak amını avuçluyorum.

Göğüslerine saldırırken kabaca "Sür onları, kendini boşalt," . Başparmağımı klitorisine bastırıyorum, sürtmüyorum, sadece bastırıyorum ve umutsuzca dönüyor, göğüslerini birbirine bastırıp meme uçlarını yalayıp ısırırken parmaklarıma biniyor. Bir dakika içinde parmaklarımın etrafında kenetleniyor, patlarken dudaklarından bastırılmış bir çığlık çıkıyor,

Parmaklarımı çektiğimde taze ıslaklığı parmaklarımın dökülüyor. Karnından aşağı doğru öpmeye başlıyorum ve kendimi kalçalarının arasına zorluyorum, düzensiz nefesler emerken güzel nabız gibi atan amına bakıyorum.

Ona rahatlaması için zaman vermiyorum, beni ne kadar çıldırtıyorsa onu da o kadar çıldırtmak istiyorum.

Aynı vahşilikle klitorisine saldırıyor, parmaklarımı içine sokup çıkarıyor, sikimi sokar gibi parmaklarımla onu beceriyorum. Klitorisini kucaklarken ve yalarken onları çırpınan kanalına doğru zorluyorum.

"Attie!" diye inliyor, geriniyor, nefes alabildiğim tek şey o olana kadar amını yüzüme bastırıyor.

Güzel.

Kahretsin, tadı çok mükemmel. Bir insan nasıl bu kadar kusursuz olabilir?

Ona saldırırken kreminin ağzımı ve çenemi kapladığını hissediyorum, klitorisinden kıkına kadar tekrar tekrar yalıyorum, sonra yumruğunun etrafında dönüp fiske vuruyorum. Şimdi parmaklarımı sürüyor, onları karşılamak için itiyor ve klitorisini ağzıma emip ısırduğimde, başka bir serbest bırakma çılgılığı atıyor, parmaklarımın etrafında o kadar sert kenetleniyor ki hareket edemiyorum.

Bu bir süre devam ediyor ve ben onu yalıyorum, tadı en sevdiğim şey. Yere yığıldığında parmaklarımı çekip kurtarıyorum, arkama yaslanıp hava emerek onu izliyorum. Gözleri kapalı, göğsü kabarıyor, bacakları yayılıyor ve göğsünde döl kuruyor, kendi kremi kaplıyor.

Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

O parlak mavi gözler tekrar bana kilitleniyor ve ancak o zaman sikimi yumrukluyorum, o izlerken kremiyle ıslatıyorum, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

"Çok güzel boşalıyorsun." Vücudunda yukarı doğru sürünüp dudaklarını öperken inliyorum, sikimi girişine bastırırken onun salgısının benimkiyle karışmasına izin veriyorum. Arkama yaslanıp uzandığımda ve kıkını daha da havaya kaldırıp açığı derinleştirdiğimde bacakları yukarı kalkıyor ve tekrar etrafımı sarıyor, böylece içine her soktuğimde duvarlarına çarpacak.

Beni izlerken göz kırpıyorum ve nefesi kesildiğinde içine giriyorum. Ellerini çevirip bağları ve tutunuyor. Yavaş ya da yumuşak gitmiyorum. Çekiyor ve tekrar giriyorum, göğüsleri ve karnı güçten sallanıyor, izlerken inlememe neden oluyor. Siktir, ona doyamıyorum. Dikkatli olmazsam beni yine patlatacak.

Ben içine girdikçe kalın kalçaları daha da sıkılıyor. Gözlerini kapatırken başı geriye doğru eğiliyor, inerken boğazı uzun bir çizgi gibi, sesi kısık ve boğuk.

"Seni seviyorum," diye hırlıyorum, "hem de çok. Sen buna inanana kadar, bundan hiç şüphe duymayana kadar söylemeye devam edeceğim." Her kelimedede ona çarpıyorum, onu canavar horozumun üzerine çekiyorum. Beni bir daha asla sorgulamayacak.

Hayatımın her saniyesini ona hatırlatarak geçirmem gerekiyorsa, geçiririm.

"Attie," diye soluyor, ben cezalandırıcı tempomu sürdürürken kıvranıyor. "I-" Nefes nefese, titriyor. "Yine çok yaklaştım, lütfen." Sihrimi kullanarak bağları çözüyorum ve onu oturtuyorum, uyluklarımın üzerinde geri kayıyorum ve onu horozumun üzerinde zıplatırken onları dengeliyorum. Lilith'in gözleri açıldı ve benimkilere kilitlendi. ellerim gelip omuzlarımı kavradı.

Kremi üzerime damlıyor ve birleşmemizin ıslak sesi beni sadece güzel eşim için daha da zorlaştırıyor.

Ağzı açılıyor ve bir sonraki sözleri ruhumun ta kendisini çağlıyor. "Seni çok seviyorum, Attie."

Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum, onu öpüyorum, her şeyimi içine akıtıyorum. O benim her şeyim, çok mükemmel, çok nazik, muhteşem eşim. O her zaman istediğim her şeydi ve şimdi burada kollarımda.

Sonsuza kadar birlikte.

Düşüncelerimi duymuş olmalı, çünkü beni daha sert öpüyor ve son bir hamleyle ikimiz de tekrar o sınırın üzerine düşüyoruz. Zevkimiz patlıyor ve birbirine karışıyor, birbirimizin zevkini yutana kadar damarlarımızda bir uyuşturucu gibi dolaşıyor.

çığlıklar atıyor. Vücudu kollarımda titriyor ve onu serbest bırakmamla doldururken amı sikimin etrafında kenetleniyor.

Devam ediyor, o kadar güçlü bir zevk çemberi ki yere düşüyoruz, dudaklarımız birbirine kenetlenmiş bir şekilde kucaklaşıyoruz, ta ki sonunda bizi serbest bırakana kadar ve ikimiz de nefes nefese geri çekiliyoruz.

"Seni sonsuza dek seviyorum, Kır Çiçeği," diyorum ona hırıltılı bir sesle. "Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Gülümsüyor ve orada karanlık yok, sadece mutluluk var. Bedeninden kurtuluyorum, bizi sihirle temizliyorum ve onu kollarıma geri çekiyorum. Onu sıkıca tutuyorum, bir daha asla bırakmak istemiyorum.

Zaman geçiyor. Kelimelere ihtiyacımız yok, hiç olmadı. Kalplerimiz senkronize atıyor ve mutluluk ikimizi de ağzına kadar dolduruyor, bu yüzden başka hiçbir şeye yer yok.

"Hâlâ paylaşmamız gerekiyor," diye mırıldanıyorum dudaklarını öperken, kendi dilimle onun serbest kalışını tadarken.

"Uyu, Attie, çok yorgunum. Önce uyuyalım... Bekleyebilir," diye söz veriyor ve gözleri kapanıyor. Kaşlarımı çatarak ona sarılıyorum, başını öpüyorum. Kalbimde bir acı oluşuyor, onu çok seviyorum. O benim her şeyim ve onu mücadele ederken görmek ve yardım edememek olabilecek en kötü şey, ama burada olduğumu bilmesine izin veriyorum.

Yalnız olmadığını biliyor ve birbirimizin kollarında uykuya dalıyoruz.



LILITH

Atlas uyuyor ama ben uyuyamıyorum. Vücudum hala zevkle uğulduyor ve elleri beni sahiplenerek kavıyor, ama çok hissediyorlar, sanki ben soluyor. Ayak parmaklarımdan başlıyor -onları kıpırdatamıyorum- ve sonra bacaklarımdan yukarı, kalçalarım ve karnıma doğru ilerliyor. Sanki kendi bedenimde hapsolmuşum gibi yutkunamayacak hale gelene kadar yayılıyor. Ama çılgılık atmaya çalışmamın sebebi bu değil, gözlerim faltaşı gibi açık ve dehşet içindeyim.

Kafamın içinde yankılanan
kahkahalar. Onun kahkahası.

Beden gerçekten kurtulduklarını düşünmedin, değil mi?

Hayır, bu imkansız, sen gittin! Sesim kafamın içinde yankılanıyor ve sonra o orada. Yanımda. Gözlerimin birinden dışarı bakıyor. Bedenimi kontrol eden o,

ve fark ettim ki... fark ettim ki bu hep oydu. Sürgün edilmedi, kendi isteğiyle ayrıldı. Çünkü eğlenceliydi, çünkü her an, en çok acı vereceği anda kontrolü ele alabileceğini biliyordu. Buradaydı, izliyordu, dinliyordu ve her zaman istediğim her şeye bir göz atmama izin veriyordu, sadece onu benden almak için.

Göründüğün kadar aptal değilsin, küçük insan. Korkunu tatmak çok tatlı... ama neşeni, sevgini ve mutluluğunu tatmak daha da tatlıydı. Özgür olduğunu düşündün, bir geleceğin olacağını düşündün ve şimdi onu senden alacağım ve sen çaresizken değer verdiğin her şeyi öldüreceğim. Bak sana tekrar ne kadar kolay güvendiler. Seni ne kadar kolay içeri aldılar. Aynı rutine ne kadar kolay geri döndün. Sensin küçük insan, tanrıları yok edecek olan hep sendin.

Hayır! Vücudumun içinde debelenerek çığlık atıyorum. Atlas mırıldanıyor ve beni daha yakına çekiyor ama çığlık atamıyorum, onu uyarmak için ağzımı bile açamıyorum.

Evet, küçük insan, kontrol hiçbir zaman sende değildi ve şimdi zamanı geldi.

Lütfen, sana her şeyi veririm, her şeyi! Yalvarırım. Lütfen, lütfen ailemi öldürme. Ne istiyorsun?

Teslimiyetin, acın, ruhun. Gülüyor. Ve onu alacağım, ama bana vermek zorunda değilsin, alacağım. Onları kurtarmak için bana verebileceğin hiçbir şey yok. Ama eğer istersen, bunu çabuk yaparım. Kalplerini sökeceğim.

Hayır, sana izin vermeyeceğim!

Beni durduramazsın, küçük insan. Gülüyor ve sonra bedenimi süpürdüğünü hissediyorum. O ayağa kalkıp uykusunda çatık kaşlarla bana doğru uzanan Atlas'a bakarken ben daha da geriye itiliyorum, kapana kısıliyorum. Şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi.

Kafesten çıkarken, o gerinirken içimden izliyorum, büyüü bir kez daha her zamankinden daha güçlü bir şekilde içime akıyor. *Çünkü artık bir bütünsün küçük insan, tam da ihtiyacım olduğu gibi.* Siyah damarlar üzerimizde geziniyor, gözlerimiz bir kez daha siyaha dönerken çıplak bedenimizin üzerinde boncuklar ve danteller beliriyor. Dönüp Atlas'a bakıyor. *Onun sayesinde ruhun ve kalbin bütün... Kullanmak için daha da iyi.*

O zaman onu öldüremezsin! Umutsuzca tartışıyorum.

İhtiyacım olanı aldım, yoksa eş bağının hâlâ kapalı olduğunu unuttun mu küçük insan? Sırıttıyor, ona yaklaşıyor. *Yani onu öldürdüğümde, sen de tepki vermeyeceksin. Tüm güç, hiçbir acı... yani, senin dışında. İstirap olacak.*

Hayır! Atlas'ı incitmesine izin veremem, ne şimdi ne de başka zaman. Daha önce hiç hissetmediğim bir panik rüzgârı içimde esiyor, beni körüklüyor. Korku ve öfke beni doyuruyor, ta ki bir çılgınlıkla öne kadar.

Onu zapt edemiyorum ama aşkımı ondan korumam gerekiyor, bu yüzden son enerjimi toplayıp kafesin kapısını çarparak kapatıyorum. Kapıyı ve Atlas'ı içeriye kilitleyip onu ondan kurtarıyorum. Artık ona ulaşamayacağını bildiği için öfkeyle hırlıyor. O kara uçuruma geri düşüyorum.

Her zamankinden daha derine iniyorum, kayboluyorum. Onu geldiğinde koruduğumu biliyorum. Umarım yeterli olmuştur.

Keşke daha fazla zamanımız olsaydı.

Ailemin onu durduracak kadar güçlü olması için dua ediyorum. Bizi öldürmesi için.

Atlas

Uyanıp Wildflower'ı ararken karanlık odayı . "Lilith?" Kafam karışmış bir şekilde sesleniyorum. Doğal olmayan bir karanlık var ama o kadar uzun süredir uyumuyoruz. Hava da soğuk. Hava sülfür ve ölüm kokusuyla dolu. Ayağa fırlamama ve ellerimde büyü oluşmasına neden olan şey bu. Sonra onu gördüm.

Kafesin kapısı kilitli.

Kapana kısıldım.

"Lilith?" Dumanların arasından görmeye çalışarak bağıriyorum ve sonra aniden orada beliriyor, elleri parmaklıkların etrafını sarıyor ve tıslayarak etleri kabarıyor. O siyah gözlere, o şeytani sırıtışa bakıp şok ve korkuyla geri çekiliyorum. Bu benim aşkım değil, o.

Kötülük.

"Uyanma vaktin gelmişti, sevgilim," diye mırıldanıyor ve hırlamadan önce beni yakalamak için uzanmaya çalışıyor, "Lanet olası insan, ben onu öldürmeden önce seni korumak için oraya kilitledi. Neden dışarı çıkıp ona zarar verdiğim için beni öldürmüyorsun?"

Yutkunuyorum, yalanlarını görmezden geliyorum. Lilith ölmedi, ölmüş olamaz, yoksa bunu hissederdim. Ben etrafa bakınırken o kafesin önünde volta atıyor. Tehditler ve yorumlar savuruyor, beni kızdırmaya, tetiklemeye, dışarı çıkmamı sağlamaya çalışıyor beni öldürebilsin. Aileme zarar vermesine izin veremem. Uyuyorlar, savunmasızlar.

Düşüncelerimi biliyormuş gibi volta atmayı bırakıyor ve bakışlarını merdivenlere çeviriyor. Ben öne atılıyorum. "Sakın onlara dokunayım deme," diye tehdit ediyorum.

"Hayır mı?" diye mırıldanıyor ve bana bakıyor. "O zaman dışarı çık ve kölelerim gelene kadar bana oynayacak bir şeyler ver." Geri çekilip siyah uçlu tırnaklarını göğsünde gezdiriyor ve kasıklarını avuçluyor. "Bununla oynamak hoşuna gitti. Gelmene bile izin vereceğim. O asla bilmeyecek."

"Nasıl geri döndün?" Oyalararak ve diğerlerinin bir an önce uyanmasını umarak soruyorum. Onu tek başıma yenemem. Onu bayıltıp kafese geri götürmeliyiz-

"Bu sefer işe yaramayacak, sevgilim. Beni bir kez kandır..." Parmağını sallayarak bağıyor. "Bu vücut benim. İhtiyacım olanı alırken biraz eğlenmeye karar verdim."

"Hangisi?" Talep ediyorum.

"Onun gücü, onun tüm ruhu. Onu ve kalbini tamir ettin ve şimdi onları ezip kendime alacağım." Kıkırdıyor. "Aslında sana teşekkür etmeliyim. Buraya gelip bana izin vermeye ne dersin?" Başını eğiyor ve gözlerini kırıştırıyor. "Seni öldürmeyeceğim bile... ilk başta."

Tam o sırada onu duyuyorum, ya da onları demeliyim. Güç, çok fazla güç yaklaşıyor-karanlık büyü. Kötü ve yanlış. Etrafımızı sarıyor ve o daha da sırtıyor. "Çok geç Tanrım, kölelerim şimdi burada." Bana bir bakış fırlatıyor ve sonra etrafına bakınıyor. "Yazık gerçekten, insan burada mutlu . Şimdi onun ve ailen için inşa ettiğin ev senin mezarın olacak." Dönüyor ve ön kapı patlayarak açılıyor. Orada bir iblis duruyor ve ben onun gidişini izlerken, kalbi kırık ve kızgın bir şekilde göğsünü okşayarak yanından geçip gidiyor.

"Hepsini öldürün," diye emretti ve sonra bir patlamayla gitti, dostum bir kez daha kayboldu.

Ama bu sefer, sonsuza dek süreceğini biliyorum.

Acı dolu kükremem havayı dolduruyor, evi sarsıyor, zamanın ve mekânın içinden taşıyor. Ailemin uyandığını hissediyorum, sonra onlar da burada, kapıdan giren zombilerle savaşıyorlar. Mutfakta bir yangın başlıyor, aşkım için inşa ettiğim evi yakıyor. Geriye kalan tek şeyin, tıpkı eş bağıllığım gibi dumanı tüten küller olacağını biliyorum.

Aşkım gibi.

Toz ve anılardan başka bir şey yok.

Remi koşarak yanıma geliyor, parmaklıkları çekiştiriyor, sonra da yüzüme doğrultuyor. "Kaç, pislik, bize yardım et!" İblis onu yakalar ve duvara fırlatır. Gözleri kayarak kapandı.

Düşüyor ve Khalid bağırıp ona doğru koşuyor. Beni uyandıran da bu oldu. Eşimi kaybetmiş olabilirim.

Benim her
şeyim.
Geleceğim.
Benim
aşkım.
Hayatım.

Ama kardeşlerimin kendilerininkini kaybetmesine izin vermeyeceğim. Büyümü kafesin içine fırlatıyorum ve kapı patlayarak açılıyor. Dışarı çıkıyorum, daha fazlasını topluyorum ve kardeşlerime fırlatıyorum, onları köşelere geri atıyorum ve onları koruyucu bir balonun arkasına kilitliyorum, böylece ne olursa olsun güvende oluyorlar. Savaşıyorlar, bariyerlere vuruyorlar ama onları görmezden geliyorum, sadece Remi'nin canlandığını görmek için ona bir bakış atıyorum. İblis ve zombiler bana dönüyor ve ben boynumu kırıyorum.

Uyuşuk
. Boş.

"Kaybedecek başka bir şeyim yok," diyorum onlara. "Hep birlikte ölelim."

İçimde bir ölü var.

Yaşamak ya da ölmek umurumda değil, tek umursadığım ailemden geriye kalanları korumak ve onları hayatlarının aşkını kaybetmenin acısından ve mutlak ıstırabından kurtarmak. İblis bana doğru geliyor, boynuzları havaya doğru kıvrılıyor, aralarından ateş akıyor. Siyah gözleri bana kilitlenmiş, derisi kıpkırmızı. Büyük, benden daha büyük ama bende onda olmayan bir şey var.

Ölsem de umurumda değil.

Büyülerimi art arda fırlatarak ona doğru koşuyorum, boynuzlarını yakalayıp büküyorum. Birini kırıyorum ve öfkeyle kükreyerek beni odanın diğer ucuna . Bir anda ayağa kalktım. Önüme çıkan birkaç zombinin boynunu kırıyorum ve tekrar üzerine atıyorum. Yumruğum yüzüne defalarca çarpıyor, her ne kadar ondan çok benim canımı yaksa da, derim parçalanıyor, kanım akıyor.

Kırık kalbimin acısına dokunamaz.

Kanlı cesedinin üzerinde durana kadar kesiyor, yumrukluyor ve tüm o kükreyen duygularımı ona boşaltıyorum. Göğsüm kabarırken kalbini elimde tutuyorum ve sıkarak parçaladıktan sonra kalan zombilere dönüyorum. Ateş şimdi duvarları daha da yalıyor. Tamamen yutulmamız uzun sürmeyecek. Kardeşlerime ve arkadaşlarına bakıyorum, gözleriyle buluşuyorum ve tüm sihrimi topluyorum. Büyüyle onları yakalayıp dışarı fırlatıyorum, ön kapıyı çarparak kapatıyorum ve yaklaşan patlamadan korunmalarını sağlıyorum.

İki dakika geçmeden, zombi sürüsü beni yere serdiğinde, olan oldu. Ateş mutfaktaki gazlarla buluştu ve saniyeler içinde patladı. Ses sonik bir patlama gibi, odanın içinde patlıyor. Tek hissettiğim ısı ve acı, sonra da hiçbir şey.

Karanlık.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, üstümdeki havada yavaşça süzülen külleri görüyorum. Ellerim toprağı kazıyor, kirli ve evimin yanmış hala için için yanan enkazıyla dolu. Evimizin.

Zombiler ölmüş, cayır cayır yanmış ve ev harabeye dönmüş. Üzerimdeki gökyüzü dumanla dolu. Kulaklarım çınlıyor, vücudum ağrıyor ama yine de hayattayım. Keşke olmasaydım. Sonra çınlamanın üstünde bir ses duyuyorum.

Çıglıklar, bağırımlar.

Başımı çevirdiğimde ailemin endişeli gözleriyle karşılaşıyorum. Patlamadan korunmak için bariyerin kenarına sıkışmışlardı. Bakışlarım üzerlerine indiğinde biraz sakinleşiyorlar. Hayattayım ama içimde bir ölü var.

Ben de onun zombilerinden biri olabilirim. Tıpkı onlar gibi, kalbimi söktü ve yanında götürdü.

Lilith olmadan ben bir hiçim.

Bir savaşçı, uğruna savaşacağı bir dava olmadan bir hiçtir. Hizmet edeceği bir kraliçe. Bir kral aşkı olmadan bir hiçtir.

Güneş olmadan ay parlamaz. Rüzgar esmeden ağaclar şarkı söyleyemez. Ben bir hiçim, boş bir bütünün sadece yarısı.

Yine de devam etmem gerektiğini biliyorum. Kendim için değil, onlar için. Kardeşlerimin ve onların arkadaşlarının endişeli gözleri için. Dünyayı kurtarmak için, ne kadar zor olursa olsun ayağı kalkmalıyım. Sadece oturmak, bir sonraki nefesimi almak bile çok zor. Burada uzanmak ve dudaklarının benimkilere dokunuşunu hatırlamak dışında bir şey yapmayı düşünmek bile. Başını göğsüme yaslayışını, kalbinin düzenli atışını, kahkahalarının çınlayışını...

Mutlak mutluluk ve sevgi.

Ama ne kadar zor olursa olsun, artık kendim için yaşamıyorum. Lilith ya da ailem için bile. Bu dünya için yaşıyorum, ki bu dünyaya bundan daha fazlasını borçluyum. Kırılmaya, zayıf olmaya vaktim yok, çünkü bana ihtiyaçları var ve beni harekete geçiren bu.

Ne kendimi ne de aşkımı
kurtarabilirim. Ama onu
kurtarabilirim.

Ya da onunla birlikte öl.



LILITH

I Hiçbir şeyin içinde yüzüyorum.
Hayır Sesler, Hayır Duygular.
Hiçbir şey. I Yapma. kendi adımları,
nerede ya da kim olduğumu bile hatırlamıyorum. Ben
Öldü mü? Neler oluyor?

Zaman garip bir şekilde geçiyor. Buradayım ama burada değilim. Dakikalar mı yoksa saatler mi geçti bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum... Sadece öyleyim. Ama aniden, artık orada değilim ve her şeyi hatırlıyorum. İçimdeki her zamanki bir topun içinde kıvrılmıştım. Sıcak, mutlu ve sevilen olmaktan bu hale gelmek gözyaşlarımı yüzümden aşağıya akıtıyor. Kalbimden geriye kalanlar kırılıyor ve ruhum tüm bu acıya ve zihinsel işkenceye dayanamayarak milyonlarca parçaya bölünüyor. Ben kendi etrafımda kıvrılırken onun kahkahası yankılanıyor.

"Eşini öldürdüm," diye başlıyor.

Onu görmezden geliyorum, içimde dokunamayacağı tek yere ulaşıyorum çünkü sevgiyi anlamıyor ve beceremiyor - eş bağma. Orada, ama zayıf. Uzaklara doğru uzanıyor ama yalan söylediğini anlamama yetiyor. Buna gerçekten inanıyor olsa da, böbürlenmesinde bunu hissediyorum. Onun öldüğünü düşünüyor.

Bu da demek oluyor ki o ne yaptıysa hayatta kaldı. Bunu yapabilecek biri varsa, da benim Attie'mdir. Onun hayatta olduğunu ele veremem. Onu yenmek için alabilecekleri tüm yardıma ihtiyaçları olacak. Ne de , pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum. Kendi içimde kapana kısılmadım. Gücüm olduğunu, güçlü olduğumu, onu yenebileceğimi sanmıştım ama yanılmışım. Çok yanılmışım.

Ben bir hiçim.

Ama ailemin, tanrılarımın bir şansı var. Onu durdurabilecek biri varsa, o da onlardır.

Onlara inanmak zorundayım, inanmak zorundayım çünkü onun asla durmayacağını biliyorum. Ne yaptığını görmeme izin veriyor. Tapınağına geri döndü, ama bu sefer ordusu etrafında, sanki bir şey bekliyormuş ya da kötüsü, son planlarını hazırlıyormuş gibi.

"Şimdi izle ve öğren, küçük insan, ben bu dünyayı benim yaparken. Ailen mahvoldu, öldü ve onlar gibi dünya mahvolacak. Ancak hepsi köleleştirildikten, hepsi öldükten, mahvolduktan ve kırıldıktan ve bu dünya benim olduktan sonra, sonunda dinlenmene izin vereceğim. Seni cehenneme geri atacağım." Tapınak merdivenlerinin tepesinde durduğu yerde elini önünde sallayarak sırtıyor.

En az on kişinin yan yana yürüyebileceği büyüklükte bir sis çemberi beliriyor. Dışı koyu siyah, ortası griye dönüşüyor, ince bir duman tabakası gibi parçalanmayı bekliyor, onu istediği yere götürmeye hazır. Benim gücümü kullanıyor, çünkü artık biliyorum... Hatırlıyorum.

Güçlerimi alıyor.

Güçlü olabilir, kötü olabilir ama benim sihrimi aldı ve bize karşı kullanıyor. O fethetti

Kontrol edemediğim, kontrol edemeyecek kadar zayıf olduğum şeyi. Belki hayatta kalsaydım, kontrol etmeyi öğrenseydim, bunlar olmazdı. Ama acıma partisi artık hiçbir şeyi çözmeyecek.

Eğer bu güçler benimse, onları çağırabilir miyim?

Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Gidin ordularım. Yok edin, öldürün, mahvedin. Benim adıma bu dünyayı yerle bir edin. Karanlığın topraklarımızı bir kez daha süpürmesine izin verin. Fethedelim ve bizim olanı alalım!" diye bağırıyor ve ellerini kaldırıyor, askerleri senkronize bir şekilde ilerliyor, endişelenmeden portaldan geçiyorlar ve onun emirlerini yerine getirmek için dünyanın dört bir yanına dağılıyorlar.

Yok etmek için.

Onu durdurmak zorundayım.

Ayağa kalkıyorum ve bir şey beni ele geçiriyor. Kaybedecek başka bir şeyim yok. Onu durdurmazsam öleceğimi biliyorum, ailemi de. Dibe vurduğunuzda, gidebileceğiniz tek yer yukarıdır ve bu size tepedekilerin asla anlayamayacağı bir güç verir. Kırılganlıkta, kırılmada öyle bir güç, öyle bir anlayış vardır ki, sadece nasıl yapılacağını bilerseniz her şey kırılabilir.

Bu garip ve güzel güç içimi dolduruyor ve ona doğru fırlatıyorum. Beklemediği için sendeleyerek geri çekildi. Diğer herkesten saldırı bekliyor ama benden asla. Benim çok zayıf olduğumu, ona çok bağlı olduğumu düşünüyor. Onu parçalıyor ve savunmasız bırakıyor. O geriye düşerken portal çöküyor ve bu kez beni kendi anılarıma çekmek yerine, onunkilere yuvarlanıyoruz.

Aynı tapınakta duruyoruz, ancak şimdi etrafındaki yağmur ormanı daha uzun, kuşlar ötüyor ve güneş yükseklerde parlıyor. Hava farklı kokuyor, toprak bile değişmiş hissediliyor ve etrafta dolaşan erkekler ve kadınlar bugünün modasının aksine uzun, dökümlü elbiseler giyiyorlar. Merdivenlerin durmuş, onları izliyor, onlara bakıyor, ta ki yanında bir ses duyulana kadar. "Sevgilim, gel."

Onlara göz kulak ol, halkımız artık senin kanunlarını biliyor. Gel ve benimle rahatla," diye derin erkeksi ses.

Başını çevirdiğinde sağ taraftaki yastık ve örtülerin üzerine uzanmış adamı görür. 'Adam' terimi çok önemsiz olurdu. Altın sarısı, esnek teniyle aileme, bir tanrıya benziyor. Uzun boylu ve kaslı, iri, parlak mavi gözleri ve sırttan dolgun dudakları var. Saçları güneş gibi altın sarısı, omuzlarına kadar dökülüyor. Üzerinde altın rengi ve siyah bir etekten başka bir şey yok, kalçasını yukarı kaldırmış ve elini koymuş oturuyor. uyuyan, çıplak kadınlar var, yine de içimizi kıskançlık doldurmuyor. Besleniyordu, hepsi bu, tıpkı bizim yaptığımız gibi. Biz insanları kullanıyoruz ve hiçbir şey benim sevgimi ondan çalamaz. Şu anda kucağında uyuyan kızıl saçlı dişi bile, eli boş boş saçlarında geziniyor, onu bir hayvan gibi okşuyor.

Bir an için içinde kıskançlığa benzer bir şey alevleniyor ama sonra onu bastırıp adamın yanına doğru ilerliyor. Kadını kucağından ayak parmağıyla dürttükten sonra kendini onun kucağına bırakıyor. Adam iç geçiriyor ve arkasına yaslanıyor, izin veriyor ama dokunmuyor. İnsana yaptığı gibi değil.

İlginç.

"Biliyorum." İç çekiyor. Sesi daha farklı, daha yumuşak, ona karşı korunaksız. Ona ihanet eden adam bu mu?

"Bu dünyayı seninle birlikte yönetmek için sabırsızlanıyorum."

Bir an cevap vermiyor ve başını kaldırdığında kızıl saçlı ona sevgi dolu gözlerle ve dudaklarında bir gülümsemeyle bakıyor. Öfke içinde parıldıyor ve güç etrafımızda çatırdayarak kızıl saçlıyı geriye fırlatıyor. Kadının altındaki adam ayağa fırlıyor ve kadını yastıklara çarpıyor. Adam kızıl saçlıya doğru koşup onu kontrol ederken kadın hırslayarak oturuyor. Önünde çömelip ona usulca dokunuyor.

Sevgiyle.

"Bir insan için mi endişeleniyorsun?" diye hırlayarak ayağa kalkıyor ve bir saniye sonra kızıl saçlı kadın bir çığlıkla havaya uçuyor, sırtı anormal bir şekilde kamburlaşıyor.

"Kesin şunu!" diye kükrüyor, ayağa kalkıp bize dik dik bakıyor, elleri yumruk şeklinde kıvrılmış.

"Asla! Belki onun senin dikkatini dağıtmasına engel olursam-" "Ne yapacağım? Seni sevecek miyim?" Acı acı gülüyor.

İrkilir ve parmaklarını şıktatır ve kızıl saçlı çığlık atar.

"Çok ileri gidiyorsun!" diye kükrer.

"Ve sen yerini unutuyorsun! yanımda ve altımda!" bağıırıyor.

"Her anından nefret ediyorum!" diye bağıırıyor sonunda ve sonra donup kalıyor, ne anladığında gözlerine korku giriyor.

Anı kaybolur ve bir başkasına geçer.

Önünde aynı adam var ama arkasında insan ve doğaüstü karışımı bir grup var. Onu köşeye sıkıştırırken güçlerini, öfkelerini ve nefretlerini hissediyorum, büyüm beni korumak için yükseliyor. Adamın biraz arkasında aynı kızıl saçlı saklanıyor. Aralarındaki bağ çok açık. İnsan için ona ihanet etti.

"Bunu bana nasıl yaparsın? Bu dünyayı birlikte yönetmemiz gerekiyordu!"

"Onu yönetmek istemiyorum. İçinde yaşamak ve tadını çıkarmak istiyorum," diye tükürüyor. "Bunu anlayamazsın, aşkı kavrayamazsın çünkü sen kalbi olmayan kötü bir orospusun."

Keşke bilseydi, çünkü şu anda kalbinin çatladığını hissediyorum. ihanet eden, aşkını mezara gömen adam bu.

Normale dönüyoruz. Taş basamaklarda nefes nefese kalmış, ellerini sanki anılardan kaçıyormuş gibi uzatmış. Demek bu kadar, ha? Bir adam seni incitti, ihanet etti.

Seni sevdiği biri için terk ediyor ve herkes ölmeyi mi hak ediyor? ama, erkekler böyledir ve onun için yaratılmış olanı bulduğu için ondan nefret edemezsiniz. Gerçek aşkı nasıl hor görebilirsin?

Cevap vermiyor ama düşüncelerini biliyorum, çünkü onun gerçek aşkı olduğunu düşünüyordu.

Her zaman işe yaramayabilir ama bir kişi sizi incitti diye hayattan vazgeçemezsiniz. Eğer onların yaralarını iyileştiremezseniz, sizi sevmeye ve size yardım etmeye çalışanlar da dahil olmak üzere herkesin yarasını kanatırsınız. Artık en büyük sırrını bildiğim için ona ulaşmaya, o karanlığı delmeye çalışıyorum. Onun bir kalbi var, sadece kırık.

Sessizlik! Kükrüyor.

Bir adam için dünyayı mahveder misin? Tek bir adam için mi? Ve sen bana aptal diyorsun, insan ve duygusal diyorsun, ben de hırlıyorum. Dünya sevgi ve olasılıklarla dolu güzel bir yer ve sen tek bir adamın seni kontrol etmesine izin veriyorsun.

Her zaman yapmak istediğim şeyi yapıyorum! diye bağırıyor. Bu dünyayı benim yapmak, bana tapmalarını sağlamak için.

İbadet sevgi değildir. Seni isteyebilirler, seni dinleyebilirler... ama bu asla yeterli olmayacaktır. Asla o zamanlar aradığın sevgi olmayacak, diyorum ve beni daha da geriye itiyor, ama artık çok geç, çünkü artık onun içini gördüm. Bu aynı zamanda ondan nefret etmeyi de imkansız kılıyor, çünkü kötü olsa da, kötü olsa , incinmiş. Birinin acısını bilmek ve gerçek benliğini görmek, nefret etmeniz gerekse bile ondan nefret etmeyi imkânsız hale getirir.

Başkalarını da sizin gibi acı ve karanlık bir hayat yaşamaya mahkum edersiniz. Bunu nasıl yaparsın? Sen her zaman kötü değildin.

Hiçbir şey bilmiyorsun. Bir anı beni tanıdığın anlamına gelmez, insan. Ağzından çıkana dikkat et. Bana ihanet etmekle aptallık etti ama bu beni daha da güçlendirdi.

Bir daha asla kapanmasına izin vermeyeceğim. Yanımda hükmedecek bir krala ihtiyacım yok. Ben karanlığın kraliçesiyim.

Şu anda beni dinlemeyeceğini bile bile konuşmasına izin verdim.

ona ulaşmak için ihtiyacım olan her şeye sahibim. Umarım bunu durdurmak için zamanında yapabilirim.

Bu dünyayı kurtarmak için.



ATLAS

W

Lilith'i öldürmek zorundayız.

Başka bir seçenek yok. Bunu biliyorum. Bu yüzden I seyahat etti için ve müze nerede ve

bize yardım edebilecek bir silah var. Bunu dört ay önce yaptığım araştırmada buldum ama onlara asla söylemek istemedim. Asla kullanmak istemedim. Şimdi kullanmak zorundayız. Onun eli olmadan attığım her adım acı veriyor. Aldığım her nefes, paramparça olmuş kalbimin ham yarasına sürtünüyor. Ben yürüyen, açık bir yarayım.

"Peki bize bunu nasıl bildiğinizi tekrar anlatın..." Remi uzaklaşıyor.

"Khopesh," diye bitiriyorum onun yerine.

"Doğru, khopesh." Cassandra ciddiyetle başını sallıyor ve sonra bana bakıyor. "Khopesh nedir?"

Bella gülerek kolunu ona doluyor. "Oh, benim tatlı yaz çocuğum, bu bir silah."

"Evet, ama ne tür?" Dabria soruyor ve ben inliyorum. Neden kadınlarla birlikte bırakıldım? Kendimi onların arasında bir dev gibi hissediyorum ve çok yersizim. Ayrıca bir şekilde Remi'nin silahlarını çıkarıp takarken çantasını tutmaya başladım. Kardeşlerim bu işi halledebileceklerini söyleyerek burada kalmamı emrettiler. Bilet alıyorlar, Khalid'in çantasındaki güvenliği kontrol ediyorlar ve çalışanlarla konuşuyorlar. Benden daha kolay uyum sağlayabileceklerini söylediler ama Khalid hariç, nasıl olduğunu göremiyorum. Etrafımda bitmek tükenmek bilmeyen bir sel gibi yanan ve ehlileştiremediğim büyüyle bir ilgisi olabilir.

Alejandra, "Daha çok sana bakıcılık yapıyormuşuz gibi," diyor ve ben onlara ters ters bakarken Mira kıkırdıyor. Lilith'e yardım etmek için birleştığımızden beri aile bağımız üç katına çıktı. Ayrıca Lilith ortaya çıktığından beri güçlerimiz kardeşlerimin kadınlarından süzölmeye başladı, sanki onları paylaşıyorlarmış gibi görünüyor ve hoş bir yenisi de telepati.

"Aklından geçenleri yüksek sesle söylediklerinden çok daha fazla dile getiriyorsun," diyor Mira ve sonra yaklaşıp elini usulca koluma koyuyor. Elini çekmememin tek nedeni dokunuşundaki tutkunun eksikliğini hissedebilmem - daha çok bir kardeş sevgisi. O yeşil gözler bana kilitleniyor. "Kalbinin kırık şarkısını duyuyorum," diye fısıldıyor diğerleri bizi duymasın diye. "Sana yardım edeyim mi?"

"Hayır." Kolumu nazikçe çekiyorum, dokunuşundan ürperiyorum. Ailemden biri olabilir ama bana sadece Lilith dokunabilir. "Bunu hissetmek istiyorum. Bu onu gerçek kılar," diye cevap veriyorum, ona bakarak. Ayak sesleri duyana ve kardeşlerim teker teker ortaya çıkana kadar başka tarafa bakmıyor. Arkadaşlarını selamlıyorlar, Calder başını eğip Mira'yı dinliyor. Bakışları bir an için bana kayıyor ve gözlerindeki endişeyi görmezden gelerek onun bakışları altında daha dik duruyorum.

"Bana odaklanmayı bırak. Ne buldunuz?" Şaklatıyorum ve sanki onları göremiyormuşum gibi bakışıyorlar, ama görmezden

Çılgın gibi göründüğümü biliyorum, ben de öyle hissediyorum.

"İçeri girmek için bize bilet aldım ve Khalid yer değiştirip girdi. Bıçak sergilenmiyor. Arka tarafa gizlice girdikten sonra onu cam bir kutunun içinde sergilenmeye hazır halde bulduk. Yapabileceğimiz en iyi şey güvenlik kameralarından kaçınmak, Khalid'in teslimat görevlisi olarak arka tarafa geçmesini sağlamak ve anahtar kartını okutmak."

"Hayır," diye hırladım.

"Hayır mı?" Slate kaşlarını kaldırarak yankılandı. "Hayır. Khalid ve ben geri döneceğiz-"

Ciar homurdanıyor. "Kusura bakma kardeşim ama sen de pek uyum sağlayamıyorsun."

Ona ters ters bakıyorum. "Khalid yer değiştirecek, ben de bize üniforma sihirbazlığı yapıp onu kontrol edeceğim. Oraya vardığımızda anahtar kartlarına ihtiyacımız olmayacak. Modern teknolojinin antik büyüden hoşlanmadığını gördüm, sönüp gitme eğiliminde. İçeri girip kılıcı alacağız. Kyro ve Cassandra her ihtimale karşı burada bekleyecek. Geri kalanınız müzede dikkat çekmeyecek. Kılıcı aldıktan sonra burada yeniden toplanacağız ve ben de bizi eve götüreceğim. Anlaşıldı mı?" Gözlerimi onların üzerinde gezdirerek emrediyorum. Bu iyi bir plan mı yoksa benimle tartışmak istemiyorlar mı bilmiyorum ama hepsi başını sallıyor.

Khalid Remi'yi öpüyor ve sessizce müzenin önündeki işlek yoldan karşıya geçiyoruz. Sabahın erken saatleri, daha yeni açılmış bile, ama trafik çoktan kuyruğa girmiş ve kornalar çalıyor. Metronun, etrafta koşuşturan onca insanın ve pişen yemeklerin kokusu havayı doyuruyor. Telefonla konuşuyorlar, gülüşüyorlar. Hepsi bana çarpıyor ve burnum seğiriyor, ama ilerliyorum. Yalnızlığı şehirlere tercih ederim ama yapmamız gerekeni yapmak zorundayız.

Yolun karşısına geçtik ve Khalid'i dev müzenin arka tarafına kadar takip ettim. Yeraltındaki bağlantılarım sayesinde khopesh'in satıldıktan sonra buraya gönderildiğini öğrendim. Sahip olduğu sihri ve gücü bilselerdi, onu sergilemek yerine yok etmeye çalışırlardı, ama bu bizim işimizi kolaylaştırıyor. Yaklaşık iki yıl öncesine kadar

Çok kötü bir kara büyü kullanıcısının elindeydi ve onunla uğraşmak istemezdim. Onun hakkında hikâyeler duydum, hatta bir keresinde Rusya'daki dövüşlerde onu gördüm ve silahı görüp tarihini öğrendiğim zamandı.

İlgimi çekti, bu yüzden daha fazla araştırdım. Mısır'dan gelen, kökeni ölüm ve fedakarlık olan eski bir silah. Kılıcına dökülen kanlarla lekelenmiş, ruhları ve güçleri hapsederek dünyanın en güçlü büyülü eserlerinden biri haline gelmiş. Nasıl kullanacağınızı bildiğinizde büyük hasar verebilir. Tıpkı bıçak gibi eski büyü ve karanlık olduğu için Lilith'e karşı kullanabileceğimizi düşündüm. Birbirlerini iptal edebilirler, çünkü bunu normal yoldan yapamayacağımız açık.

Yan sokakta duvara yaslanarak bekliyoruz. Khalid avını beklerken ben de sokağı izliyorum. Yarı uykulu, sigara içen bir çalışan işe başlamaya hazır bir şekilde sendeleyerek aşağı inene kadar sadece on dakika beklememiz gerekiyor. Onu yakalıyorum ve bir saniye sonra Khalid onu bayıltıyor ve derisi gözümün önünde dalgalanıp değişiyor. Buna asla alışamayacağım. Kıyafetleri bile üzerinde. Ben ise kıyafetleri tarayıp üzerimde yeniden yaratıyorum, bir şapka ekliyorum ve yüzümü örtmek için aşağı çekiyorum. Büyüm kameraları engellemeli ama asla çok dikkatli olamam. Ne de olsa komplo teorisyenleri ve inananlar büyüünün ve uzaylıların var olduğunu bu şekilde kanıtlamaya çalışıyorlar. Doğaüstünden gelen kesinti flaşları.

Khalid'e başımı sallıyorum ve köşede yavaşça yürüyoruz, sohbet ederken başlarımız eğik. Acele etmiyoruz, böylece herhangi bir işçi olması ihtimaline karşı göze çarpmayacağız. Gümüş rengi kilitli bir kapı var ama sihrimin basit bir zap'ıyla bir vızıltıyla açılıyor ve bizi içeri alıyor. Kapıyı arkamızdan kapatıyorum ve çalışanların otoparkından geçerek yükleme kapılarına gidiyoruz. Her iki büyük panjur da kapalı, ancak rampası kısmen açık bir kapı var ve Khalid'i oraya kadar takip ediyorum.

İçeri girebilmek için kapıyı daha fazla açmam ve dönmem gerekiyor.

Ahşap kutularla dolu devasa bir raf ve parmaklarını dudaklarına bastırıyor ve sonra duyuyorum. Konuşma, topuk sesleri. Kadın odanın ortasında açık bir kutunun başında duruyor, içindekileri kontrol ediyor ve elinde pano, telefonuyla konuşuyor. Zihnimde sabırsızlıkla bekliyoruz. Kalbim daha hızlı atıyor ve yumruklarımı sıkıyorum. Hareket etmeliyim, bir şeyler yapmalıyım. Burada dururken bile anılar kafamı dolduruyor, eşimin sesi...

Kahretsin.

Khalid'in eli koluma konuyor, gözleri kısılıyor ve yaklaşarak fısıldıyor: "Burada değilsin. Başka bir şey düşün. Mutlu bir yer, kimsenin sana ulaşamayacağı bir yer. Sen ve Lilith, deniz dalgalanıyor, güneş parlıyor. O sevimli haliyle gülüyor, koşarken elbisesi iz bırakıyor, seni de peşinden sürüklüyor. Adını söylediğinde nefesinin nasıl kesildiğini hatırlayın. Güneşi teninizde, kumu ayaklarınızın altında hissedin. Okyanusu ve esintiyi kokla. Hisset kardeşim, bırak seni uzaklara götürsün ve kalbini sakınleştirsın."

Kaşlarımı çatıyorum ama gözlerimi kapatıp hayal ediyorum. Bu işe yarıyor ve gözlerimi tekrar açtığımda daha sakinim ve o üzgün bir şekilde gülümsüyor. Soru sormak için kaşlarımı çatıyorum ve bana dönmeden önce bir an için başka tarafa bakıyor. Geri çekilmeden önce söylediği tek şey "Annem ve babamdan böyle kurtuldum" oldu. Kardeşime bakıyorum, mutlu olduğu yerin ne olduğunu merak ediyorum ve onun adına içimi öfke dolduruyor. Bu kadar genç yaşta mutlu bir yer, acıdan bir kaçış bulmak zorundaydı.

Kadın nihayet uzaklaşmadan önce orada beş dakika daha bekliyoruz. Khalid bir nefes veriyor ve rafların arkasından fırlıyor. Peşinden gidiyorum ve o da nereye gideceğini bilerek arka alanda kolayca ilerliyor. Sinsi suikastçi kardeşim rahat ve kendinden emin. Geride bıraktığım kırık dökük çocuktan çok farklı.

Hiç gitmemeliydim. Bizi bir arada tutmalıydım. Hepimiz daha çok çabalamalıydık, çünkü ne olursa olsun

Ben ne kadar acı çekiyorsam, onlar da o kadar çekiyordu. Ailemiz yüzyıllardır parçalanmıştı, bunu değiştiremem ama şimdi bizi bir bütün olarak tutabilirim. Remi'ye onu iyileştirdiği ve kendini yeniden sevmesine yardımcı olduğu için, her zaman orada, her zaman altında olan savaşçıyı bulduğu için minnettarım. Tüm kardeşlerim arasında en güçlüsü olduğumu söylerler ama bu bir yalan.

Mishal hayal edebileceğimden çok daha fazlasının üstesinden geldi.

Kafasını bambaşka bir insanla paylaşıyor.

Ciar susuzlukla doğmuştu, öyle güçlü bir susuzluktu ki bu onu akılsız bir besleyici, başkalarının hayatını emen bir canavar yapabilirdi ama bunun yerine susuzluğunu kendini geliştirmek için kullandı. Kendisine ve eşine bir hayat kurmak için, durmaktan daha kolay olsa bile öldürmekten kaçındı.

Calder ihanetten, kız kardeşini ve ailesini kaybetmekten kurtuldu. Bu onu bıktırmış olabilir, ancak önemli olduğunda, kalbini bir kez daha açabildi ve en güçlü özelliği olan kendini savunmasız hale getirebildi.

Slate o kadar uzun süre hayvan formunda hapsedi ki, pes edebilir, vahşileşebilir, ebeveynlerimizin her zaman istediği canavara dönüşebilirdi, ama yapmadı. Savaştı ve kaç yıl sürerse sürsün kaldı. Ne kadar acı verirse versin.

Kyro, kasvetli görüldüğünde bile hayattaki mutluluğu ve kahkahayı bulmayı başardı. Karanlık onu tüketmek istediğinde güneşte kalmayı başardı.

Khalid... Khalid bu dünyada onu yaralı bırakan mutlak kötülüğün ve karanlığın üstesinden . Ben de dahil olmak üzere hiç başaramayacağı bir şeyi başardı. Güçleri beni hayrete düşürüyor.

Keşke ailem gerçek güçlerinin güçlerinde değil, tanrı olmalarında değil, damarlarında dolaşan insanlıkta, dostlarının desteklediği, sevdiği ve kucakladığı insanlıkta yattığını bilseydi. Ben öldüğümde iyi olacaklarını biliyorum ve bu daha rahat nefes almama yardımcı oluyor. Khalid, solunda bir tuş takımı ve bize doğru dönen, kırmızı ışığı yanıp sönen bir kamera iki büyük metal kapının önünde duruyor.

Bana bakıyor, ben de ikisini de patlatıyorum. Kamera ışığı sönüyor, tuş takımı bip sesi çıkarıyor ve sonra kapılar açılıyor. Khalid bana sırttı. "Bir işe yarayacağını biliyordum kardeşim."

"Gir içeri," diye mırıldanıyorum, şakasını görmezden gelerek. İçeri girerken ıslık çalıyor ve ben de onu takip ediyorum. Temiz bir odaya benziyor, zemin , duvarlar da öyle. Tepede parlak LED ışıklar ve arkada bir kasa var. Sıra sıra dizilmiş cam kaplarda farklı nesneler var; kitaplar, silahlar ve maskeler. Aklınıza gelirse var.

"Onu nasıl bulacağız?" Khalid dev odaya bakarak mırıldanıyor.

"Büyüyü takip ediyoruz," diye cevap veriyorum. "Kapiya dikkat et."

Ben gözlerimi kapatıp kendimi merkeze alırken Kal başını sallayıp ona yaslanıyor ve sihrimi arama dalları halinde odaya gönderiyor. Küçük bir patlama sesi alıyorum ve dönüp onu takip ederek yürümeye başlıyorum, diğer konteynırlardan kaçınmak için duyularıma güveniyorum.

Odanın arka tarafına doğru takip etmeye devam ediyorum, sadece kara büyüünün titreşimini hissettiğimde gözlerimi açıyorum. Gözlerimi açtığımda cam kutunun içindeki khopesh'i görüyorum. Bıçağı zaman ve pas yüzünden körelmiş. Çok eski görünüyor, ki öyle, ama ben izlerken içinden siyah bir duman çıkıyor, hapsolmuş büyü. İçindeki hapsedilmiş ruhların ağlayışını hissedebiliyorum. İnsanlar bunu nasıl hissedemiyor bilmiyorum ama bunu ellerinden alarak onlara bir iyilik yapıyorum. Cam muhafazanın içinde yanıp sönen bir ışık görüyorum, muhtemelen bir alarm.

Sistemi bozmak için bir büyü dalgası gönderiyorum ve parmaklarımı cama hafifçe bastırıp kaldırmaya başlarken işe yaramasını umuyorum, patlarsa diye beklerken nefesim kesiliyor. Hiçbir ses duyulmadığında, cam kutuyu yavaşça yanındakinin üzerine koyuyorum ve içine uzanıp silahı ipek kaplamadan kaldırıyorum. Zayıf ve kırılgan bir his veriyor ama bu silah yüzyıllarca süren savaşlara, ölümlere, el değiştirmelere ve kara büyülere dayanmış.

Khalid'e dönerek onu sıkıca ellerimde tutuyorum ve tenime sızıp kendi tenimle karışmaya çalışan kara büyüye karşı koyuyorum. Büyünün kullanıcıları karartıp karartmadığı ya da kullanıcıların zaten karanlık olup da büyüün bunu güçlendirip güçlendirmedığı bilinmiyor ama ailem buradayken bunu riske atmayacağım. Ben hariç hiçbiri ona dokunmayacak.

yoldan çıkıyoruz. Neyse ki kimseye rastlamıyoruz ve yolun karşısına geçtiğimizde diğerleri de geri dönmeye başlıyor ve hepimiz bir çember oluşturuyoruz. Bıçağı dikkatlice koruma taşları ve bitkilerle birlikte getirdiğim çantaya koyuyorum ve kalçama bağlıyorum.

"Tamam o zaman, şimdi-" Remi durur, arka cebinden titremeye devam eden bir telefon .

Kyro ona, "Cevap vermek zorundasın," diye takılıyor.

"Yok artık," diye mırıldanıyor ve sonra başını kaldırıp bakıyor. "Bu benim konsey bağlantım."

İç çekerek telefonu açar ve hoparlöre verir. "Hunter," diye güçlü bir ses, "Bir kontratım var-"

"Hı-hı, sözleşmeyi alıp kışına sokabilirsin ve siktir edebilirsin," diye tersliyor. "Beni öldürmeye çalıştın."

"Ben değilim," diye karşılık verir. "Konsey emirlerini verdi, ben sadece senin gibi bir elçiyim. Ayrıca yeni bir liderimiz var ve o da tüm avcıları çağırıyor."

"Neden?" Remi sorar.

"Çünkü dünya cehenneme dönüyor," diye neredeyse bağırıyor. "Zombiler, doğaüstü varlıklar, hepsi isyan ediyor. Savaşlar ve muharebeler patlak veriyor. Ortalık kan gölüne dönecek ve sonra mahvolacağız. Kontratınız basit. Kaosa neden olan her şeyi öldürün ve neler olduğunu anlamamıza yardım edin." Hepimiz birbirimize baktık.

Remi, "Onunla bir anlaşma yapacağım, onu giydir," diye emrediyor.

"O bizim liderimiz - aman tanrım, pardon," ciyaklar ve bir an sonra telefona mırıltılı bir kadın sesi gelir.

"Ben Dawn. Adını ya da kim olduğunu bilmiyorum. Eski konsey için çalıştığını biliyorum, yani ne kadar amcık olduklarını biliyorsun-"

"Küçük canavar," diye neşeyle karışık derin bir ses geliyor.

"Ne? Onlar . Ben onlar değilim. Ne olduğunu durdurmaya çalışıyorum

Ama hükümdarlığımın ikinci gününde kaos patlak verdi ve sen de o yaşlı heriflerden en az benim kadar nefret ediyorsun. Peki yardımını kazanmak için ne yapmam gerekecek?" Benim bile kaşlarım kalktı. Kim bu yeni lider? Yardım isteyen biri mi? Bu genelde olmaz.

"Bir anlaşma, hepinizden özgürlüğüm. Bunu durdurmaya yardım edeceğim" - zaten bunu yaptığımızı bilerek bana göz kırptıyor- "ve hizmetinizden kurtulacağım."

"Anlaştık," diyor Dawn sorgulamadan. "Bu zaten arkaik bir uygulama, aptal, lanet olası yaşlı herifler," diye mırıldanıyor. "Her şey bittiğinde gelip beni gör, tamam mı? Diğerlerinden çok daha uzun süredir buralarda olduğunu biliyorum, bu yüzden bana yasaları ve insanlarımızı daha iyi hale getirmek için nasıl yardımcı olabileceğim konusunda bazı tavsiyeler verebilirsin."

"Kimsin sen?" Talep ediyorum.

Sessizlik var. "Adım Dawn. Skinwalker, tanrı sikici ve canavar toplayıcı olarak hizmetinizdeyim. Şimdi gidip siyaset yüzünden birkaç lanet insanı öldürmem gerekiyor." Telefonu kapatıyor ve hepimiz dönüp yavaşça gülümseyen Khalid'e bakıyoruz.

"Benim halkım en iyisidir" diye belirtiyor.

"Sanırım Lils'in adamlarından birkaçını bulsak iyi olacak," diye öneriyor Cassandra, ismi duyunca yüzünü buruşturuyor ve bana bir bakış fırlatıyor. Dabria başını sallıyor ve Mira .

"Ama nasıl?" Alejandra kaşlarını çatarak soruyor, eli Slate'in elini sıkıca tutuyor. "Büyünün izini sürmeye çalışabilirim-"

"Siz çok tatlısınız. Her şeyi nasıl buluyorsanız biz de öyle yapıyoruz," diyor Bella ve Remi ona sırtıyor. Bu ikisinin iyi anlaşacağını bilmeliydim.

"Çılgılık seslerini ve kan dökülmesini mi takip ediyorsun?" Remi sözlerini bitirir ve kardeşlerimin bile endişeyle baktığı şeytani bir gülümsemeyi paylaşırlar. Şey, onun dışında

Ciar ona sevgiyle bakıyor, sanki bu onu daha çok sevmesine neden oluyormuş gibi. Bella kalçasındaki kırbaça dokunuyor. "İyi bir dövüş için sabırsızlanıyorum. Hadi gidip biraz stres atalım, olur mu?"

İşte zaman aklıma bir fikir geliyor, eşimi ele geçirip öldüren kadının içine korku salacak bir fikir. Onun için geldiğimizi bilmeli. Bu dünyayı alamayacağını bilmeli. Bu dünya bizim ve onu hayatta tutmak isteyen tek adamın onun ölümü bilerek benim ellerimde ölecek.

Dudaklarımda şeytani bir gülümseme beliriyor ve Remi ile Bella bile bu sefer endişeli görünüyor.

Güzel.

O benim kır çiçeğimi aldı. Ben de onun ruhunu alacağım.



LILITH

S Bağdaş kurmuş, beni görmezden geliyor. Hafızasını işgal ettiğimden beri bunu yapmaya çalışıyor, sorgulayıcı yorumlarımı ve sorularımı görmezden geliyor. Bu

Onu kızdırmanın, itmenin tek yolunu biliyorum. Sürekli daha da geriye itiliyorum ama ailemi, bu dünyaya ne olacağını düşünmek beni tekrar ayağa kaldırıyor.

Kurban olmaktan bıktım.

Bu dünya bana kötü bir el dağıttı, ama ben lanet olası bir acıma partisi insanı değilim. Ağlayıp sızlanmak yerine bu konuda bir şeyler yapacağım. Bir daha asla aşkımla birlikte olamayabilirim ama en azından onu kurtarabilir ve iyi olduğunu bilebilirim. Remi'nin dediği gibi, patron olma zamanı. Ya da annemin dediği gibi, olduğum kraliçe olma zamanı.

Bu kadın kötülüğün timsali ama benim yaşamadı. Beni köşeye sıkıştırdı ve

Herkes bilir ki bir kadın tuzağa düşürüldüğünde, köşeye sıkıştırıldığında, her zamankinden daha fazla savaşılarak ortaya çıkar. Kaybedecek bir şeyimiz olmadığı için değil, uğruna savaşacak şeylerimiz olduğu için ve gerçek gücün ne olduğunu bildiğimiz için.

Acı çekmeden güçlü olamazsınız. Bu dünyada sahip olmaya değer her şey acı verir.

Etrafında cesetler var, kaldırmaya çalıştığı cesetler, ama güçleri istediği kadar iyi çalışmıyor gibi görünüyor. Bir teorim var çünkü dikkati dağınık, duygusal ve bu yüzden bana işkence ettiği anlamına gelse de, ben de aynısını yapıyorum, ona kendi ilacının tadına baktırıyorum. Onu içten içe parçalıyorum, her seferinde kendimi daha fazla kaybederken bile zihnine dalıyorum.

Onun zayıflığını ona karşı kullanacağım, çünkü herkesin bir zayıflığı vardır ve ben onunkini buluyorum. Gurur, acı... O bunların içinde yaşıyor. Bu açıdan o kadar da farklı değiliz.

Elleri kanlı, hatta bir tanesi öfkesinden parçaladığı bir minyonun insan kalbini tutuyor. Gece çökmeye başlarken taş zemin kana doymuş durumda. Sis tapınağı dolduruyor, her şeyi gizliyor. Bana olan öfkesini, nefretini tadabiliyorum. Beni yok etmekten, benden kurtulmaktan bahsediyor ama bunu yapabileceğini ya da nasıl yapacağını bildiğini sanmıyorum, aksi takdirde anılarına dokunduğum anda bunu yapardı.

Benim ona kapıldığım gibi o da bana kapıldı.

Ben gizlice yanından geçip anılarını tekrar açtığımda ve onları ikimize de zorladığımda dikkati dağılmış, büyüüne odaklanmıştı.

"Hepinizi öldüreceğim!" Kollarında çırpınarak ve çekiştirerek çığlık atıyorum. Ellerim omurgamın dibinden zincirlenmiş, büyüülü zincirin tıngırtısı sürüklenirken yüksek sesle duyuluyor. Beni engebeli zeminin üzerinden dağın dibine inşa edilmiş mezara doğru çekiyorlar. Kendi halkım tarafından ihanete uğradım. Beni öldürmeye çalıştılar, hayatımı sona erdirmek için saatlerce işkence ettiler ama olmadı.

oldu. Her daha karanlık, daha öfkeli bir şekilde geri döndüm. Ateşler içimde yanıyor ve karanlık damarlarımı doldurup kalbime ve bedenime pompalanıyor.

Şimdi tek yolun bu olduğunu söyleyerek beni tuzağa düşürmek istiyorlar. Sanki beni unutmak onları benim gazabımdan kurtaracakmış gibi, beni unutulana kadar yıllarca hapsetmek istiyorlar.

Ayaklarım toprağa sürünüyor, kanım arkamda iz bırakana kadar tabanlarımı kesiyor. Bağları kırmaya, büyümü onlara fırlatmaya çalışırken kelimelerim zehir gibi etki ediyor. Gece çöktü ve genellikle dostum olan karanlık beni soğuk ve yalnız bırakıyor. Güç verdiklerimden, bana tapanlardan ve beni takip edenlerden hiçbiri beni kurtarmak için ayağa kalkmadı. Korktular, kaçtılar ve şimdi mümkün olan en kötü şekilde dışarı atılıyorum.

Kilit kalacağım, gücümü artıramayacağım. Bu dünyaya hükmedemeyeceğim.

"Beni duyuyor musun? Bu ihanet için intihar edeceksiniz! Sizi diri diri yakacağım, derinizi kemiklerinizden ayıracağım ve kalplerinizle ziyafet çekeceğim," diye feryat ediyorum. Beni görmezden geliyorlar, taş suratlı ve soğuklar. Benden nefret edenlerden oluşan bir birlik bizi dağdaki küçük girişe kadar takip ediyor. Burası uzun zaman önce unutulmuş bir yer, boş ve yalnız, dünyanın geri kalanı gelişip büyürken görmezden geliniyor.

Benim gibi.

"Kendi halkına ve bu dünyadaki insanlara karşı işlediğin suçlar için bugün seni gömüyoruz, karanlığın anası, kötülüğün yaratıcısı," diye bir ses. "Boş tehditlerin artık işe yaramayacak. Yalnızsın ve şimdi olması gerektiği gibi unutulacaksın. Etrafındakilere bir daha asla zarar vermemek üzere zamanın içinde bırakılacaksın." Bununla birlikte, karanlığın içine gömüldüm.

Anı tekrar değişiyor, bu sefer bir tabutun içindeyiz. Altın kenarları sihirle parlıyor, ellerim ve ayaklarım tabutun altına ve üstüne zincirlenmiş. Bağlandım ve ağzım tıklandı.

Burayı her ne büyüledilerse büyüm benden . Buraya ne ışık ulaşıyor ne de mutluluk. Soğuk, karanlık ve benim mezarım olacak. Göğsümü açıyorlar, ortasından kocaman bir kesik atıyorlar, kalbimi söküp bağlıyorlar. İçime bir büyü yerleştiriyorlar ve ben içimden çığlık atarken beni dikiyorlar. İçimden acı akıyor, ardından öfkenin sıcak dalgası geliyor ama bunu destekleyecek hiçbir gücüm yok.

Beni diktikten sonra törensel bir bıçak getiriyorlar, öyle bir bıçak ki, kaçmaya çalışıyorum. Kalın ve uzun ve onunla ne yapacaklarını biliyorum. Benim başkalarına yaptığımın aynısını; kalbime saplayacaklar ve beni masaya şişleyecekler.

Kılıç, kanımda doğal olarak var olan büyüü yıllar boyunca tekrar tekrar emecek. Silah serbest bırakılırsa, kullanıcı bu büyüü emebilir... ama bu durumda, onu içeride bırakmaya niyetli olduklarına inanıyorum, onu her zaman için bir tuzak aygıtı olarak kullanmak, asla serbest kalmamamı sağlamak için ekstra bir önlem.

Onları gözlerimle uyarmaya, geri püskürtmeye, canlarını yakmaya çalışıyorum ama parlayan bıçak üzerimde asılı kalana kadar yaklaştırmaya devam ediyorlar ve sonra ilahileri arttığında, çevredeki ormandaki kobralar gibi hızlı ve seri bir şekilde aşağıya doğru savruluyor. Göğsümü ve kalbimi delip geçiyor ve taş levhaya saplanıyor. İçeride çığlık atıyorum, orada kilitli kalıyorum. Acı dayanılmaz ve gözlerim kararıyor. Gördüğüm son şey onların sırttan, mutlu yüzleri oluyor.

Kendimize geldiğimizde yan yatmış, nefes nefese yatıyordu. Bir kükremeye doğruyor, beni daha da aşağı atıyor ama sonra elini kaldırıp dokunuyor. Elini , parmağının ucundaki gözyaşı damlasını fark ediyorum. Ağlıyordu.

"Bu dünyayı ben yöneteceğim! Beni test etmeyi bırak, insan!" uyarıyor ve sonra beni susturuyor, tüm güçlerini kullanarak onu bağladıkları gibi beni de bedenimin içine bağlıyor.

İntikam mı yoksa basit bir tesadüf mü? Gördüğüm şey hakkında düşünmem için bana zaman verdi.

O mu geçmişinin bir ürünüydü, yoksa geçmişi mi onun bir ürünüydü?

Bilmiyorum ama hiç durmayacağı, çok açık. Yüzyıllar boyunca yaptığı gibi dünyaya bedel ödetmek, kan akıtmak ve acı çektirmek istiyor. Kendimi karanlığa teslim ederek gözlerimi kapatıyorum, her geçen saatle birlikte bacaklarımda sürünen yavaş görünmezliği görmezden geliyorum.

Ta ki, aniden, artık burada olmayana kadar. Sıcaklık yanağıma değerken gözlerim titreyerek açılıyor. Işık. Üzerimde parlıyor, bedenimi ısıısı ve enerjisiyle dolduruyor. Her yer ışık, çok fazla ışık, içinde bulunduğum karanlığa karşı.

Bu ölüm mü?

Olamaz, daha yapacak çok işim var. Ailemi kurtarmalıyım, onu öldürmekten alıkoy-

"Şşş, çocuğum. Her şeyin zamanı var," diye yumuşak, davetkâr bir ses geliyor ve sonra parlak ışığın içinden bir melek çıkıyor - ya da benim hayal ettiğim gibi bir melek. Üzerinde uzun, dökümlü, beyaz dantel bir elbise var ve teni altın güneş gibi parlıyor. Gözleri parlak kehribar rengine dudakları pembe. Uzun, sarı saçları yüzünün etrafında kıvrılıyor ve yüz çerçeveleyiyor. Çok güzel, ama kendimi anında rahat hissediyorum, sanki sadece onun yanında olmaktan mutluluk duyuyorum, artık mümkün olduğunu düşünmediğim bir şey.

"Kimsin sen?" Soruyorum, sesim yumuşak ve sessiz. Burada bedenim acımıyor, kalbim de acımıyor, sanki o bütün acıyı alıp götürmüş gibi. Hüzünle gülümsüyor ve kolunu uzatarak bana katılıyor. Kafam karışıyor, kolumu onunkinin içinden geçirmeden önce ona bakıyorum.

"Nereye gitmek istersiniz? Dünyanın herhangi bir yerine. Söyle bana," diye ısrar ediyor beyazlığın içinde yürümeye başladığımızda. "Bir kumsal? Belli bir ülke? Zenginlik mi, paçavralar mı? Sen söyle çocuğum."

Bunun hakkında düşünüyorum. Bazı nedenlerden dolayı, önemli görünüyor. Gidecek bir yer... Bu gerçek mi bilmiyorum, eğer bu

Sonsuza dek ya da sadece bir rüya, ama gitmek isteyeceğim tek bir yer var. "Eve," diye fısıldıyorum. "Ailemle , Attie ve kardeşlerimle."

"Eşleri mi?" diye soruyor.

"Elbette, onlar da artık ailem. Annemi tekrar görmek isterdim, Kyro'nun söylediği bir şeye gülümsediğini ve Kal'ı derisinden sürüklediğini görmek isterdim. Ben sadece... eve gitmek istiyorum," diye fısıldıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"Ağlama, evindesin," diyor bana ve önümüzdeki beyaz, az önce konuştuğum şeyi açığa çıkararak kayboluyor.

Beni eve getirdi.

Annemin evine benziyor ama daha büyük, içinde kocaman, modern bir masa, solda yanan bir ateş ve annemin her zamanki gibi şarkı söyleyip yemek yapmakla meşgul olduğu ocağın arkasındaki geniş açık pencerelerden görünen açık alanlar var. Kyro gizlice yaklaşıp tadına bakmaya çalışıyor, annem dönüp onu uzaklaştırıyor ama Ciar diğer tarafa koşup parmağını daldırıyor ve yalayarak temizliyor. Annem sadece gülüyor, yüksek sesli çınlama sesi bana çocukluğumu, mutluluğu ve sevgiyi hatırlatıyor.

Hepsi burada, masanın etrafında oturuyor, gülüyor ve konuşuyorlar. Rüzgâr esiyor ve hatta ev gibi kokuyor. "Nedir bu? Bir rüya mı?" Onlara bakarak kırık bir sesle fısıldıyorum.

"Nasıl istersen öyle olsun," diye mırıldanıyor ve sonra kolumu bırakıp geri çekiliyor. Ona bir şey sormak için dönüyorum ama biri boğazını temizliyor.

"Ne bekliyorsun, Kır Çiçeği?" Dönüyorum, gözlerim açılıyor. İşte Atlas. Gözleri parlıyor ve dudakları gizli gülümsememizle hafifçe yukarı kalkıyor. Göğsü çıplak ve üzerinde sadece benim zamanıma ait bir pantolon var, modern bir pantolon değil. Yutkunuyor, şaşkınlıkla başını eğiyor. "Bebeğim? Eve dönme vakti geldi," diye mırıldanıyor, beni kendine çekmeye çalışarak. Diğerleri dönüp bana bakıyor, genişçe gülümsüyorlar ve bir 'bize katıl' korusu çıkıyor.

Beni eve çağırıyor.

Ama beni durduran Atlas. Yaraları daha az, saçları uzun ve savaşçı örgüleriyle arkadan bağlanmış. O artık tanıdığım Attie değil, sevdiğim kişi değil. Olabileceğimiz kişi o, olan değil.

"Bu senin seçimin," diye sesleniyor arkamdan usulca.

"Bu yanlış," diye cevap veriyorum, elini yaklaştıırken ona bakıyorum. "Bunu çok istiyorum," diye neredeyse ağlayacaktım, "ama bu gerçek , benim Attie'm değil. Bu sadece benim hayalim, onu temsil edişim, sevdiğim gerçek o değil. Burası..." Sonra dönüp ona bakıyorum. "Bunlar benim umutlarım, hayallerim, ama hayallerimin benim gerçekliğimde yeri yok. Artık yok."

"Olabilir Lilith," diye öneriyor. "İstersen onun elini tut ve ailene katıl. Burada kal, mutlu ol."

"Yoksa?" Gözlerimi tamamen başka yöne çeviremediğimden, onunla ailem arasında bakışıp durmak zorunda kalıyorum. "Her zaman bir ya da vardır."

Sırıttıyor. "Çok akıllı, her zaman en zeki olanıydı. Her zaman bir seçim vardır, haklısın ama bu kolay bir seçim değil."

"Yine söylüyorum, asla öyle değiller," diye yanıtlıyorum. "Her seçim bizi farklı bir yola, farklı acılara ve deneyimlere, farklı aşklara götürür. Bunlar kolay olmamalı."

"Çok zekice," diye övüyor ve başını sallıyor. "Sana yalan söylemeyeceğim ya da kelime oyunları yapmayacağım, bunun için çok güçlüsün Lilith'im. Hayatının nasıl olmasını istiyorsan burada kalabilirsin. Yaşlanabilir, çocuk sahibi olabilir, bu hayatın sonunu görebilirsin... ya da o karanlık yere geri dönüp, bedenine hapsolüp, hayatta kalma garantin olmadan yaşayabilirsin."

"Neden bana bir seçenek sunuyorsun?" Talep ediyorum.

"Çünkü dünya buna bağlı. Sen bir hataydın Lilith. Harika bir hata. Hiçbir insan senin sahip olduğun güçlere sahip olmamalıydı, ama sen sahiptin. Ve bu seni parçalayıp öldürdüğünde, bunun dünyayı düzelteceğini düşündük. Ama öyle olmadı. Bu hata bir boşluk bıraktı, isterseniz bir boşluk, onun, iblisin, kötülüğün,

bulaşıp büyüyebildi. Seni hayata geri çekti. Geri dönmemen gereken bir hayata. Ölmen gerekirdi ama buradasın ve bu dünyanın dengesini bozdu. Küçük bir değişiklik dünyayı kargaşaya sürükledi ve şimdi dünyanın sona ermesi gibi çok gerçek bir olasılıkla karşı karşıyayız. Eğer seni tüketir ve tanrıları öldürürse, dünya yıkılır. Yanlışları düzeltmeliyiz."

"Nasıl?" Soruyorum.

"Ölümün. Sen yeniden doğana kadar ilk seferinde bunu dengelemesi gerekiyordu ve yine öyle olacak. Senin ölümün değişim için katalizör olacak. Tam gücüne ulaşmadan önce, onun sürgün edilmesi ve ait olduğu ateşlere geri gönderilmesi için ölmelisin. Eğer yapmazsan, dünyayı tüketecek ve hiçbir şey yaşamayacak. Ne iyilik, ne mutluluk, ne de aşk." Arkama baktı. "Kaderler hata yapar. Her zaman haklı değiliz ama yüzyıllar boyunca hatalarımızı düzeltmek için hazırlık yaptık. Tanrıları bu dünyaya bağlı tutmak için onlara eşler verdik, böylece her şeyi riske atmaya istekli olacaktı. Kötülüğü yenmelerine yardımcı olmaları için onlara güçler verdik ama hiç beklemediğimiz bir şey vardı: Sen." Bakışları tekrar bana döndü.

"Şu anda, bu dünyanın dengesini kontrol altında tutuyorsun. Eğer sen ölmeden önce onları öldürmeyi ve tam güce ulaşmayı başarırsa, karanlığa düşer. Eğer o tam gücüne ulaşmadan sen ölürsen, dünya tekrar ışığa döner."

"Ama hiçbir şey tamamen iyi olamaz," diye itiraz ediyorum.

"Hayır, haklısın. Dünyada kötülüğün olmasının bir nedeni var, bu yüzden o asla gerçekten ölemez. Kötülük hepimizin içinde yaşamaya devam ediyor, her zaman, ama çok fazla kötülük, çok fazla karanlık ışık yok demektir. Işık yoksa hayat da yok demektir. Bu dünya hayatta kalmalı. Ölmelisin Lilith. Fedakârlığın birçok kişiyi kurtaracak. Bu senin yükün, doğduğundan beri hep öyleydi - her şeyi kurtarmak için ölmeye yazgılı insan."

"Ama ailem... Atlas," diye fısıldıyorum. "Onlara ne olacak?"

Sessiz kaldığında, bunun iyi olmayacağını biliyorum. "Lütfen, bilmem gerek. Eğer kaderimi ve ailemin kaderini ben seçeceksem, sonucu bilmem gerek. Onların iyi olup olmayacağını bilmem gerek" diye yalvarıyorum. Sahte rüya ailesi hâlâ beni çağırıyor, bu yüzden acele etmemek için arkamı dönüyorum.

"Eğer geri dönmeyi seçersen, ölmeyi ve dünyanın sonunu durdurmaya yardım etmeyi seçersen, kardeşlerin ve onların eşleri hayatta kalacak" diyor bana dürüstçe.

"Atlas mı?" Midemde hastalıklı bir hisle soruyorum. "Onunla sen çiftleştin Lilith," diye hatırlatıyor bana hüznle. "Sen geri dönülmez bir şekilde birbirine bağlı. Senin ölümünden sağ çıkabilir ama bundan emin olamam."

"Bana bir yüzde ver," diye çıkışıyorum ve Atlas'ın hâlâ rüyamdan bana baktığını görmek için geriye dönüp bakıyorum. Onu öldürebileceğimi bile bile gerçekten ölmek için geri dönebilir miyim? Ama burada kalırsam, yine de ölmeyecek mi? Bu seçim kafamı karıştırıyor ve ona yalvarırcasına bakarak bana ne yapacağımı söylemesini istiyorum.

Doğru seçim nedir?

Biri bana yarar, ailemi sonsuza dek alırım. Artık acı yok, ıstırap yok, ölüm yok. Ama bu dünyamın ve onunla birlikte ailemin de ölmesi demek. Burada kalacak kadar bencil olacak kadar acıdan ve ölümden korkuyor muyum gerçekten? Hayatım boyunca her şeyi başkaları için yaptım.

"Yarı yarıya, gerçekten bilmiyorum Lilith. Keşke içini rahatlatabilseydim ama sizin çiftleşmeniz Kaderler tarafından değil, evrenin kendisi tarafından yaratıldı. Siz kaderinde birlikte olmak olan yıldız kesişmesi aşıklersınız, yani biriniz ölürse bunun ne anlama geleceğini kim bilebilir?" Ellerimi kavrayarak yaklaşıyor. "Bu senin seçimin olmalı, bunu senin yerine ben yapamam." Yüzümü okşuyor. "Tüm hayatın boyunca seni izledim. Cesaretini, gücünü ve sevginin sonsuz cömertliğini. Sen gerçekten bir mucizesin Lilith, ölümsüzlerin annesi. Dünyanın dönmesinin sebebi sensin, insanlığın iyiliğine bu kadar derinden inanmamın sebebi sensin. Kalbin saf, çok saf, ezilirken bile. Doğru seçimi yapacağını biliyorum." Bununla birlikte, eğilir ve

alnıma bir öpücük konduruyor ve bir süre orada kalıyor. "Bil ki her şey taşa bağlı değildir. Eylemlerinin sonuçları vardır ve yeterince inanırsan hiçbir şey imkânsız değildir," diye fısıldıyor ve sonra geri , bana bunun önemli olduğunu söyler gibi bir bakış atıyor ve sonra dönüp uzaklaşıyor.

Bir seçeneğim var; onu ölümüne, dünyamın acı ve yıkımına kadar takip etmek ya da ailemin yanına gidip mükemmel bir hayat yaşamak. Ama hiçbir hayat mükemmel değildir.

Atlas'a dönüp bakıyorum ve her ne kadar elini tutmak için yanıp tutuşsam da yapamayacağımı biliyorum. Şu anda kader, alinyazısı ya da seçimler umurumda değil, tek umursadığım kendimim. Başkalarını mahkum edersem kendimle . Bu konuda bir şeyler yapabilecekken bir yerlerde milyonların acı çektiğini bilerek burada asla mutlu yaşayamam.

Ölmek anlamına gelse bile.

Mesele şu ki, ölümden korkamazsınız, çünkü o eninde sonunda size de gelecektir, ölümsüzlere bile. İnsanlar bu konuda haklılar - her günü dolu dolu yaşayın ve o anda ne kadar korkutucu olursa olsun, geride asla pişmanlık bırakmayın. Sondan korkmak yalnızca yaşama şeklinizi etkileyecektir.

Eğer öleceğiniz anı saniyesine kadar bilseydiniz, zamanınızı boşa mı harcardınız yoksa dolu dolu mu yaşardınız?

Dünyayı görün.

Derinden sev.

Yaralandım.

Mutlu ol.

Bu dünyanın sunduğu her şeyi, kötü olanları bile kabul eder miydiniz? Ben kabul ederdim. Şimdi bile, geri dönersem öleceğimi bilsem de, buna değer gibi görünüyor. Başkalarını kurtardığımı ve onlara bir hayat, sevgi, kahkaha ve aile şansı verdiğimi biliyorum. Onlar bunu hak ediyor. Yeterince uzun yaşadım. Her zaman özgür değildim ama eşim ve ailemle geçirdiğim bir an bile artık sona erdiğini bildiğim için bana yetti. Onlarla geçirdiğim o bir anda binlerce hayat yaşadım.

Seçimimi yaptım, Atlas'a döndüm ve ona içtenlikle gülümsedim. "Seni bir daha görememe ihtimalime karşı bilmeni isterim ki seni çocukluğumdan beri her şeyimle sevdim ve zamanın sonuna kadar da seveceğim. O haklı, evren bizi bir araya getirdi, kaderinde çarpışmak olan iki yıldız. Sen mükemmel değildin aşkım, ama ben de değildim ve birlikte o kadar kusurlu bir şey yaptık ki, Kader'in kendisi bile sahip olacaklarımızı hayal edemezdi." Gözlerimi kapatarak parmağımı dudaklarıma bastırıyorum. "Seni son bir kez daha tadabilseydim, bir kez daha , elimi tutabilseydin ya da kollarında olabilseydim, her şeyi yapardım ama yapamam. Keşke bunun son görüşmemiz olduğunu bilseydim, dayanabildiğim kadar dayanırdım. Ama bu bencillik aşkım, bu bir çocuğun dileği. Kendi yollarımızı kendimiz çizeriz ve bir süreliğine bizimkiler kesişti ve bu zaman bana dersler verdi. Bana acıyı, sevgiyi ve mutluluğu öğretti ve bunlar olmasaydı bugün olduğum kişi olamazdım. Bu yüzden acı verse de, seni bir daha asla göremeyecek olsam da, dünyamın sen olduğun için daha iyi bir yer olduğunu ve hiç kimsenin seni sevdiğim kadar derinden ya da gerçekten sevmeyeceğini bilerek ölüme gidiyorum," diye . Geri çekiliyorum, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Onu silmiyorum, bu dünyayı bir gelgit dalgası gibi ıslatmalı, çünkü dünyayı değiştiren bir şey oluyor.

Onu seçiyorum.

Onları seçiyorum.

Ölümü seçiyorum ve dünya bir daha asla gibi olmayacak.

Kaşlarını çatıyor ve ilerlemeye, peşimden gelmeye çalışırken elini bırakıyor. Tıpkı benim Attie'm gibi. Asla pes etmek istemiyor, ne pahasına olursa olsun ailesi için, benim için savaşmaya her zaman hazır. Bu dünyayı ve ailesini kurtarmak için çok zaman harcadı. Korunmalı.

Bu kez kurtarılma sırası onlarda ve bunu sadece ben yapabilirim.

Hayır, yanılıyorum. Ben kendi ölümümü seçmiyorum, onların hayatını seçiyorum.

Dönüyorum, başımı arkaya eğiyorum ve kararlı bir şekilde kadına doğru yürüyorum, kadın gittikçe daha hızlı geri çekiliyor ve bacaklarım ona, kaderime koşana kadar hızlanıyor. Sonunda özgür kalsam bile gözyaşlarım dökülüyor ve kalbim kırılıyor. İnsanlar hayatları boyunca bir anlam, bir amaç ararlar.

Ben benimkini buldum.

Dönüp bana hüznle gülümsüyor. "Asla unutulmayacaksın. Dayanacak kadar güçlü ol, çocuğum. Seni dünyada görecekim." Ona doğru koşuyorum ve tam ona çarpacakken, parlak teknik renklere bürünüyoruz.

Ruhumun son derece çarpıcı renkleri etrafımızda parıldıyor, tıpkı tozun dünya üzerinde gökkuşağını kırması gibi, ona umut veriyor. Hayatta kalması için bir şans veriyor. Ben işte.

Ben Lilith.

Tanrı aşığı.

Dünyanın kurtarıcısı.

Ölmek için yaşayan kadın.

Işık kayb olduğunda tekrar karanlığa dönüyorum ama yeni bir anlayışa, yeni bir güce sahibim. Daha güçlü hissederek ayağa kalkıyorum. O da benimle birlikte ölecek.

Dünyanın sonunun geleceğini düşünüyor ama yanılıyor. Beni kurtardığı o ateşlere onu tekmeleyerek ve çılgılık atarak geri sürüklemek zorunda kalsam bile ölecek.

Atlas... aşkım...

Bunu durdurma.

Kurtarma beni.



ATLAS

T Cesetler etrafımızı sarıyor ve ben bile ıslık alıyorum. "Şimdi ne olacak?" Remi terli alnını silerek pantolonunu indiriyor ama bu sadece cildine kan bulaştırıyor.

Bildirimler.

"Şimdi onları ona geri göndereceğiz, geldiğimizi bilmesini sağlayacağız," diye hırlıyorum ve kanımı onlarınkine damlatıyorum. Göğsüme ve başıma boyuyorum. Onun gücünün kalıntıları içimde dalgalanırken, onu büyümlle içimde yakalıyorum ve benden çıkıp dünyaya patlayana kadar daha sıkı ve daha sıkı sarıyorum.

Bizi gitmemiz gereken yere, bu yaratıkları göndermem gereken yere yönlendiriyor. Eşimin bedeninin olduğu yere.

Konuşmadan, sihrimi dünyanın dört bir yanından çekerek ellerimde topluyorum. Onu inşa ediyorum ve sonra havaya fırlatıyorum. düz dairesel bir taşıma aracı beliriyor,

güçle dönüyor ve ben ayağa kalkıp kardeşlerime bakıyorum. "Cesetleri içeri atın," diye talimat veriyorum. Garip bakışlar alıyorum ama yapmaya başlıyorlar, cesetleri boşluğa atıyorlar. Onun ucunda belireceklerini biliyorum.

Ona ulaşmak için kullanabiliriz ama on üç canlıyı birden taşımak için çok fazla güç gerekir. Neredeyse tükenirdim, bu da iyiye işaret olmazdı. Hayır, oraya başka yollarla gitmeliyiz. Bu ona hazırlanmak için zaman kazandırır ama aynı zamanda daha güçlü ve organize olacağımız anlamına da gelir. İşlerini bitirdiklerinde, geri bir şey gönderemesin diye hemen kapatıyorum. Tam kapanırken öfke çılgınlığını duyuyorum, güç geri dönerken beni sendeletiyor.

"Silahlarınızı alın, vedalaşın," diye emrediyorum, aralarına bakarak. "Lilith'i öldürmeye gidiyoruz."

Remi silah almak için tanıdığı birini buluyor. Bizi ağzına kadar silahla dolu bir depoya götürüyor ve çocuk gibi davranan kardeşlerim ve arkadaşları ihtiyaçları olanı toplamak için rafların arasında kayboluyorlar. Onları kendi hallerine , birlikte güzel anlar geçirdiklerini biliyorum. Bu sahip olabilecekleri son şey, bu yüzden onlar için kolay değil.

Ölmek istemiyorlar, eşleriyle birlikte olmak için yaşamaya ihtiyaçları var, bu yüzden hiçbirinin öldürülmemesini sağlayacağım, tek bir tanesinin bile.

Sadece ben ve kötülük yok olacak. Sevgi dolu uzun hayatlar yaşayacaklar, hak ettikleri ve her zaman verilmesi hayatlar. İhtiyacım olabilecek şeyleri için rafların arasında dolaşıyorum. Sanırım tılsımlar ya da onun büyüleri saldırılarını engelleyecek bir şeyler olmalı. Kardeşlerim ve arkadaşları onun ordusuyla başa çıkabilir.

Lilith'in cesedini ben edeceğim.

Boşlukta yankılanan kıkırdamaları ve kahkahaları duyuyorum, ama onları engelliyorum, kırık kalbim bunu kabul edemiyor

Ben mutsuz olsam bile onlar mutlu. Mutlu olmayı hak ediyorlar. Mücadele ettiğim şey benim sorunum, onların değil. Arkadaşlarıyla geçirdikleri bu son anlarda onlara veda etmeyi çok görmeyeceğim.

İşe yarayacak bir bölümden önce duraklıyorum. İhtiyacımız olabilecek her şeyi çantama tıktırmaya başlıyorum, buna sihirli bir taşıma aracı da dahil. Nadir bulunur ama bundan yararlanıyorum, bu benim kaçış planım olacak. Benim için değil, onlar için. İşler gitmeye başladığında ya da başlarsa, onları oradan çıkaracağım.

Çantam dolduğunda, büyümü merkezlemek için kendime bir dakika ayırıyorum. Duygularımla birlikte tepki veriyor ve korkmayı ya da zayıf olmayı göze alamam. Onunla yüzleşmek canımı yakacak ama bu güce sahip olmasına izin veremem. Onu öldürmek zorundayım, bunu artık biliyorum. Belki de vedalaşmak için o birkaç günü birlikte geçirmeliyiz, her ne kadar onu bırakmaya asla hazır olamayacak olsam da.

Her şey olmadan önce birlikte geçirdiğimiz zamanın kıymetini bilemeyecek kadar korkmuş, endişelenmiş olmam benim hatam. Ama geçmişte yaşayamam, pişmanlıklar içinde yaşayamam. Bu hiçbir şeyi değiştirmez ve tek yaptığı bakış açımı karartmak olur ki buna gücüm yetmez.

Benim yolum her zaman
Lilith'ti. Onunki hep
bendim.

Gözlerimi kapatıp oturuyorum ve sihrin içimden geçip tekrar geri dönmesine izin veriyorum, onlara birlikte olabildiğim kadar çok zaman veriyorum.

Güçlerim büyüdükçe büyüyor, evren sanki şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi bana destek oluyor. Eşimle aramdaki kararmış, yıpranmış bağı görmezden geliyorum, onun gibi ölmekte olduğunu ya da çoktan öldüğünü biliyorum. Ama kardeşlerim ve eşleri oradalar, güçleri ve kudretleriyle ruhumu aydınlatıyorlar ve bunu bana hevesle veriyorlar, beni doyurmalarına izin veriyorlar.

Yedi düşmüş tanrı birleşti, birbirine bağlandı.

Güçlerimiz bir.

Kötülüğü yenmeye hazır.

Bir saat sonra gözlerimi açıyorum ve ayağa kalkıyorum. Onları uyarmıyorum, çünkü kararlılığımı hissettiklerini ve zamanın geldiğini anladıklarını biliyorum. Girişte buluşuyoruz ve ben dışarı çıkarken Remi'yi vedalaşması için bırakıyorum.

"Uçağım hazır," diye mırıldanıyor Ciar. "Eski bir dostumun bana bir iyilik borcu vardı... Kaptanın nereye gittiğimizi bilmesi gerekiyor."

Başımı kaldırıp derin bir nefes alıyorum, bunun kardeşlerimle birlikte havanın, bu dünyanın kıymetini bildiğim son anlardan biri olabileceğini biliyorum. "Yucatan Yarımadası," diye cevap veriyorum ve onlara bakıyorum. "Orası onun olduğu yer, biz de oraya gidiyoruz."

Orada öleceğim.



LILITH

S Parmağımı kan dolu kaseinin içine sokuyor, gücümü içine iterken gözlerini kapatıyor, ama bir an sonra bir rahatsızlık onu uykusundan uyandırıyor büyü. Dönerek tapınağın tepesine bakar ve büyüyen büyüyü arar.

Burada biri mi var? Ona saldıran biri mi?

Daha uzun oturuyorum, bekliyorum, izliyorum, neler olduğunu merak ediyorum. Parlak bir parıltı oluyor ve elini kaldırıp gözlerini kapatıyor. Elini indirdiğinde önümüzde titreşen bir daire oluşuyor. Ben ne olduğunu merak ederek ayağa kalkarken o daha da yaklaşıyor.

Dışarı patlıyor ve nesneler uçmaya, yere çarpmaya ve yuvarlanmaya başladığında şaşkınlıkla bakarak göz kırpiyorum,

ve ancak ayaklarımın dibinde durduklarında ne olduklarını anlıyorum - bedenler.

Onlar lanet cesetler.

Birisi büyüden bir taşıyıcı yapmış ve içinden cesetler fırlatmış. Bir an şaşkınlıkla baktığımda neredeyse gülecektim ve sonra tanıdık bir güç dalgası hissettim... Attie. Bunu benim Attie'm yaptı. Bu bir uyarı. Gücünü ve kuvvetini gösteriyor ve onun için geldiğini söylüyor. Kalbim sıkışıyor, yapamaz. Planımı durdurmaya çalışacaktır.

Öfkeyle kükrüyor, kendi büyüü büyüyor ve ışınlayıcıya saldırıyor. Ne yapmak için, emin değilim, ama içeri sızamadan, açıklık hiç orada değilmiş gibi kapanıyor. Sessizlik hüküm sürüyor, cesetler hâlâ ayaklarımızın altında.

"Bırak gelsinler, ölecekler," diye homurdanıyor ve sonra cesetleri ve açık tehdidi görmezden gelerek arkasını dönüyor, ama bir an kekeleyişini hissettim, titreyen gücüne güvenmiyordu, bu da beni gülümsetti.

Eğer gelirlerse, hoşça kal diyebilirim. Ben yapılması gerekeni yaparken onun dikkatini dağıtmalarına izin verebilirim. Kader nasıl olacağını açıklamadı ama olanlara güvenmek zorundayım. Bu beni doğru yola ve yapmam gereken şeye götürecektir. Bu onlar için endişelendiğim anlamına geliyor ama ailemi durdurmanın bir yolu yok ve ben endişelensem de endişelenmesem de bizi bulacaklar.

Rahatsız olmamış gibi davranarak karışımı tekrar karıştırıyor, konsantre olmak için çabalarken gözleri kapanıyor. Bir hırıltıyla kaseyi odanın öbür ucuna fırlatıyor ve ben de sinirini yaptığı zavallı zombilerden çalışırken gülmekten kendimi alamıyorum.

Yüzden fazla öldürdükten sonra daha sakinleşir. Tapınağa geri döner ve kaseyi alıp doldurur.

ve hiçbir şey olmamış gibi her şeye yeniden başlıyor. Ne yaptığını merak ederek sessiz kalıyorum.

Kan büyü mü? Ama ne amaçla?

Paylaşmak istemiyor, onun yerine muhafızlarını ve kendi yarattığı yeni bir iblisi topluyor ve göz açıp kapayıncaya kadar bizi tapıntıdan ışınlıyor. Bedenimde olmasam da o iğrenç his hala içimde akıyor ve yeniden ortaya çıktığımızda neden burada olduğumuzu merak ederek şok içinde göz kırpiyorum. Sol tarafımda fokurdayan bir dere var, su çakıl taşlı kenarlara yatıştırıcı bir sesle vuruyor. Arkamızda gökyüzüne doğru uzanan ahşap bir köprü var, ancak iki kişinin geçebileceği kadar geniş. Ufukta bir köye benzeyen bir yer var.

Kar yağıyor, toprağın tozunu alıyor, kar taneleri bir sahnedeki dansçılar gibi havada süzülüyor. Ama odaklandığı şey bu değil, hatta arka plandaki karla kaplı dağlar da değil. Hayır, sol taraftaki değirmenli şirin taş çiftlik evi ona acımasızca gülümsetiyor.

Yani her ne yapmak için buradaysak, iyi olmayacak. Çıplak ağaçlar evin etrafındaki karları dürtüyor, Diğerleri ise gökyüzüne doğru yükseliyor. Dalları karla ağırlaşmış, ama o öylece durup pitoresk beyaz eve bakarken ayaklarımızın altındaki toz eriyor.

Dış cephesi kar gibi bembeyazdır ve iki büyük sürgülü ahır kapısı siyah aksanla boyanmış gibi görünmektedir. Her iki yanında siyah süslemeli iki pencere, ikinci katta ise araziye bakan bir balkon penceresi ve yanında iki büyük cumba daha var. Sivri çatısı ve duman çıkaran bacasıyla ev sıcaklığının ve sevimliliğinin timsali. Hiç de beklediğim gibi değil. Ölüm, yıkım, mezarlıklar ve kirli bir yer mi? Evet.

Bu mu? Hayır.

Burası neresi?

"Bitmemiş bir iş, insan. Beni geçmeye çalışanlara ne olduğunu izle ve öğren," diye alay ediyor.

Tam o sırada, sanki çağrılmış gibi, ön kapı açılır. Orada bir adam durmaktadır, tanıdık bir adam. Aynı boyda, biraz daha geniş ve daha kaslı, ama aynı altın rengi tene ve yüz hatlarına sahip. Onu anılarında gördüğünden bir gün bile daha yaşlı görünmüyor. Ancak bu kez bronzlaşmış yüzünde geniş, sevgi dolu bir gülümseme var, üzerinde kalın kışlık giysiler var ve vedalaştıktan sonra kapıyı kapatırken elinde bir alyansın belirgin ışıltısı var. Bu gülümseme ellerini ceplerine sokarken de devam ediyor, insani bir jest, uzaklaşmaya başlarken yağan kardan kaçınmak için başını eğiyor. Yolun yarısına geldiğinde durdu, kafasını kaldırdı ve bize bakarken gözleri büyüdü.

"Hayır," diye nefes nefese kalır.

"Merhaba sevgilim," diye mırıldanarak yaklaşıyor.

"Bu imkânsız, sen..." Geri adım atarken yüzünde korkusu okunuyordu.

"Öldü mü? Pek sayılmaz. Eğer insan gelenekleri ve pislikler tarafından ağırlaştırılmamış olsaydın beni daha önce fark ederdin. O kadar zayıfsın ki artık etrafındakileri bile hissedemiyorsun. Acınacak haldesin. Sen bir tanrıydın, bir hükümdardın! Şimdi şu haline bak," diye tükürüyor.

"Amare," diye yalvarmaya başladı. "Yapma bunu. Özür dilerim, tamam mı? Geçmiş geçmişte kaldı, sana yaptıklarımız yanlış ama-"

"Yanlış mı?" kükrer ve yutkunup ellerini cebinden çıkarırken kuşlar havalanır. "Bana ihanet ettin! Sen... sen insan olurken beni yüzyıllar boyunca kilit altında tuttun!"

Tam o sırada kapı tekrar açılır ve içeride anılarındaki kızıl saçlı insan çerçevelenir. Gülmeden önce sendeleyerek geri çekilir. "Bütün bunları onun için mi yaptın? Bir insan için mi?"

"O artık insan değil, ruhumu paylaştık. Bu benim yaşam beklentimi ve güçlerimi azalttı, ama bu demek oluyor ki

Birlikte yaşayacak ve yaşlanacağız" der ve sonra yüzünü buruşturur. "Lütfen Amare, aşık bir aptaldım. Daha iyisini bilmiyordum ve ona zarar vereceğinden endişelendim. Lütfen bizi rahat bırak."

"Ben huzur bulamadım, sen de bulamazsın," diye çıkışıyor kızıl saçlı kadın kapıdan geri dönerken. Sırtarak bir adım öne çıkıyor. "Düşündüğün kadar uzun süre birlikte yaşayamayacaksın." Bununla birlikte, ona doğru ilerler. Dönüp eve doğru koşuyor, kızıl saçlıyı da kendisiyle birlikte içeri itiyor ve kapıyı öyle sert çarpıyor ki çatıdan kar düşüyor.

Bu onu durdurmayacak, bunu ben bile biliyorum, gülerek muhafızlarına mekânı kuşatmalarını emrediyor. Pencereden bakan adamı görüyorum, endişeli. *Bunu yapmak zorunda değilsin, bırak hayatını huzur içinde yaşasın. Mutluluğu ve aşkı buldu, doğru insanı buldu. Bu mutluluğu bulmak için yaptığı hataları görmezden gelemezsin.*

Sus, insan. Bana ihanet etti, beni kilitledi. Mutlu olamayacak. Bir kez daha benim yanımda hizmet edecek ya da hain gibi onunla birlikte ölecek.

Kapıyı denemekle uğraşmıyor, içeriye doğru patlatıyor. Kıvılcımlar saçarak patlıyor ve insan dişinin çıgıllıklarını ve onu rahatlatmaya çalıştığını duyuyorum. *Bu onun sevgisini ya da sadakatini bir daha kazanamayacak-*

Beni daha da geriye fırlatıyor, ben hırlarken beni susturuyor ve

Kavga. Bir kez daha onun dünyadaki masumları incitmesini izlemek zorunda kaldım. *Hatalar yaptı, bir geçmişti vardı ama şu anda iyi bir hayat yaşadığı açık. Yaptığı her şey onu aşkına götürdü, onun için her şeyden vazgeçen, dünyayı yönetmekten vazgeçen bir adam haline getirdi.*

Bunu anlıyorum. Değer verdiklerimiz için çılgınca şeyler yaparız.
hakkında.

Kızıl saçlı kızın önünde durur, kız ona yaklaşırken bile onu korur. Elini göğsünde gezdirdikten sonra onu yana doğru keserek gücüyle duvara yapıştırıyor.

"Hayır! Al beni, öldür beni! Ne istersen yap! Onu rahat bırak!" diye bağırarak yalvarırken, kızıl saçlı kadın gözlerinde korkuyla geri çekiliyor. Masaya çarpıyor ve çığlık atıyor, aralarında tutmak için masanın etrafından koşuyor.

"Bu seni kurtarmayacak, insan," diye alay ediyor.

Kıskanıyorsun ve kıskançlık sana mantıksız şeyler yaptırabilir, ama ona bir bak! Yanlış adama aşık olmak dışında sana hiçbir şey yapmadı! Zaten ailemi, beni ve dünyayı mahvediyorsun. Neden sonunda birlikte ölmelerine izin vermiyorsun? Yalvarıyorum, onunla bağlantı kurmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum, dinlemesini sağlamak için, Attie'yi ya da beni kurtaramadığım gibi bu aşıkları kurtarmak için.

Yine de beni görmezden geliyor, adam yalvarırken kadına yaklaşıyor. İşe yaramadığında, sanki bugünü bekliyormuş gibi sesi yenik ve yorgun çıkıyor.

"Sevebilseydin, birini bizim birbirimizi sevdiğimiz gibi sevebilseydin, anlardın! Amare, bizim asla birlikte olmamız gerekmiyordu, birbirimize zarar veriyorduk ve ben dünyanın yanmasını istemiyordum. Onunla birlikte yaşamak istedim. Benden nefret et, beni öldür, ne yapman gerekiyorsa yap, ama lütfen, lütfen karıma zarar verme."

Ona döner ve çenesini kavrayarak yaklaşır. "Sen benimsin, onun değil. Benim yanımda hizmet etmeyi kabul edersen onu öldürmem."

"Yalancı," diye fısıldıyor, gözleri onunkiler arasında gidip geliyor. "İyi, ama en azından onu çabucak öldüreceğim." Kadın sırtıyor.

Bakışları kızıl saçlıya yöneliyor ve gözlerinde yaşlarla yavaşça göz kırpmıyor. "Bir daha senin altında olmaktansa burada onunla birlikte ölmeyi tercih ederim. Bizi öldürebilirsin, bunun seni daha iyi hissettireceğini düşünebilirsin ama bu ölüm kalım meselesi olsa bile onu sana tercih ederim çünkü onu seviyorum. Seni hiç sevmedim."

Oh, kahretsin.

Elinin dışarı çıktığını bile görmedim. Amare yumruğunu göğsüne gömerken kızıl saçlı çığlık atıyor. Ağzı açılıp kapanıyor, kötü kaltağın parmakları organın etrafında kıvrılıp onu serbest bırakırken gözleri korkuyla açılıyor. Başı anında yere düşüyor, ağzından kan damlıyor ve göğsünden akıyor, kadın dönüyor, kalp elinde, çığlık çığlığa koşan kızıla bakıyor. Kalbi ateşe verir ve insan kocasına ulaşamadan, odanın öbür ucuna doğru elinin tersiyle itilir. Duvara çarpıp yere düşüyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor, Amare önünde durup ona bakarken vücudu titriyor.

"Onun ölümü senin ellerinde, umarım bunu biliyorsundur" hırlıyor ve sonra saçlarından bir avuç tutarak başını vücudundan ayırıp masanın üzerine fırlatıyor. Kandan kaçınmak için geri adım atıyor, etrafına bakarken sırtıyor, ama itirafından dolayı bir pişmanlık, bir acı hissediyorum.

O hiç sevilmedi.

Canavar bile olsa, kötü bile olsa, bu acıtmalı.

O dışarı çıkarken kollarımı kendime doluyorum, yeni iblisin yanında durup boynuzlarını okşuyorum. "İyi eğlenceler evcil hayvanım, sonra bana dön." Bununla birlikte bir çember oluşturuyor ve içinden geçerek tapınağa geri dönüyor.

Teselliyi bildiği tek yolda bulur - yakaladığı ve kırdığı kişilere onu sevmelerini emretmek. Onları beceriyor, sonrasında yatıyor ve bir evcil hayvan gibi göğüslerini okşuyor.

İsteddiği ya da sevdiği tek adam onun eliyle öldürüldü.

İşte o zaman hissettim. O da hissediyor ve göğsü çıplak, kan ve döl içinde oturuyor.

Geliyorlar.



ATLAS

W Öğleden sonra karaya çıktık, ormanın güneşi üzerimizde parlıyordu. Kyro bu durumdan memnun olan tek kişi, temelde güneşlenirken Cassandra kontrol ediyor

onu dışarı çıkardı. Hepimiz ağaç sınırında tereddüt ediyoruz, bir kez adım attığımızda geri dönüş olmadığını biliyoruz. Ölüme doğru gidiyoruz.

Ben zaten öyleyim, onlar değil.

Ağaçlar gökyüzüne uzanıyor ve uzaklarda bir yerde, eşimin bedeni kötülük tarafından kontrol ediliyor - bu dünyayı kurtarmak için durdurmamız gereken bir kötülük. Sanki geçen tüm yüzyıllar buna yol açmış gibi geliyor.

Yan yana durmuş, tepeden tırnağa silahlanmış halde, omuzlarımı dikleştirip başımı dik tutmadan önce ormana bakıyoruz. Bu sadece başka bir savaş, kazanılacak başka bir muharebe ve biz tanrılar buna alışkınız, bu bizim en iyi olduğumuz şey.

"Hazır mıyız askerler?" Rutine geri dönerek bağıyorum.
Kyro hariç herkes "Evet efendim," diye seslenirken o bana sırtıyor. "Bunu biliyorsun."

Gözlerimi devirerek palamı kapıyorum ve ormana doğru ilerliyorum. Önümüzde uzun bir yol var. Yerleşim planını ya da bizi neyin beklediğini bilmeden bizi içeri taşıyamam, bu yüzden yürümek zorundayız. Khalid benimle birlikte yürüyor, geçebilmemiz için ağaçların kesilmesine yardım ediyor. Diğerleri aramızda yürürken Remi ve Bella Slate'le birlikte arkadan geliyor.

Maymunlar cıvıldıyor, kuşlar ciyaklıyor, ama yırtıcılar uzak duruyor, burada daha büyük canavarların kim olduğunu biliyorlar. Bir amaç uğruna yürüyoruz, bir insanın kat edebileceğinden daha fazla yol kat ediyoruz, ta ki bir saat sonra onun üs olarak kullandığı tapınağa yaklaştığımızı anlayana kadar. Ormanda hafif bir açıklık oluşuyor ve burnumu havaya kaldırıp belki de son kez güneş ışığını içime çekiyorum. Ailemin beni izlediğini, neden acele etmediğimi merak ettiklerini biliyorum ama onların bilmediği bir şey biliyorum.

Ne Lilith ne de ben geri gelmeyeceğiz.

Onlara dönerek yüz ifademi sakın tutuyorum. Bir general askerlerine ilham vermek, onlar hissetmese bile onlara güven vermek için oradadır. Bu her zaman benim yüküm oldu, omuzlarım liderliğin ve bu aileyi korumanın ağırlığıyla ağırlaştı, ama bunu son bir kez daha yapacağım.

"Yaklaşıyoruz," diye mırıldanıyorum. Sonra Mishal'a bakıyorum. "Gökyüzüne çık, yolu gözetle."

Başını sallıyor ve gözlerini kışan Dabria'ya dönüyor. "Sakın başlama. Ben de seninle geliyorum. Nyre, bebeğim, üstünü değiştir."

Şaşırtıcı bir şekilde emri yerine getiriyor, devasa ejderha açıklığı dolduruyor. O kocaman turuncu gözlerini bize kırıştırıyor ve sonra başını yere indiriyor. Dabria, Nyre'nin kanadını kullanarak sırtına tırmanıyor ve boynuna binerek sivri uçlara tutunuyor.

"Dikkatli olun," diye uyarıyorum onları. "Neyin beklediğini ya da neler yapabileceklerini kim bilebilir. Yüksekte ve ulaşılamayacak bir yerde kalın, bizi bağ aracılığıyla uyarın."

Onaylamak için duman üflüyor ve sonra havaya yükseliyor, yükselirken büyük kanatlarını çırpıyor, yolumuzu kontrol etmek, kötülük tapınağında bizi neyin beklediğini görmek için uçuyor.

Mishal'ın gözcülüğüyle ormana doğru yürüyüşümüze yeniden başladık, şimdi konuşmuyoruz. Hepimiz tetikteyiz ve onun kölelerinin her an ortaya çıkabileceğinin farkındayız. Şüphesiz bizi hissetti ve bizim için birkaç sürprizi olacak. Savaşmadan yenilmeyecektir.

Bunu düşündükten birkaç dakika sonra onları hissediyorum. Akılsız sürüsü ormanda sürünüyor, ama hantal, yavaş, düşüncesiz ve gürültülüler. Birine saldırırken bir orman kedisinin çılgınlığını duyuyorum, ama yine de bize doğru ilerlemeye devam ediyor. Ben duruyorum ve kardeşlerim de durup bize yer açmak için dağılıyorlar.

"Onları burada durduralım, böylece bizi ezmezler. Onları hızlı ve sessizce yok edin," diye mırıldanıyorum, onları bir arada tutan büyüünün giderek yaklaştığını hissederek. Bir tanesi benden önce ağaçların arasından sıyrılıyor ve kafasını koparıp aynı hızla uzağa fırlatıyorum.

Yeşilliklerden daha fazlası akıyor ve artık konuşma yok, sadece hareket var. Homurtularına aldırmadan onları öldürmek için gürültüsüzce hareket ediyoruz. Onlar insan değil, artık değil. Onları onun kara büyüünden, derilerini kaplayan kara damarlardan kurtarıyoruz. Onun tarafından ne kadar uzun süre hayatta tutulurlarsa, o kadar çok kaplanıyorlar. Onları öldürmek için büyümü değil fiziksel gücümü kullanarak hırlarken ellerim kanlarıyla siyah ve kırmızıya boyanıyor. Tüm gücümü onun için saklamalıyım. Zombilerini üzerimize fırlatmanın bizi yavaşlatacağını, yorgun ve zayıf düşüreceğini düşünüyor.

Gerçek bir savaşçı gücünü son saklaması gerektiğini bilir.

Bir tanesini parçalayıp uzuvlarını bir kenara fırlatıyorum, büyü kaçıp ona geri dönerken orman zemini kanlarıyla kıpkırmızı ve simsiyah oluyor. Tüm kölelerini muhtemelen yapabileceğinden daha hızlı öldürüyoruz. Bir ağacın arkasından bir dişi sürünerek çıktığında hâlâ ayaktayım. Uzun siyah saçları ve kalkık gözleriyle muhtemelen bana eşime ne olacağını hatırlatmak için seçilmişti. O gözlerde normalden daha fazla büyü var. Onun aracılığıyla bizi izliyor, bize bir mesaj göndermek için onu kontrol ediyor.

Ama ne mesajı? Ağzı açılıyor ve kulaklarımı kanatacak bir çılgılık atıyor.

"Attie," diye bağıyor dişinin biçimsiz ağzı, yaşlı bir kadının kıkırdaması gibi. Hırlayarak kalbini koparıyorum ve Bella onun arkasında dönüyor, alevli zincirini boynuna doluyor ve tekrar dönmeden önce kafayı çıkarıyor, zinciri bir kırbaç gibi şaklıyor ve serseri bir zombiyi kesiyor. Birlikte çalışıyoruz, birbirimizin arkasını kolluyoruz, arkadaşları da bizimle senkronize oluyor.

Remi ve Khalid hırlayarak onları parçalara ayırıyor. Cassandra altın gül hançerini saplarken Kyro da onun yanında durup çok yaklaşanları parçalara ayırıyor ya da ateşe veriyor. Slate kurduna dönüşüp en az dördünü parçalara ayırırken, Alejandra büyü yaparak onları iyileştiriyor ve öldürüyor.

Ne olduğunu anlamadan etrafımız cesetlerle çevriliyor ve ormandan başka ceset gelmiyor. Yine de başka bir dalga daha gelebilir diye bekliyoruz ama büyü'nün geri çekildiğini hissediyorum. Muhtemelen tapınağını onlarla çevreliyor, ordusunun yarısını yok ettikten sonra daha fazlasını ayıramıyor. Onları hayata döndürüp daha fazlasını toplayabilir ama o kadar hızlı değil. Ordusunu beslemek için hâlâ insanlara ihtiyacı var.

Nyre yukarıdan kükrüyor ve eski bir savaş stratejisi olan her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Hafifçe yere yığıldım. "Bu sadece bir uyarıydı. Hepimiz iyi miyiz?"

Tüm teyitlerden sonra, daha fazla güç toplamadan önce ona ulaşmamız gerektiğini bildiğimden, hiç vakit kaybetmeden önümüzde uzanan ormana doğru hızla ilerliyorum. Hazırlanmak için ne kadar az zamanı olursa o kadar iyi. Yine de, yaralı olsalar bile bana söylemeyeceklerini bildiğim için ailemi çaktırmadan kontrol ediyorum. Bazıları kan içinde ama hiçbiri topallamıyor ya da açık yaraları yok. Yüz ifadeleri kararlı, hepsi bir sonraki savaşa hazır.

Onlar gibi askerlerle birlikte savaştığım için çok şanslıyım.

Ağaç hattının kenarına ulaşıyoruz ve donup kalıyoruz. "Siktir," diye gürlüyor Calder.

Bizi tapınaktan ayıran orduya bakarken Mira, "Kalplerinin kırıldığını hissedebiliyorum," diye mırıldanıyor.

Taş tapınağın etrafında en az üç yüz zombi var. Sıra sıra piyadeler kurban edilmeyi bekliyor. Basamaklarda en az yirmi doğaüstü varlık hazır bir şekilde bekliyor. Biz izlerken, Lilith yüzünde bir sırıtışla, siyah gözleri kısılmış, vücudu çıplak ve kanla kaplı bir şekilde tapınağın tepesindeki girişte duruyor. Ellerini kaldırıyor ve dudaklarından bir haykırış dökülüyor. Bir kükremlerle şekil değiştirenler değişmeye başlar. Bir kurt. Bir kaplan. Bir ejderha. Ejderha havalanıyor ve diğerleri basamaklarda sinsice beklerken Mishal ve Dabria'nın onunla başa çıkabileceğine güvenmek zorundayım. Ortasında duruyor, ellerini iki yanına açmış.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve elleri düşüp zombilerin ön safları bize doğru ilerlemeden önce daha geniş gülümsüyor. Saçını bir fiskeyle savurarak arkasını dönüyor ve arkasından siyah sis izleri bırakarak içeri giriyor. Bizi ordusuyla baş başa bırakıyor, bizi durduracağını düşünüyor.

Yanılıyor.

O benim görevim ve onlar sadece yoluma çıkıyorlar. Nyre'nin kükrediğini duyuyorum ve başımı kaldırıp baktığımda iki ejderha havada birbirlerine çarpıyor, savaşırken dönüp duruyor, ateş burunlarından çıkıyor. Ben izlerken, Dabria

Nyre'nin sırtından diğer ejderhanın üzerine atlar ve bir generale yakışır bir savaş çılgılığıyla boynunu ısırıp iki yanına iki bıçak saplar.

Her şeyi kontrol altına aldıklarını bildiğimden, Slate'in mücadeleye atıldığını, zombileri cüssesiyle devirdiğini, sonra da dişleriyle yakalayıp etraflarında döndürdüğünü görmek için tam zamanında aşağı bakıyorum. Alejandra onun sırtında, ağzı hareket ediyor ve gözleri parlak gümüş renginde parlıyor, büyüsünü onlara ve bize savurarak koruyucu bariyerler oluşturuyor.

Cassandra , ilahi söylüyor ve ben de bitkilerin yerden filizlenip zombilerin etrafını sarmasını, onları aşağı çekmesini ve üzerlerinde büyümesini izliyorum. Kyro onun yanında duruyor, gülerek kitlelerine ateş püskürtüyor, iyi bir savaş için gözlerinde parlayan bir neşe var.

Calder ve Mira yan yanadır, hiç düşünmeden kitlelerin arasına dalarlar. Bir sürünün üzerine yıldırım düşer, onları ateşe verir ve yakıp kül eder. Mira onlara şarkı söylerken Calder vücutlarındaki suyu çeker ve onları hareketsiz tutar.

Ciar ve Bella hepsinin ortasında, gülüyor ve birbirlerini alkışlıyorlar. Bella'nın kanla kaplı zinciri havada uçuşurken Ciar gülüyor, boğazları parçalıyor ve arkadaşını övüyor.

Hepsi başarılı oluyor, hepsi savaşın tadını çıkarıyor, güçleri bir ve aramızda bir çember gibi yayılıyor. Ama kazanma şansları yok, onlar için bile çok kalabalıklar, basamaklardaki doğaüstü varlıklardan ve biz savaşırken onun yarattığı diğer şeylerden bahsetmiyorum bile. Gözlerimi kapatarak, büyümü çağırırken ellerimi dışa doğru bastırıyorum.

Sadece düşmanlarımızı hedef alarak dışarı doğru pathyor. Kime isabet ederse anında parçalanıyor ve şok dalgasından sonra gözlerimi açtığımda ordunun en az yarısının gittiğini görüyorum. Güzel, eşit bir oyun alanı.

"Daha fazla adam getirmeliydiler." Kyro gülüyor ve ona hızlıca başımı sallayarak kendimi savaşın içine atıyorum,

Sihrimin geri kalanını ana düşmanıma saklıyorum.

Arkadaşımın derisini giyen şeytan.

Başlarını kesiyorum, cesetlerini fırlatıp atıyorum ve kalplerini yakıyorum. Kan dökülürken, ritmik dövüşün içinde kendimi kaybediyorum. Bedenim eski alışkanlıklarına geri dönüyor, hiç düşünmeden bunu nasıl yapacağını biliyor. Nefes nefese ve kanlar içinde kendimi tapınağın önünde bulana kadar ordunun içinde kanlı bir yol açıp keserken tüm öfkem ve korkum içimden akıp gidiyor. Ailemin geri kalanların işini bitirdiğini görmek için arkama bakıyorum ama bir kükreme beni merdivenlere döndürüyor ve şekil değiştirenlerin bana baktığını görüyorum.

Kelimelere gerek yok. Cesaretle çenemi geriye yatırıyorum. Beni durduramayacaklar.

İki kurt ve bir kaplan üzerime atlıyor. İki bıçağımı hazırlıyorum, çömelip beklerken onları içe doğru çeviriyorum. Bir büyü baloncuğunun bana çarptığını hissediyorum-Alejandra, sanırım beni koruyor. Ona teşekkür edecek ya da gözlerimi hayvanlardan ayıracak vaktim yok. Biri sığıyor ve ben de havaya doğru iterek onunla kafa kafaya çarpışıyorum. Pençeleri böğrümde aşağı iniyor, kanım damlarken acının verdiği sızı tıslamama neden oluyor. Bunu görmezden geliyorum, bıçağımı onun çenesine saplıyorum, böylece yere düştüğümüzde o ölmüş oluyor. Bıçağımı çekiyorum ve bir kurdun ısırmasından kaçınmak için dönüyorum, diğeri uluyor, ikisi de beni çevreliyor.

Bıçaklarımdan birini fırlatıyorum ve birinin böğrüne saplanıyor, ayağa kalkamadan bağırıp yuvarlanmasına neden oluyor. Dönerek diğerinin sıçramasını önlüyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve bıçağı diğerinden çekip böğründen aşağı sürüklemeyen önce onu fırlatıp atıyorum. İnleyerek geriye düşüyor ve kanlı bir posadan başka bir şey kalmayana kadar çizgili ayağımı kafatasına defalarca indiriyorum.

Arkamdan bir şey bana çarptı. Yere itildim ve bir çene omzuma dolanarak derimi parçaladı. Bir hırıltıyla dönüp onu çekerek kurtarıyorum ve omuz kasımı yırtıyorum. Bir sonraki kurdun inen çenesini engellerken iyileşmesi sadece birkaç saniye sürüyor.

Kardeşlerimin diğerkleriyle dövüştüğünü görüyorum ama şimdi etrafımda üç kişi var. Kolumu dolayarak onu etkisiz hale getirirken, diğerkine çizmeli ayağımla tekme atarak onu geriye savuruyorum. Diğerkinin pençeleri üzerime gelmeye çalışıyor ama ayağı kalkmadan önce yuvarlanıp kollarımdaki şekil değıştirenin boynunu kırıyorum. Diğeri pençelerini kaldırıyor ve yan yana duruyorlar, başlarını eğmişler ve ağızlarını geriye çekmişler, hırlarken dişleri parlıyor. Biri gri renkte, diğeri ise koyu gri ve beyaz.

İlgili olabilir.

İkisi de bir tarafa geçmeye çalıştı ama ben izin vermedim. İlkini yakalayıp ikincisine fırlatıyorum. Yere düştüklerinde, patlayana kadar büyüleriyle dolduruyorum. Kan, tüy ve kemikler havaya saçılıyor. Onlara sırtımı dönüp kardeşlerimi kontrol ediyorum. Onlar kazanıyor ama bir ayı şekil değıştiren, diğerklerini büyüleriyle korumaya odaklanmış olan Alejandra'ya doğıru hızla ilerliyor. Alejandra geldiğini görmüyor. Slate son anda dönüp Alejandra'nın önüne atlıyor ama açıklığın öbür ucuna savruluyor.

Bir hırıltıyla kendimi büyüyle ışınlıyorum, tam arkasında beliriyorum ve Alejandra Slate'in yanına koşarken sırtına atıyorum, elleri Slate'in üzerinde parlıyor ve eşini iyileştiriyor. Ellerimi sırtına sokup derisini yırtarak altındaki kemiklere ulaşıyorum. Bir kükremeye geriye doğıru kükrerken göğüs kafesini kırıyorum, kalbini bulmak için kazarken tutunuyor ve sonra elimi etrafında sıkarak onu eziyorum.

Düşüyor ve biz de sertçe yere çakılıyoruz. Sırtından atlayıp yanına ayaklarımın üzerine düşüyorum ve son şekil değıştirenlerin de düştüğünü görmek için etrafıma bakıyorum. Kardeşlerim ağır ağır nefes alıyor, kan içinde ama gözleri savaşın görkemiyle parlıyor.

"Henüz kazanmadık," diye hatırlatıyorum onlara, tam o sırada Mishal yere inip geri dönüşüyor, Dabria da yanında sırıtıyor. Ellerimi ağızımın etrafında birleştirerek tapınağı bakıyorum.

"Halkınız öldü. Ya dışarı çıkarsınız ya da biz içeri gireriz!" Bağırıyorum ama merdivenlerden sürünerek inen ve giderek büyüyen siyah bir sis dışında hiçbir tepki yok. Basamakların tepesinde beliriyor, gözleri büyü ve nefretle parlarken yüz ifadesinde kızgınlık var.

Parmaklarının bir hareketiyle bize meydan okuyarak yavaşça geri çekiliyor ve tapınağın karanlığında kayboluyor. Tamam. Eğer böyle oynamak istiyorsa, oynayabiliriz.

Kararlı bir şekilde basamakları ikişer çıkıyorum. Güneş batmaya başlıyor ve hayvanlar ormanda sessizleşiyor, neyin biliyorlar. Zaman kadar eski bir savaş. İyiye karşı kötü, bu dünyanın ve diğerlerinin yaşamları için.

Hücum ederken ailem hemen arkamda ve tepeye adım attığımızda tüm tapınak inliyor gibi görünüyor. Kayan kayaların sesi geliyor ve aniden tapınakla birlikte havaya yükseliyoruz. Yer giderek uzaklaşırken arkama bakıyorum, ta ki ormanın üzerinde süzülürken o da kayboluyor, siyah duman bir battaniye gibi etrafımızı sarıyor.

Bizim ve diğer herkesin görüşünü engelliyor. "Bu hiç de ürkütücü değil," diye homurdanıyor Cassandra.

"Sanırım tek yol içeri girmek," diyor Remi, sesi heyecanlı geliyor. "Acaba bubi tuzakları var mı?" diye fısıldadığını duyuyorum Cass'in.

Kyro. Diğerleri bilinmeyenin karşısında sessiz ve metanetli duruyor. Kardeşlerimin gözleri tetikte, Bella'nınki de öyle, hepimiz önümüzdeki savaşa hazırız.

Yutkunarak sinirlerimi yatıştırıyorum ve gölgelerin içine giriyorum, eşimi öldürmeye ve onun yanında ölmeye hazırım.



LILITH

Stahtın önünde karanlıkta duruyor, biz bakarken
sissetmek onlar Yürümek aracılığıyla ve sis. Ne zaman
taht odasında belirdiklerinde, parmaklarını şıklatarak ve
çukurlar. Bu alevler uçmak için ve Çatı,
gölge düşürmek etrafında ve oda ve veren o
bir ürkütücü bir atmosfer. Sonra durdular, etrafa
baktılar, ama ben hiçbir şey hissetmedim.

Korku.

Sadece çözüm.

Attie'nin en önde olduğu bir sırada duruyorlar, kot pantolon
ve kandan başka bir şey giymiyorlar. Çıplak kafası ateş
ışığında , gözleri bana kilitlenirken daralmış ve kararlı.

İyi, zaten artık beni sıkıyorlar. Bu sahte tanrıları
öldüreceğim ve sonra ordumu yeniden kuracağım. Beni
durduramayacaklar.

bu dünyayı ele geçiriyor. Bir kez ihanete uğradım ve kaybettim, bir daha asla.

Onun düşüncelerini sanki kendi düşüncelerimmiş gibi duyuyorum.

Monolog. Bedenimin yarısı görünmez. Kendimi gittikçe daha hızlı kaybediyorum. Bunu durdurmalıyım, çok geç olmadan onu durdurmalıyım. Ailemi burada gördüğüm ve onun ordusunu yendiklerini bildiğim için kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ama o askerlerin bir bile onun gücü ve kuvvetiyle boy ölçüşemezdi.

Kader ölmem gerektiğini söyledi, ama nasıl ve neden? Elbette ölümümün bir anlamı var, elbette onu bu şekilde durduracağız, ama ailemle nasıl iletişim kuracağım? Onlara burada olduğumu nasıl göstereceğim? Benim için savaşmalarını nasıl engelleyebilirim? Vazgeçemedikleri sürece...

Beni elde etmeye çalışmaktan vazgeçip ikimizi de öldürmek için buradalar.

Belki de böyle öleceğim... Güzel. Eğer bu durduracaksa, yapacağım.

Ben ölümümü kabullendim. Umarım onlar da kabullenir.

"Son bir şans. Arkadaşımın gitmesine izin ver," diye hırlıyor Attie öne doğru adım atarken.

Gülüyor, ona ters ters bakıyor ve büyüsunü fırlatıyor. Bir tıslamayla zararsız bir şekilde sekiyor ve Alejandra'nın ellerinin etraflarında koruyucu bir baloncuk tuttuğunu görüyorum. Güzel, en azından güvendeler. Şimdi kendi zayıflığımla savaşarak dik oturuyorum. Bu son, bunu hissedebiliyorum. Keşke veda edebilseydim.

Rüyamda söyledim, ama şimdi hepsi burada ve onların sert, kırık yüzlerine bakarken, söylemek istediğim her şey aklımdan geçiyor.

Attie'nin gözleriyle onunkiler aracılığıyla karşılaşıyorum ve bakışlarında acısını, özlemini ve kabullenişini görüyorum. Beni öldürmesi gerektiğini biliyor ama aynı zamanda ailesini ve bu dünyayı kurtarmak için kararlılığını da görüyorum. Ne planlıyor?

Yine de dikkati onlar tarafından dağıtılmış durumda ve bunun tek şansım olduğunu biliyorum. Anılarını ona fırlatmak işe yaramayacak ama bir şeyler denemek zorundayım. Herhangi bir şey. Kendimi

çaresizlik, kurban olmak, sadece yatmak ve bunu kabullenmek.

Bedenimi ele geçirdiğinde arkama yaslanıp ağladım. İhlal ettiğinde çığlık attım ve öfkelendim.

Ailemi öldürdüğünde yapmayacağım. Onu durduracağım.

"Hayır ve son bir şansınız yok." Gülüyor ve elini kaldırıyor, şüphesiz onları öldürmek için. İçimde bir şey dalgalanıyor, sahip olduğumu bilmediğim bir güç, onları daha fazla incitmesine izin vermemek için güç ve kararlılık. Bunun öleceğimi bilmekten ve korkusuz olmaktan mı kaynaklandığını bilmiyorum... yoksa sadece ruhumdan gelen gerçek bir güç mü

-Kaderlerden ya da tanrılardan değil, benden, zavallı bir insandan. Bu güç dış güç ya da sihirle ilgili değil.

Sevgiye dayanıyor, onlara olan sevgime. Her zaman.

Hepsini ona fırlatıyorum, bir kez daha bedenimden akıyor. Dişlerimi sıkıyorum, beni parçalıyormuş gibi geliyor ama yine de durmuyorum, kendi bedenimde onun yanında olup kontrol için savaşıma kadar durmuyorum. Elini durduruyorum. Şok içinde göz kırptıyor, bunu hissediyorum, kirpiklerimin kendi yanağımdaki titreşimini.

"Ne-" Dudaklarımın yukarı kalktığını hissederek gülümsediğimde sözünü kesti.

"Benden bu kadar kolay kurtulacağını düşünmemiştin, değil mi?" Ona acımasızca söyledim.

"İnsan," diye tükürüyor.

"Lilith?" Attie öne doğru bir adım atarak sesleniyor ve başımızı kaldırıyoruz. Onu geride tutmak için mücadele ediyorum, onlara zarar verme niyetini hissediyorum. Onu tutmaya çalışmak beni öldürüyor ve ruhumu tüketiyor.

"Zamanım yok," diye törpölüyorum bana karşı mücadele ederken. "Onu tutuyorum, bunu uzun süre yapamam." Aileme bakarken gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülüğünü hissediyorum. "Hepinizle çok gurur duyuyorum. Mutluluğu bulduğunuza çok sevindim. Attie'ye benim için göz kulak olursunuz, değil mi?"

"Lils," diye başlıyor Kyro ama ben başımı sallıyorum, dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. "Burada ölmek zorundayım, gerçekten, lütfen ona göz kulak olacağına söz verir misin?"

Mishal ciddiyetle başını sallayarak, "Yapacağız," diye onaylıyor. "Ve seni seviyoruz, kardeşimiz olduğun için teşekkür ederiz."

Söylemek istediğim daha çok şey var ama zamanım , onun yerine kadınlara bakıyorum. "Sevmeyi kolaylaştırmayacaklar-" O mücadele ederken tökezliyorum ama gücümü toplayıp bedenimden atıyorum. "Ama yap. Onların sevgisi kadar güçlü ya da sadık bir şey yok ve ben gittiğimde sana her zamankinden daha çok ihtiyaçları olacak. Ne yapman gerekiyorsa yap, onların yanında ol, ben yapamadığımda onlara sarıl, onları keşke yapabilseydim dediğim şekilde sev. Aile olamadığımız için üzgünüm. Hepiniz gerçekten harika insanlarsınız." Attie'ye bakıyorum, içimdeki mücadele devam ederken dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Attie," diye fısıldıyorum bana doğru koşarken, ama çığlık atıp elimi kaldırıyorum, onu orada tutuyorum, böylece ona zarar veremiyoruz. "Bana dokunamazsın," diye fısıldıyorum. "Bu beni zayıflatır ve sonra o kazanır ve seni öldürür. Bununla yaşayamam. Birlikte olamadığımız için üzgünüm aşkım, ama yaşadığımız birkaç gün herhangi bir ömürden daha iyiydi çünkü gerçektir." Beni uzaklaştırmaya çalışmasının acısıyla daha da geriye düşüyorum. "Fazla zamanım yok!" Çığlık atıyorum. "O çok güçlü. Bu benim seçimim Attie, burada onunla birlikte ölmek, onu durdurmak, böylece bir daha kimseye zarar veremeyecek. Lütfen bunu yapmama izin ver. Beni her zaman kurtarmak istediğini biliyorum ama artık beni kurtarmana değil, gitmeme izin vermene ihtiyacım var."

"Yapamam, Kır Çiçeği," diye fısıldıyor, gözyaşları kanlı yüzünden aşağı akarken sesi çatlıyor, kalbi parçalanıyor. "Sensiz yaşayamam, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Attie, hep sevdim. Bu kadar uzun süre dayanmamın sebebi sensin. Tüm acı ve ıstıraplara değdin. Hepsini tekrar yapardım. Ama benim zamanım geldi Attie, hayatta kalmamam gerekiyordu. Gitmeme izin vermelisin, aşkım. Bir sonraki hayatta birlikte olacağız."

Boğazımdan bir çığlık kopuyor, Amare'den öfke dolu bir çığlık ve neredeyse geri döndüğünü biliyorum. Hepsine bakıyorum

çaresizce. "Yap şunu, beni ve onu öldür."

"Atlas," başlar Remi, öne doğru bir adım atıp eline dokunur, ama o bir hırıltıyla elini çeker.

"Hayır! Onu kurtarabiliriz, tam orada!" diye kükrer ve sonra sarkar. "O orada, yapmalıyız-"

"Yapamayız," diye mırıldanır Remi. "Ne öğrendiğimizi biliyorsun. Sürgün edilebileceği tek zaman Lilith hala hayattayken ve bedenindeyken, ona insanlığını verirken. Lilith ölüyor ve eğer hiçbir şey yapmazsak ve o ölürse, karanlık yayılmakta özgür olacak ve bu dünya yok olacak. Onun fedakârlığına leke sürmeyin. Ona bak Atlas."

Cassandra öne çıkıp Remi ile el ele tutuşuyor. Kardeşlerim kırık bir şekilde duruyorlar, gözleri bana kilitlenmiş, sanki tekrar kaybolursam diye konuşmaya ya da başka tarafa bakmaya dayanamıyorlar. Hepsinin kalbinin paramparça olduğunu hissediyorum. "Ona bak Atlas, gerçekten bak ona."

"Onun kalbini hissediyorum," diye fısıldıyor Mira. "O kadar sevgi dolu ki Atlas, hiç hissetmediğim kadar." Bana bakıyor. "Sen çok safsın, çok sevgi dolusun, bu dünya için çok fazlasın, bunu artık biliyorum. Sanırım bu yüzden geri getirildim, anlayabilmek için."

"Böylece onların kalplerini iyileştirebilirsin," diye nefes nefese kaldım.

"Ve bedenlerini iyileştirebilirim." Alejandra bir adım öne çıkıyor. "Hepimiz bir amaç için buradaydık, güçlerimizi paylaşmak, onları bu ana getirmek ve dünyayı yeniden inşa etmek için onları hayatta tutmak için." Atlas'a bakıyor. "Ona bak," diye ısrar ediyor yumuşak bir sesle, Atlas onlara bakarken, sanki olacakları durduracakmış gibi bana bakmayı reddediyor.

Dabria bir adım öne çıkarak elini onlarınkiyle birleştiriyor. "O acı çekiyor Atlas, bunu görmelisin. Ona çektirdiği eziyete bir son vermelisin. Sevdiğin birini kaybetmenin acı verdiğini biliyorum ama ölmüş olmaları onların gerçekten yok oldukları anlamına gelmez. Onları her zaman hatırlarsınız ve onlar anılarınızda ve sevginizde yaşamaya devam ederler ama bazen tekrar uçabilmeleri için gitmelerine izin vermek daha iyidir."

Bella başını sallıyor. "Acı çekiyor," diye açıkça belirtiyor. "Çok uzun zamandır çok fazla acıya katlandı. O çok güçlü Atlas. Lilith şimdiye kadar dayandı, biz buraya gelip ikisini de kurtarana kadar. Onları serbest bırakın."

"Ona bak," diye senkronize bir şekilde tekrarlıyorlar. Ellerin birleştiği yerde güçleri parlamaya başlıyor, ortak güçleri ve bağları, bir zamanlar sahip olduğum gücün aynısı... beni bozan ve öldüren güç. Onlar benim gibi bir hata değiller, onlar gelecek. Onlar bu dünyayı bir arada tutacak ve kötülüğü kontrol altında tutacaklar.

Beni içimden parçalıyormuş gibi acı çekiyorum ve haykırıyorum. Sesle birlikte dönüyor, ağzı kapalı ve titriyor. Gözleri ıslak ve acıyla parlıyor, yanakları solgun ve vücudu titriyor. ", gitmene izin veremem. Seni korumak, seni sevmek benim görevimdi. Başaramadım."

"Hayır, aşkım," diye fısıldadım. "Asla başarısız olamazsın. kendi yolumuzu seçeriz. Ben sana giden yolu seçtim, her zaman, sonunun asla iyi bitmeyeceğini bilsem bile. Seni seçtim ve şimdi yine seni seçiyorum. Hepinizi seçiyorum. Bırakın ailemi kurtarayım. Ölümümün bir anlamı olsun," diye yalvarıyorum ve sonra inliyorum. "O burada, çabuk! Öldürün beni!"

"Yapamam!" diye kükrer.

"Yap şunu!" Dizlerimin üzerine çöktüğümde çığlık atıyorum, kahkahası kafamda uçuşurken yüzüm taşa çarpıyor.

Bunu yapamaz, yapmayacak ve sen öldüğünde ben özgür olacağım. "Attie, öldür beni!" Yalvarıyorum ve gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum. Kardeşlerim şimdi eşlerinin yanında, omuzlarını ve bellerini tutuyorlar. Bağ tamamlandı, bana kadar uzandı, hepimizi sardı. Mesafe ne olursa olsun, aile Her zaman kandan daha fazla bir şeyle bağlıydı... Sevgiyle.

Bu dünyadaki en büyük güçtür.

"Kurtar beni!" Yalvarıyorum, yeni bir şey deniyorum. Bu sözler onu sersemletti ve Remi ona eğri bir bıçak uzattı.

düşünmeden alıyor ve ben de başımı sallıyorum. "O burada, yap şunu!"

Bana doğru adım atıyor, bedenimin üzerinde durana kadar merdivenleri tırmanıyor. Gözlerimi kapatıyorum, nefesinin sertliğine, kokusuna ve yükselirken aşkını hissetmeye odaklanıyorum.

"Seni seviyorum Attie," diye fısıldıyorum bıçağın indiğini hissettiğimde.

Sadece taşa çarptı.

"Yapamam," diye fısıldıyor ve dizlerinin üzerine çöküp yüzümü avuçluyor. "Seni öldüremem, Kır Çiçeği, bu dünyayı kurtarmak için bile olsa. Yapamam. Seni çok seviyorum." Beni öpüyor, gözyaşlarımız birbirine karışıyor.

"Attie, ne yaptın sen?" Kollarını bize sararken .

"İkimizi de öldürün," diye sesleniyor kardeşlerine. "Burası düşmeden önce büyüm sizi buradan çıkaracak. Bizi öldürün, sonsuza dek onunla olmama izin verin."

"Hayır!" Bağırıyorum ve onu geri itiyorum, tökezleyerek tahtın içine düşüyorum. Tutunabildiğim kadar tutunurken vücudum titriyor.

"Eğer sen ölürsen, ben de ölürüm Lilith, eşim. Aşkım. Karım. Bu işler böyle yürür. Birlikte yaşarız, birlikte savaşırsınız, birlikte ölürüz," diyor kararlılıkla, önümde diz çökerek. "Bir daha asla yalnız olmayacaksın. Sana bunun sözünü verdim ve ciddiydim. Sen ve ben varız, Kır Çiçeği." İtiraz eden ve başlarını sallayan kardeşlerine bakıyor. "Öldürün bizi kardeşlerim, ikimizi de bu acı dolu hayattan kurtarın."

"Atlas!" Ciar tersler.

"Onsuz geçen her an, her saat ve her gün acı çektim." Bundan ürküyorlar. "Eşiniz olmadan yaşadığınızı hayal edin, bunu yapın ve bana bununla yaşayabileceğinizi söyleyin. Ben yaşayamam, artık yaşayamam. İkimizi de öldürün ve bu dünyayı kurtarın, bu bir emirdir askerler." Yumuşuyor. "Hepinizi seviyorum, ailemi. Bu dünyayı ve hayatı sizinle paylaştığım için onur duyuyorum. Bu kadar uzun süre ayrı kaldığımız için üzgünüm. Benim ölümümün de onunki gibi sana bunu izin verme. Birbirinize ihtiyacınız var, hep oldu,

Birlikte daha güçlüsünüz. Şimdi, kardeşlerim, size yalvarıyorum. Hayatım boyunca sizi korudum... Onunla birlikte olmak için beni serbest bırakın."

Sonra bana döndü ve elini uzattı. "Bunu birlikte bitirelim aşkım."

Eli benimkine dokunuyor ve gözleri kapanıyor, bekliyor, yüzünde dingin bir kabullenme ifadesi var. Gözlerim kardeşlerime kayıyor ama bunu yapamazlar. Bizi öldüremezler.

Serbest kalıyor.

Bir uyarı çılgılığı atıyorum ama o tekrar kontrolü ele alınca çılgılığım bastırılıyor ve geri itiliyorum. O kadar aşağıya değil, ama neredeyse hiç gücüm kalmadı, sadece Atlas'ın orada bilmeden oturmasını izlemeye yetecek kadar.

"Atlas!" Uyarıyorum ve gözleri açılıp bana kilitleniyor. "O burada! Öldürün onu!" Kız gülüp ona ters bir yumruk atarken bile bağıyorum. Yuvarlanıyor ama ayağa kalkıyor, onun yanından geçip alttaki bana bakıyor.

"Hayır," diye .

"Öleceksin," diye bağıyorum.

"O zaman öyle olsun! Ailemi bir kez ve yanlış seçim yaptım. Her zaman seni seçmeliydim, çünkü ölsek bile sana sahip olduğumuz o bir an, sensiz bir ömürden daha iyiydi. İşte yine en başa döndük. Seni seçiyorum Lil." Kardeşlerime döndü. "Gidin, artık çok geç." Onları taşımak için büyü yapmaya başlıyor ama onlar kendilerini büyüye kapatıyorlar.

"Seni bırakmayacağız!" diye bağıyorlar.

"Seni uyarmıştı, Tanrım." Amare ayağa kalkarken gülüyor ve kara büyüğü tapınaktan sızarken ağzımı bir kez daha kontrol altına alıyor.

Şanslarını kaybettiler.

Onları ve beni öldürüp Dünya'yı ele geçirecek.

Hayır! O gülerken ben çılgılık atıyorum, elini kaldırıyor. Kardeşlerimi ve arkadaşlarını geri fırlatıyor. Basamakların dibindeki taş zemine yığılıyorlar ve sonra onlar kurtulmak için mücadele ederken Atlas'ın üzerinde duruyor

Atlas'a karşı koymasý için bağııp çağırıyordu.

Beni öldürmek için.

Yapmayacak, bunu gözlerinde görüyorum. Ölümünü kabullenmiş, belki buraya gelmeden önce bile. Hayır, onu öldürecek ve benim yapabileceğim hiçbir şey yok. Tekrar yüzeye çıkmak için savaşıyorum, ama zayıfım, onlara bir şans vermek için tüm enerjimi o tek patlamada kullandım.

İzle küçük insan, eşinden başlayarak sevdiğin her şeyi alacağım.

Elini uzatır ve adam onu durdurmaz. Oturuyor.

Orada, gözleri açık ve bana kilitlenmiş bir şekilde, derisini delip göğsüne saplanıyor. Acıyla irkilerek hafifçe gülümserken kalbinin etrafında kıvrıldığını hissediyorum. "O senin, al onu. Seni seviyorum, Yaban Çiçeği," diyor ve sonra kalbini göğsünden söküp çıkarıyor. Adam yan yatıp merdivenlerden yuvarlanırken, arkasında kan izleri bırakarak hâlâ atmakta olan organı kaldırıyor.

Elinden ve kolundan akan kanı izlemek zorunda kaldığımda gülüyor. Amare hayatımın aşkını öldürdü. Eşimi.

Attie'm.

Zihnim çatlıyor, kalbim kükrüyor ve içimden akan öfke ve ıstıraptan başka bir şey bilmiyorum. Benim ölmem gerekiyordu, onun değil, asla onun değil.

Hayır.

O ölmeyecek!

"İnsan, ne yapıyorsun?" diye bağııyor. Bilmiyorum. Tek bildiğim, eş bağımın kopmasının getirdiği ani güç patlaması. Beni hayata döndürebilecek, artık yapamayacağımı düşündüğüm halde savaşmamı sağlayabilecek tek şeyi yaptı.

Çocukluğumdan beri sevdiğim, hep sevdiğim adamın kalbini aldı. Vücudumda dalgalanıyorum ve göz kırpana kadar karanlığa atılma sırası ona geliyor ve

Kan vücuduma damlarken elimde atan kalbin sıcaklığını hissediyorum. devraldığım anda büyü ailemi serbest bırakıyor ve Atlas'ın yanına koşuyorlar ama onun karanlığının bir parçası hâlâ içimde.

Zihnim bozuldu.

Ben onların kız kardeşi Lilith değilim.

Sonunda onun olmamı istediği şeytan oldum.

Elindekileri fırlatıp atıyorum ve merdivenlerden aşağı koşarak yanına diz çöküyorum. Kolunu göğsünün üzerine koymuş yan yatıyor ve ben onu yuvarlıyorum. Atlas'ın gözleri açık ve görmüyor, ağzı ayırık ve göğsü kıpırdamıyor. Vücudu sıcak ve onu hâlâ hissediyorum.

Ruhu hâlâ burada.

Beni terk etmeyecek.

"Hayır!" Hırladım. "Beni terk edemezsin, beni duyuyor musun Atlas?" Kalbini tutup göğsünün ve açık yarasının üzerinde tuttuktan sonra gözlerim kısık ve kararlı bir şekilde etrafıma bakıyorum. "Bana öleceğimi söylemiştin!" Dünyaya, Kader'e, kadere haykırıyorum.

"Benim olmam gerekiyordu! O değil! Acıyacağına söz vermiştin, acı çekeceğime söz vermiştin ama onları kurtaracaktım! Onu bana hemen şu lanet saniyede geri getir!" Kükredim. "Beni duyuyor musun? Kehanetini sikeyim, kaderini sikeyim, planlarını sikeyim. Onu alamazsın, o benim! O benim! Onu geri getirin!"

Bir ses duyuyorum ve başımı eğip beni ziyaret eden ve bana bir seçenek sunan Kader'in gözleriyle karşılaşıyorum. Atlas'ın yanında diz çöküyor, eli benimkine dokunmak için uzanıyor. Etrafında bir parıltı ve yüzünde hüznün var. "Onun seçimini kontrol edemeyiz. Biz tek bir yol gördük, hepsi bu çocuğum. O kendi kaderini, kendi seçimini yaptı, tıpkı senin yaptığın gibi-"

Elimi çekiyorum ve gözlerim kısılmış bir şekilde eğiliyorum. "Yollar ya da seçimler umurumda değil. Bu dünyanın ona ihtiyacı var, onların ona ihtiyacı var, benim ihtiyacım var. Ya onu bana geri getirirsin ya da onun için endişelenmene gerek kalmaz. Bu dünyayı yakıp yıkacağım,

Beni duyuyor musun? Her bir varlığı öldüreceğim, kurtarmayı siktir edeceğim. Onu yok edeceğim."

Beni izliyor, ben ne kadar ciddi olduğumu gösterirken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Onsuz ben bir hiçim. Hayır, bu doğru değil, onsuz ben karanlığım. Mutluluk yok, hayat yok, sadece acı ve tüm travmalar bana geri dönüyor, beni onun olduğu şeye dönüştürüyor.

Bu... bu şekilde doğdu.

Bu hayatın döngüsü. Kaderinde bu gezegeni yok etmek olan kişi asla o değildi, bunu şimdi anlıyorum. Her zaman bendim, Kader haklıydı. Ben bir hataydım, bir aksaklık, onun yeniden doğuşuydum, şeytanların annesiydim. Kalp kırıklığı ve ihanet yüzünden bu hale geldi.

Şimdi ben de öyle yapacağım.

"Lilith," diye mırıldanıyor, "benim bile yapamayacağım şeyler var-"

"O zaman ben yaparım," diye çıktım. "Ben cehennem ateşinden alındım, ölümün kendisinden koparıldım. Ona da aynısını yapacağım. Beni öldürebilirsin, lanetleyebilirsin, ne yapman gerekiyorsa yapabilirsin ama o benim ve ölmeyecek. Şimdi ya onu ve bu dünyayı kurtarmama yardım edersin ya da ikisini de öldürürsün." Şimdi ona bir seçenek sunuyorum, çünkü onu geri getirmek için her şeyi yapacağım.

Hatta durdurmaya çalıştığım şeye dönüştüm.

Çünkü karanlık, canavarlar... Onlar sadece hiç sevilmemiş olanlardır. , terk edilmiş, ihanete uğramış ve kaybolmuş olanlar. Ben Atlas'ın kurtarıcısı değildim, hatta bu dünyanın da. Ben onun lanetliydim ve o da benim ışığımdı, içimdeki iyiliği ortaya çıkarmak için tasarlanmıştı. Beni korumak için, onları korumak için.

O sadece bir tanrı değil.

O bu dünyanın ışığı. Ben karanlığım.

Birlikte grinin muhteşem bir tonunu oluşturuyoruz, ama tek başımıza... tek başımıza iyi ya da kötüden başka bir şey değiliz. Dünyanın her ikisine de ihtiyacı var, iyiyi kucaklamak için kötüye ihtiyacı var. Acıyı anlamak için iyiye ihtiyacı var. Sevgiye, kahkahaya, acıya ve kalp ağrısına ihtiyacı var. Biri olmadan diğeri olamaz.

Onsuz yaşayamam.

Bu asla sadece bir çiftleşme değildi, bu asla sadece aşk değildi. Bu, evrenin kendisi kadar eski, dengeyi korumak için her birkaç yüzyılda bir yeniden doğan, önceden belirlenmiş bir bağlantıydı.

Bizler koruyucuları.

"Eğer onu , bir daha asla bütün olamazsın, anlıyor musun? O güçleri kullanman gerekecek. Onları sana geri vereceğim. Canın yanacak, kaçtığın acıya, ölümüne ve bu ana yol açan acıya katlanacaksın. atlatmak zorunda kalacaksın ve onunla sadece kalbini ve ruhunu değil, kaderini de paylaşmak zorunda kalacaksın. Bu asla kolay olmayacak. Sürekli bir savaş olacak. Bunu yaparsan, Lilith, bir olacaksın, tüm eşlerden daha yakın olacaksın. Senin gücün onu hayatta tutacak. Eğer sen ölürsen, o da ölür. Sana sonsuza dek geri dönülmez bir şekilde bağlı kalacak. Bunu anlamalısın, bu hafife alınacak bir seçim değil-"

"Yapacağım, hepsini alacağım. Gücümü al, ruhumu parçalara ayır, ona kalbimi ver." Göğsüme vuruyorum. "Yırt ve onunkinin içine koy. Umurumda değil, yapacağım. Onu nasıl kurtaracağımı söyle."

Başını sallıyor ve dudakları neredeyse dudaklarıma değecek şekilde eğilirken küçük bir gülümseme ağzını kaplıyor. "Bu her zaman senin kaderin oldu, çocuğum. Öldürmek değil, kurtarmak. Fedakârlık yapmak ve sevmek. Sen o değilsin, asla da olamazsın. Onun bir parçasısın, bu doğru, ama daha iyi olmak için ikinci bir şansla yeniden doğdun. Bu dünyanın sunduğu sevgi ve mükemmelliğe katlandın ve kabul ettin. Kolayca ölümü seçebileceken bile yaşamı seçtin. Sen ve o bu dünyayı bir kez daha kurtarmak için tek şansımızdınız. Seni uyaramadık, istediğimiz halde müdahale edemedik. Lilith, çocuğum, kim olduğunu hatırla. Gücünü hatırla ve eşini kurtar. Hepimizi kurtar. Bizi karanlıktan ve kötülükten kurtar, kendini sonsuza dek bu dünyaya bağla. Yanındaki generalinle birlikte onun koruyucusu ol. Benim küçük Lilith'im, çok güçlüsün. Sen asla insan olmadın.

Bunu şimdi anlamıyor musun? Sen osun. Sen onun bir kenara attığı iyiliksın. Sen karanlıksın. Kötüsün. Sen ışıksın. Sen sevgisin. Nefretsin. Sen kaderin ta kendisisin. Zaman ve mekân seni ya da onu durduramaz Lilith," diye fısıldar. "Hatırla." Beni öpüyor, yumuşak dudakları dudaklarıma değiyor ve ışık oluşuyor, bizi içine alıyor ve bir şok dalgası gibi dünyaya yayılıyor.

Sadece ışık değil, karanlık da. Beyaz, gri ve siyahın parlak tonları birbirine karışıp kaynaşıyor ve ben de öyle yapıyorum.

Hatırlıyorum.

Milyonlarca yıllık anılar çökerken gözlerim kapanıyor. O haklı, ben çok daha fazlasıyım. Bu benim tek hayatım değildi, ama yeniden denemek, daha iyi olmak için seçtiğim hayat buydu. Bir zamanlar çok daha fazlasıydım. Onun için, aşk şansı için vazgeçtim.

Kurtuluş şansı için

Ben Lilith, şeytanların anasıyım.

Necromancer.

Sevgili

m.

Kötülük

.

Güzel.

Ben kaderim.

Gözlerim açıldığında, asla sahip olamayacağım bilgi ve anılara sahip oluyorum. Bu yüzden beni hedef aldı, çünkü o benim. Yeni bir yol seçtiğimde bir kenara attığım şeytan o. O yeni, ama hala bana bağlı. Bilmiyordu bile, sadece öldürmek ve yok etmek için kaderini takip ediyordu. Kendimi parçalara ayırdığımda, kendimi doğmayı bekleyen bir insan ruhuna dönüştürdüğümde ne yaptığımın farkında bile değildim... Bunu ben yaptım. Onu içimdeki o parçadan, kurtuluş umudu olmayan gerçek kötülükten yarattım. O tüm kötülükleri alırken, ben sadece tepkileri aldım. Bir ruh bölünemez, delikler bırakır. Ben sevgi ve anlam arıyordum, o da öyle. Bu yüzden beni özgür bıraktı. Bu yüzden hayatta kaldım. Biri diğeri olmadan ölemez.

O asla , çünkü ben asla ölemem.

O sadece kötü değil, o benim, kendi anıları ve duyguları, kendi hırsları ile benim yeni bir yaşamım... onu yumuşatacak hiçbir ışık veya iyilik olmadan.

Karanlık bizi ayırsa bile ben oyum. Onu kurtarmak için geçmişimi, bugünümü ve geleceğimi kucaklamalıyım. Acıyı ve aşkı. Gücü ve zayıflığı. Yeniden bir bütün olmalıyım.

Her zaman olduğum kişi olmalıyım. Onların annesi. Liderleri. Kurtarıcıları. Onların başlangıcı ve sonu. Ölüm sadece zamanın bir titreşimidir, asla birinin gerçek sonu değildir. Onu şimdi görebiliyorum, ruhu bana tutunuyor. Bedeni sadece bir araç. Büyücüm, zaman yolcum zamanın başlangıcından beri benimleydi, her zaman bu yaşam için yazgılıydı ve asla yanımdan ayrılamazdı.

İkimizi de kurtarmak için bunu bitirmeliyim.

Ona hayat vermeli ve gücümü sadece onunla değil, ailemle de paylaşmalıyım. Onlar bu yüzden doğdular, bu yükü benimle birlikte omuzlamak için. Eğer bunu seçerlerse, on dört atan kalp ve ruh bir olacak.

Atlas'a bakıyorum ve yüzünü okşuyorum. "Seni hissediyorum, aşkım. Ben buradayım. İzin ver seni kurtarayım, izin ver bu dünyayı kurtaralım." Eğilip başını öperken kalbi daha sıkı kavıyorum ve göğsüne gömüp tekrar yerine yerleştiriyorum. Gücümü dudaklarımdan onunkine doğru iterken orada tutuyorum. Dokunduğum yerde teni yanmaya başlıyor, ama ben daha fazlasını ekliyorum, onu geri çekiyorum, ruhunu yerine koyuyorum. Nefes nefese kalıyor, kalbi bir kez, iki kez ve sonra normal bir şekilde avuçlarımda içinde atıyor. Göğsünün iyileştiğini hissettiğimde elimi yavaşça çekiyorum ve yine de ona daha fazla güç veriyor, sihrimi sevdiğim kişiyle paylaşıyorum.

Patlamak üzereyken geri çekiliyorum. Gözlerini açtığında aramızdaki bağı tam olarak yerine oturduğunu ve bizi sonsuza dek birbirimize bağladığını hissediyorum. Biri nereye giderse, diğeri de oraya gider. Kalbimiz bir, ruhumuz bir, gücümüz bir.

Biz dostuz.

İlk. Sonunda birlikte olmamız yüzyıllar aldı... ama o karanlık hala içimizde, her zaman kaçmaya çalıştığım karanlık. O kadar kolay düşmeyecek. Kendisi olduğunda benimle olan bağını koparmaya çalıştı ama başaramadı.

O yaşıyor.

Eşime olan sevgimi, bunun gücünü, bir ruhun bağını ve bunun kopmasının neler yapabileceğini yanlış değerlendirdi. Hepsi öyle yaptı. Biz karanlıkta bir atıştık. Bir dünya umudu. Daha iyi bir hayat için bir umut.

Canavar biziz.



ATLAS

I hiçbir şey bilmiyorum ve sonra aniden her şey yeniden aydınlanıyor. Kalbimin attığını, kanımın aktığını hissediyorum. Lilith'i görene kadar görüşüm netleşiyor, onun parlak

Mavi gözleri bana sevgiyle ve hiç bilmediğim bir güçle bakıyor. Beni çekiyor, ben ona tutunurken o da beni kollarının arasına alıyor ve güçsüzlüğümün etkisiyle sadece nefes alıyorum.

Ne oldu?

Beni öldürdü, şimdi hatırlıyorum, ve sonra beni geri mi getirdi? Nasıl geri getirdi? Peki ya kötülük? Etrafıma bakmaya çalışıyorum ve kardeşlerimle arkadaşlarının yüzlerinde şok ifadesiyle beni izlediklerini görüyorum.

"Her zaman bir seçenek vardır," diye mırıldanır Remi ve başını sallar. "O haklıydı."

"Lilith?" Geri çekilirken fısıldıyorum. Gözlerinde yaşlar var ama eğilip beni öperken gülümsüyor.

"Buradayım aşkım, iyisin, güvendesin."

"Ne oldu?" diye soruyorum. Diye soruyorum ama o beni öpüyor ve kendimi eşimin tadında kaybediyorum, kalbim onunkiyle senkronize atıyor, çiftleşme bağımız her zamankinden daha güçlü. Düşüncelerini gerçekten duyabiliyor, duygularını hissedebiliyor, dudaklarımdan aldığı zevki kendi zevkimmiş gibi hissedebiliyorum. Geri çekiliyor ve dudaklarını yalıyor.

"Seni kurtardım. Sana anlatacak ya da gösterecek çok şeyim var." Gülümsüyor. "Ama güvendesin. Artık sonsuza dek birbirimize bağlıyız, tek yol buydu," diye açıklıyor endişeyle. Çenesini kavıyorum.

"Sana zaten bağlıydım, Kır Çiçeği," diye homurdanıyorum ve gülümseyip elimi öpüyor, ama sonra gözlerine karanlık giriyor.

"Asla tamamen iyi olamayacağım aşkım," diye fısıldıyor. "Ama o, o bu dünyanın karanlığı. O asla gerçekten ölemez. İçimizde yaşamaya devam ediyor ama biz onu yenmeliyiz. Onu özümsemeli ve iyi olmanın karanlığı kucaklamak olduğunu kabul etmeliyiz. Işık olmak için önce gölgelerimiz olmalı. Bunun için sana ihtiyacım var. Sensiz, bir kez daha ona dönüşeceğim. Beni dengede tutuyorsun. Bu dünyayı sonsuza dek kurtarmama yardım eder misin?"

"Her zaman," diye yanıtlıyorum hemen, onda ya da bende nelerin değiştiğini umursamadan. Tüm bunların altında kalplerimizin hala aynı olduğunu biliyorum. Büyümüş, olgunlaşmış ve güçlenmiş olabilir ama o hâlâ yıllar önce kalbimi teslim ettiğim o küçük kız ve ben de hâlâ onun kalbini çaldığı savaş yorgunu generalim.

Gürültülü bir patlama sesi duyulduğunda bile gülümsüyor. Başımızı kaldırdığımızda karanlık sisin tapınakta gittikçe hızlanarak döndüğünü görüyoruz. Kaşlarını çatıyor ve elini tutarak ayağa kalkıyorum. Yanımda duruyor, arkamda ya da değil. Biz ortağız.

Kardeşlerim ve onların arkadaşları sessizce bize katılıyor, yanımızda duruyorlar. Güçlerimiz birleşiyor ve sis bir insana dönüşürken artık bizi durduracak hiçbir şey yok. Bir kadının dış hatları gülüyor, ağzı korkunç bir kıkırdamayla açılıyor.

"Sizi aptallar, beni durduramazsınız," diye .

"Evet, yapabiliriz," diye karşılık verir Lilith ve bir adım öne çıkar. "Sen bensin, ben de senim. Asla gerçekten ölemezsin ama yaşayamazsın da. Bunu durdurmalısın. Kaybettin. Yalnızsın, kırılmışsın. Bu yüzden sadece karanlığı biliyorsun, çünkü sevgiyi aldım ve bunun için üzgünüm. Tekrar birleşme zamanı. Olmamız gereken kişi olmak için."

"Asla, hala gücüm var ve onu benden çalamayacaksın," diye hırlıyor, artık neredeyse bir insan bile değil, ama haklı. Hâlâ güçleri var; aşkımın büyücü ve şeytani tarafı. Bunu hissediyoruz. Bu savaş bitmekten çok uzak. Kimse dünyayı kurtarmanın kolay olacağını söylemedi.

"Bunu hâlâ yapabilirim," diye . "Senin ölümlü bedenine ihtiyacım yok, ben özgürüm!" diye bağılıyor ve ellerinden, gözlerinden ve ağzından dökülen ateş, taş basamaklara çarparak bizi geri tepen bir gümbürtüye neden oluyor. Birkaç dakika sonra, taşın kendisi sanki büyük bir güç tarafından yırtılmış gibi yarıyor.

"Durdurun şunu!" Lilith elini uzatarak sesleniyor, ancak ayaklarımızın altındaki taş daha da çatlarken sis sadece gülüyor, bizi ateşin sadece büyüyor gibi görüldüğü uçuruma düşmekten kaçınmak için basamaklardan yukarı gönderiyor, alevli çukurdan bir şeyler sürünene kadar daha yükseğe fırlıyor. Lav benzeri görünümlü, taş ve alevden yapılmış yaratıklar, kendilerini yukarı çekerken elleri kenara tutunuyor. Onlar iblis ya da daha önce gördüğüm doğaüstü yaratıklardan değiller, onlar bir iğrençlik, onun gücünün ve kötülüğünün bir bozulması. Bazıları küçük ve alev alev yanıyor, diğerleri ise kocaman ama bükülmüş ve güçle hareket edebiliyor. O delikten daha fazlası akıyor ve sonra tüm o alev alev yanan gözler bize dönüyor.

"Hiç adil değil," diye Bella.

"Değil mi? Ateş benim , kaltak, kendin al!" Kyro bağılıyor.

Lilith'e bakarak boynumu kırıyorum. "Bunu birlikte yapacağız.

Emir senin, Wildflower. Komuta sende."

Genişçe gülümsüyor, çenesi her zaman olduğu gibi kraliçe gibi kalkık. "Yaratıklarının öldürün ve beni ona götürün, onu durdurabilirim." Diğerlerine bakar. "Yardımaınıza ihtiyacım olabilir."

"Her zaman," diye anında cevap veriyorlar.

"Sanırım gücü, karanlığı paylaşırsam, bunun bir daha olmasını engelleyebiliriz. yaptığım gibi, kendimizi depo olarak kullanır, onu kabul ederiz."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Ben ," Remi.

"Bunu yapalım," diye kabul ediyor Mira, bunun onlar için ne anlama geldiğini sorgulamadan, ailemiz için her şeyi yapmaya hazır.

"Sana güveniyoruz," diyor Slate ve bunun onu her şeyden çok şaşırttığını biliyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra ona hâlâ güveniyorlar. Ona duydukları güvenden dolayı gözlerinin sevgi ve kararlılıkla dolduğunu görüyorum.

"Birlikte," diye mırıldanıyor ve sonra derin bir nefes alarak gücünü yaratıklara savuruyor, bazılarını çukurlara geri atıyor ve orada parçalandıklarını duyuyoruz. Geri kalanlar saldırıyor ve sis bizi izleyip gülerken, ailemi hâlâ hafife alarak tahtın merdivenlerinde yan yana savaşmak zorunda kalıyoruz.

Lilith her zaman yanımda. Yüzyıllardır yapıyormuşuz gibi birlikte dövüşüyoruz. O eğildiğinde yumruk atıp kayayı parçalıyorum ve ben döndüğümde sırtımı kullanarak onlara tekme atıyor. Kayanın kırılması kolay, hafif bir sıyrık buna değer. Alejandra onlara büyü fırlatırken, Bella onlara kement , Cassandra Kyro'nun yaptığı altın kayaları fırlatırken ve Mira, Remi ve Dabria yan yana savaşırken, onları geri püskürtmeyi başarıyoruz. Yavaş ama emin adımlarla, en uçta savaşıma kadar onları merdivenlerden aşağıya doğru zorluyoruz. Lilith öne doğru bir adım atıyor, başı geriye gidiyor ve sadece bağırma olarak tanımlayabileceğim bir çıkarıyor, ama arkasında hepimizden gelen bir güç var.

Bir patlama gibi, şok dalgaları halinde yayılır ve yaratıkları bir kasırğa gibi geri fırlatır.

Hepsi çukura yuvarlanana ve ateşler sönene kadar onları tekrar tekrar dövüyor, hatta uçurum daha da açılıyor, neredeyse atlanamayacak kadar uzak. Ama dostum, korkmadan, karanlıkla yüzleşmek için üzerine atlıyor.

"Beni asla durduramazsınız. Ben çok güçlüyüm. Daha önce olduğu gibi, seni ezip geçecek," diye tükürür ve Lilith tereddüt eder. Haklı mı?

"Ver onu bana," diye bağıyorum. "Paylaş onu."

Remi, Halid'in uyarısını görmezden gelerek açıklığın üzerinden atlarken bile geriye bakar ve bir karara varmış gibi görünür, parlak bir gülümseme dudaklarını kıvrır. Boynundan altın bir kolye çıkarır. "İşte." Kolyeyi şaşkın şaşkın bakan Lilith'e doğru iter.

"Sanırım bu senindi," diyor Remi, "karanlığı saklamaya yardımcı olması için." Tılsımı uzatıyor. "Benimle aynı türden bir büyüyle dolu, güçleri çalabiliyor. Onu taşanla dolduruyoruz."

"Lilith ona, "Onu çalmak için yardımınıza ihtiyacım var," diyor. Hepimiz onu almaya hazır mıyız?"

Hepsi başını sallıyor, ben çemberi bir bütün olarak tutmaya hazır bir şekilde diğer tarafına, Remi ve Lilith'e uzanmaya çalışırken elleri birleşiyor. Dokunuşumuz bir kanal, bağlarımız kopmaz ve içimizde bir aile birimiyiz. Birleştik.

Sonsuza kadar.

Karanlığa döner ve eli Remi'ninkinin içindeyken sise dokunur. Çığlık atıyor, gücü dışarı üfleniyor, ama Lilith hepsini emiyor. Siyah sisin göğsüne batmadan önce kolu boyunca ve omzunun üzerinden yukarı doğru sürünmesini hayranlıkla izliyoruz. Sessiz bir çığlıkla başı geriye düşüyor ve ben sarsılıyorum, ona gitme dürtüsüne direniyorum, bana ihtiyacı olduğu yerde olduğumu biliyorum. Remi tılsımla göğsüne dokunuyor ve Remi tılsımı başının üzerine koymadan önce içindeki gücün bir kısmını alıyorlar... ama bu yeterli değil.

İçinde büyüdüğünü hissediyorum, neredeyse onu öldürene kadar artıyor. Önceden de sorun buydu, bu yükü taşımasına yardım edecek kimsesi yoktu. Çok fazla olana kadar büyümeye devam etti. Ama artık ben varım... Biz varız.

"Paylaş, Kır Çiçeği," diyorum. "Bunun için buradayız." Dönüp körlemesine elini uzatıyor ve ben de elimi onun için uçurumun karşısına uzatıyorum, parmak uçlarımız sonunda birbirine değiyor. Bir elektrik akımı gibi, güç ondan bana doğru akıyor ve ben sarsılırken gözlerimi kapatmaya zorluyor. Enerji elimi tutan Khalid'e, oradan da Cassandra, Kyro, Alejandra, Slate, Calder, Mira, Ciar, Bella, Mishal ve son olarak da Dabria'ya geçiyor. İçimizden akıyor, ileri geri, ileri geri, ta ki...

Sonunda yerleşiyor.

Güç paylaşılır. Karanlık her birimizin içinde. Kötülüğün dokunuşu kendi ruhlarımız tarafından bastırılır. Temperlenmiş. Yönetilebilir.

Lilith'in gözleri açıldı ve bana döndü. Yüzünde o kadar büyük bir sevgi var ki beni şaşırtıyor. İkimiz de rahatlamıştık. Bu milyonda bir ihtimaldi. Burada öleceğimi düşünmüştüm, o da öyle düşünmüştü ama bunun yerine ailemiz bir bütün oldu.

Dünya güvende.

Kötülük içimizde.

Karanlık her zaman var olacaktır, aydınlık da öyle. Biz ikisi de değiliz. Biz dengeyiz, teraziyiz, her birinin taşmasını engelleriz. Acı olmadan, mutluluğa sevinemezsiniz. Nefret olmadan, sevgi de olmaz. Biz o çizgiyiz.

Biz griyiz.

Bizler bir kez bulunan düşmüş tanrılarız.

Bizler Kaderleriz.

"Kahretsin, bu bir geziydi. Bundan sonra on tur sapıkça seks yapabilirmişim gibi hissediyorum. Ne dersin Rose?" Bir şaplak ve birkaç kıkırdama duyuyorum. "İyi, hadi buradan defolup gidelim o zaman. Bu yüzen tapınaktan nasıl çıkacağımızı bilen var mı?" Kyro hepimizi güldürerek sesleniyor.

Lilith ve ben bir gülümsemeyi paylaşıyoruz, her zamankinden daha bağlıyız, ruhlarımız sonsuza dek birbirine bağlı. O sadece beni ya da ailemi kurtarmadı, dünyayı kurtardı. Geleceği kurtardı.

O, Lilith, buradaki tanrı. O başlangıçtır.

Ortası.

Benim

sonum.

Dünya güvende, ailemiz de öyle. Şimdi yeniden başlama zamanı.

Birlikte yeni bir gelecek.



LILITH

W Bir canavarı kötü yapan nedir? İçlerindeki karanlık mı? Onları çarpıtan kötü niyet mi?
Tek bir anda, denge var. Canavarlar ve kahramanlar yok. Karanlık zihinlere sahip olanların üzerindeki karanlık kaldırılır, yük hafifletilir ve sevgi sağlanır. Ve çok saf olanlara, grinin tonlarını yaratmak için karanlık eklenir. Dünyanın yükü paylaşılır.

Herkes bir canavara dönüşür.

Kötü değil.

Nefret dolu değil.

Bir canavar gerçek karanlığı gördü ve

o.

Bir canavar sadece ona canavar dersiniz canavar olur. Birlikte çok daha fazlasıyız.

Atlas, Khalid'in elini bırakıyor, boşluğun üzerinden atlıyor ve beni kollarına çekiyor. Dudaklarımız birbirine çarpıyor ve diğerlerinin iniltilerini ve çığlıklarını duymazdan geliyoruz. Beni kaldırırken başını benimkine bastırarak geri çekiliyor, ben de bacaklarımı onun beline doluyorum. Her zamankinden daha güçlü hissediyorum, sonunda kendimi bütün hissediyorum. İçimde hep eksik bir şeyler vardı - bunun karanlık olduğunu kim bilebilirdi? Böyle bir geçmişim, böyle güçlerim olduğunu kim bilebilirdi? Ben değil, ama kendimi hiç bu kadar kendim gibi hissetmemiştim ve ailemin onları öğrenmeme ve kontrol etmeme yardım etmek için yanımda olacağını biliyorum. Bu dünyayı benimle birlikte güvende tutmak için.

"Sona geldiğimizi sanıyordum, Kır Çiçeği."

"Ben de," diye fısıldadım.

"Seni kaybettiğimi sandım. Çok kırılmıştım... Burada ölmeye, sonsuza dek seninle olmaya hazırdım. Senin yanına gelene kadar beni ayakta tutan, nefes almamı sağlayan tek şey buydu," diye mırıldanıyor ve gözlerini bir anlığına kapatıp açıyor, gözleri yaşlarla doluyor. Bana acısının, özleminin ve sevgisinin gerçek derinliğini gösteriyor. "Bir daha asla."

"Evet, o haklı!" Ciar

sesleniyor. "Bir daha asla,"

diye ekliyor Mishal.

Slate, "Biz aileyiz, Lils, bizden asla özgür olmayı bekleme," diyor.

"Bu şerefsizler ne dedi-ouch!" Kyro bağılıyor.

"Aptallar haklı, Lils, bir daha asla bizden bunu yapmamızı isteme," diye bağılıyor Calder, neredeyse acıyla kıvranarak.

"Seni seviyoruz kardeşim," diye araya giriyor Khalid. Başımı kaldırıyorum ve Atlas'ın omzunun üzerinden gözleriyle buluşuyorum.

"Artık eve gidebilir miyiz?" Yorgunluğun da ötesinde gitmeye ihtiyacım olduğu için soruyorum. Çok uzun zamandır burada kapana kısılmış durumdayım. Temiz havaya ve güneşi tenimde hissetmeye ihtiyacım var... Gerçekten özgür olduğumu bilmek için.

Remi, "Orayı yakıp yıktın," diye dikkat .

"O zaman yeniden inşa ederiz," diyor Atlas kararlılıkla. "Zamanımız var, önümüzde yüzyıllar var, şu anda önemli olan tek şey birlikte ve iyi olmamız. Geri kalan her şey bekleyebilir."

Daha fazla katılamazdım. Dönüp beni kollarına almadan ve tapınağa doğru adım atmadan önce başımı bir an için omzuna koyuyorum. Yüzen taşın kenarına ulaştığımızda kaşlarımı çatıyorum.

"Bunu burada öylece bırakamayız," diye mırıldandım.

"Yapmayacağız," diye söz veriyor, başımı öperek. "Mishal, gökyüzüne çık ve onu yok et. Onun anılarını ve mirasını şimdi sona erdiriyoruz."

Mishal yer değiştirirken Atlas hepimizi güvenli bir mesafeden aşağıdaki ormana taşıyor ve Dabria ile birlikte gökyüzüne çıkıyorlar. Emredildiği gibi, tapınağı kırıyor ve üzerimize yağana kadar yakıp kül ediyor.

Orada pek çok kişi öldü, ben de dahil olmak üzere pek çok kişi yaralandı. Şimdi ise yok oldu. Bir zamanlar bulunduğu yağmur ormanı parçası, oradaki kötülük yüzünden asla iyileşmeyecek kara bir leke olarak yeryüzünde duruyor. Enfekte olmuş... yaralanmış.

Artık benim de yaralarım var, hepimizin .

Ama benim için bunlar sadece kim olduğuma katkıda bulunuyor, verdiğim ve kazandığım savaşların kanıtı. zor zamanlarımda, herkes pes ettiğinde, ben bile pes ettiğimde kendimde bulduğum zorlukların ve mutlak gücün kanıtı. Gerçekte kim olduğumu, kaderimi, amacımı, ailemi bulduğum zamanın kanıtı.

Bu dünya milyarlarca insanla, görülecek ve keşfedilecek binlerce yerle dolu. Bazıları kötü olacak, bazıları sizi değiştirecek, ancak yürüdüğünüz her yol size ait ve seçimlerle dolu. Yanlış bir seçim yapmak kötü bir insan olduğunuz anlamına gelmez. Her zaman umut vardır, çünkü en iyilerimiz karanlığı görenlerdir.

İçinde yaşadım.

Ve daha güçlü çıkacağız.

Kanatlarınız bir kez kırılmış olabilir, ancak iyileşmelerini izleyin ve parıltı bu yara ve izleri aydınlatırken her zamankinden daha güçlü ve daha güzel bir şekilde uçmanıza izin verin.

Vitray bir pencere gibi aydınlatıyor seni.

Atlas bundan sonra hepimizi kulübeye, ev olarak düşündüğüm yere geri götürdü. Umudu varken benim için inşa ettiği kulübeye, karanlıkta sıkışıp kaldığımda yıktığım yere. Affetmenin, yeniden doğuşun ve evet, acının ama aynı zamanda sevginin de sembolü.

Ailem ve benim yeniden başlayacağımız yer. Sadece düşmüş tanrılar olarak değil, bu dünyanın koruyucuları olarak.

Şu anda enkazdan başka bir şey kalmamış olabilir, ancak yarın yeni bir gün ve birkaç saat içinde güneş yeniden doğacak ve ışıyla burayı temizleyecek. Eğer izin verirseniz zaman her şeyi iyileştirebilir.

Kalacak başka yerimiz olmadığı için hepimiz sahilde uzanıyoruz. Gözlerim, arkadaşlarıyla birlikte kendi baloncuklarında oturup zaferimizi kutlayan kardeşlerime takılıyor. Bu çok güzel ve onların gözlerindeki sevgiyi ve yüzlerindeki mutluluğu görmek... her şeye değişiyor. Atlas ve benim her zaman sahip olduğumuz, olmasını dilediğim şeyi sonunda buldular.

Gerçek aşk.

Hüzünlü olanından değil, kusurlu ve güzel olanından bahsediyorum. Affetmek zorunda kaldığınız, sizi derinden etkileyen, onsuz nefes alamadığınız türden. Her gün eve gelmek ve her sabah uyanmak istediğiniz türden. Çaresiz görüldüğünüzde bile uğruna savaşmak istediğiniz türden. Asla vazgeçemeyeceğiniz türden çünkü onsuz asla bütün olamazsınız. Bu tür bir sevgi o kadar nadirdir ki, onu bulduğunuzda sıkıca tutunursunuz ama onu boğamazsınız. Onu beslemeli, sulamalı ve ona özgürlüğünü vermelisiniz ve ne olursa olsun, her zaman geri gelecek ve her zamankinden daha büyük ve daha iyi büyüyecektir.

Bu sonsuza dek sürececek bir şey ve artık ailem tamamlandı.

"Seni seviyorum, Kır Çiçeği, zamanın kendisini aşacak kadar. Bir daha asla benden uzaklaşamayacaksın," diye mırıldanıyor kulağıma.

"Asla istemiyorum," söz veriyorum, yaklaşıyorum, başı omzumda. "Seni içimdeki her şeyle seviyorum. Karanlıkta kaybolduğumda bile sen hep yanımdaydın. Sen yanımdayken gelecekte karşılaşacaklarımız beni artık korkutmuyor." Başımı çevirip onu usulca öptüm, sonra geri çekilip ileriye baktım, elim onun elindeydi. Kalplerimiz senkronize atıyor ve ruhlarımız birbirine o kadar sıkı bağlı ki bir daha asla ayrılamazlar. Başından beri özlediğim şey buydu. Karanlığın, kötülüğün kurtarılması gereken şey.

Onu.

Atlas'ın kollarına sarılmış halde suya bakarken, nereye gidersek gidelim güvende olduğumuzu, sevildiğimizi... birlikte olduğumuzu biliyorum. Yeniden inşa edebiliriz ve iyileşebiliriz, ama daha da iyisi...

Yaşayabiliriz.

Bu bizim seçimimizdi ve öldürmek yerine kurtarmaya çalışmayı seçtik. İşte gerçek fedakârlık budur; ölüm yerine yaşamı ve acıyı seçmek. Kader şimdi bizi izliyor, gülümsüyor.

Onlar bize bunu seçtiremezdi, biz seçmek .

Her birimizin o kötülüğün, o acının bir parçasını içimize alıp bizi sonsuza dek birbirimize bağlamaya karar vermemiz gerekiyordu.

Ama artık bitti ve ödülümüz?

Hepimiz yaşayacağız ve Atlas ile ben her zaman istediğimiz şeye sahip olacağız.

Birbirimizi.

Bir aile.

Bu mükemmel yeni şafağın bir anını bile kaçırmak istemediğim için yorgunlukla savaşıyorum. Güneş doğana kadar burada kalıyoruz, ışınları istediğim gibi tenimi ve yüzümü kaplıyor. Burada, yanmış evimizin önündeki kumların üzerinde, kardeşlerim ve yeni kız kardeşlerim yanımda, aşkımın kollarında uykuya dalıyorum.

Sadece birkaç yüzyıl sürdü ama nihayet sonsuza dek mutlu yaşamımıza kavuşuyoruz.

"Herkese mutlu Noeller," diye seslenen Cassandra beni gülümsetiyor.

Bir aile.



ATLAS

W Ertesi gün vakit kaybetmeyelim. Slate ve Alejandra bize kahvaltı bulup getiriyorlar. Yemek yerken şakalaşıyor ve gülüyoruz, huzurun tadını çıkarıyoruz.

ve dinlenme zamanı. Ama bir savaştan sonra, her zaman temizlik vardır. Bunu ertelemenin bir anlamı yok.

Yeniden inşa etmeliyiz.

Evden başlayarak.

Gerçi artık birden fazlasına ihtiyacımız var. Kardeşlerimden hiçbiri tekrar ayrılmak istemiyor ve arkadaşları da burada yaşamaktan ve bir aile olarak bir arada kalmaktan mutlu. Sonuçta hepimiz yetimiz. Her birimizin kendi geçmişi ve sorunları var ve buna saygı duyuyoruz. Bu sahil bizim cennetimiz, dünyadan kopmadan kaçışımız.

Öncelikle, yeni bir başlangıç yapmak için molozları temizlememiz gerekiyor. Eski kulübe umudumun bir sembolüydü, ama bu bir

Aşkımızın sembolü. Sahildeki dağınıklığımızı temizledikten sonra Remi arabasından getirdiği kıyafetleri bize dağıtırken biz de gömleklerimizi çıkarıyoruz. Khalid, Remi ile birlikte malzeme almak ve ihtiyaç duyabileceğimiz her şeyi planlamak için şehre gidiyor ve sonra başlıyoruz.

Herkes katkıda bulunur. Dağınıklığı büyüyle temizleyerek başlıyorum. Alejandra bana yardım ediyor, Cassandra ise toprağa sızmış olabilecek kötülükleri durdurmak için toprağa büyü yapıyor. Lilith hepsine yardım ediyor, aramızda dolaşıyor, onları yeniden çocukmuş gibi güldürüyor ve gülümsetiyor. Calder'e bir şişe su uzatıp içmesini hatırlatıyor ve Calder öyle bir gülümsüyor ki neredeyse yüzü kırılacak.

Benim ailem mutlu.

Ailem bir bütün.

Yanıma geldiğinde, terli kollarımı ona sararken, daldırırken ve öperken geniş, sevgi dolu bir gülümsemeye bana doğru eğiliyor. "Ne görüyorsun aşkım? Bu evi nasıl istiyorsun?"

"Nasıl inşa edersek edelim mükemmel olacak, çünkü bunu birlikte yapıyoruz," diye fısıldıyor ve beni öpüyor. "Yine de büyü kullanımında aşırıya kaçma."

Ona şaplak atıyorum ve o gülüyor. "Evet, Wildflower."

Çalışırken gözümü ondan ayırmıyorum ama o gelişiyor. Şu anda aramıza yayılmış olan karanlıktan hiçbir iz göstermiyor. Hayır, bu aileyi ve hayatı yeniden kucaklıyor. Her anı yaşıyor, fırsat buldukça yüksek sesle gülüyor ve gülümsüyor. Onu bilmiş bir gülümsemeye suya bakarken de yakalıyorum.

Aşkım çok şey atlattı, ona bir parça huzur sunabildiğimiz için mutluyum. Özgürlük.

Remi ve Khalid döndükten sonra, Alejandra ile inşa etmek için çalışıyorum. Etkileyici bir fae büyüğü var ve onunki çoğunlukla iyileştirmeye dayanmasına rağmen, başka birçok şey yapabilir. Ben malzemeleri oluşturuyorum, o da yapıyı inşa etmeme yardım ediyor.

Çiftleşen her çift için bir ev seçmeye karar verdik, ancak yan yana, bu şekilde hem mahremiyetimiz olacak hem de

birlikte. Ayrıca evimiz ortada, kum ve okyanus arkamızda olacak şekilde yarım daire şeklinde inşa ediyoruz.

Çok geçmeden gece çöktü ve yapıları ve odaları inşa ettik. Yarın mobilyalara başlayacağız. Her çiftin kendi mobilyasını seçmesine ve mobilyaları yapmak yerine satın alarak kendilerine ait hale getirmelerine izin vereceğim. Ne de olsa kasaba çok uzakta değil.

İşimiz bittiğinde, Mishal ve Slate bize biraz et avladılar ve eski zamanlardaki gibi kızartıp sahilde oturduk, içtik, yedik, güldük ve hikayelerimizi paylaştık. Arkadaşımı kollarıma aldım. Remi'yle hemen kaynaşıyor ve başlarını muzipçe birbirlerine eğiyorlar.

"Bu hayra alamet değil kardeşim," diye şaka yapıyor Kal.

Ona bakarken sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. "Hayır, öyle değil, ama başka türlü olmasını da istemezdim."

Yine çocukluğumuzdaki gibi yıldızların altında uyuyoruz ama bu kez ailemiz tamamlandı. Hayatımızın geri kalanında yeniden başlamak, yeniden inşa etmek, büyümek ve belki de ailemizi daha da büyütmek için zamanımız var.

Ama şimdilik, o kollarımdayken, kalbi benim için atarken ve kardeşlerim yanımdayken?

, fazlasıyla yeterli.

Ve hepsini kaybettiğimden beri ilk kez gözlerimi kapatıp rüyasız, huzurlu bir uyku uyuyorum.

Evler gerçekten iyi gidiyor. Lilith ve kendime benzer bir kulübe inşa ettim, bu sefer umutlu nedenlerden dolayı biraz daha büyük... kendi çocuklarımız gibi. Mobilyaları ve çiçekleri seçmeme yardım ediyor ve ben bir sonraki eve geçerken onları diğerleriyle birlikte dikeyor.

Khalid ve Remi güvenli bir ev istediler. Üstü hayvanları için havaya açık ve ormana açılıyor, yanında

Slate'ler, böylece yer değiştirebilirler. Aynı zamanda açık planlı ve geniş, ancak inşa etmeyi başardığımız bir bodrumu var ve bunu bir eğitim arenasına haline getireceğini belirtiyor.

Ne olsa bir savaşçı asla savaşçı olmaktan vazgeçmez.

Kyro ve Cassandra'nın evi çok özel. Bana eskiden yaşadığı evin daha büyük bir versiyonu olduğunu söylüyor. Gözlerinde orayı özleyeceği duygusunu görüyorum ama Kyro'yu mutlu etmek için ondan vazgeçmeye razı ve Kyro da onun tekrar oraya sahip olmasını istiyor. Öte yandan benim daha iyi bir fikrim var. Onun dikkati dağılmışken Kyro'yla birlikte kulübesine gidip onu da götürüyoruz. Benim ve Kyro'nun sihrini biraz zorlasa da onu geri alıyoruz. Cassandra'nın heyecanla çılgılık ve kısa süre sonra başka çılgılıklara dönüştüğünü duyduğumda devam etmeden önce ona daha fazla oda ekledim ve orada yaşayan kara kediyi okşadım.

Slate ve Alejandra ne istediklerini bulmak için mücadele ederler. İkisi de çok farklı hayatlara alışkın ama her şeyden sonra tek arzuları birlikte olmak. Onlara tek katlı bir kulübe yapıyorum, daha fazlasını ekleyebileceğimi veya değiştirebileceğimi bildiriyorum. Kadının evin sadeliğinden ve doğaya erişiminden memnun görünüyor, maddi şeylere ihtiyacı olmadığını, sadece ona ihtiyacı olduğunu belirtiyor.

Onun kurdu.

Calder ve Mira kendi evlerini neredeyse suyun üzerinde, bir evden çok bir kale gibi istiyorlar, ki bu da iyi. Yine de hepsinin başka evleri olacak ve sonsuza kadar burada yaşamayacaklarını biliyorum, çünkü keşfetmeleri ve maceralara atılmaları gerekecek. Gidecekler ama her zaman geri döneceklerini biliyorum.

Ciar ve Bella süslü bir şey istiyorlar. Adam istiyor. Kız ona züppe diyor, bu da bir tartışmaya dönüşüyor ve ben onları kendi hallerine bırakıyorum. Bir kabukları var, içini silahlarla ve altınla süsleyebilirler, umurumda değil.

Mishal ve Dabria'nın ejderhasını barındırmak için ve ayrıca kapalı alanlardan hoşlanmadığı için büyük bir evleri . Evin biraz uzakta olduğundan emin oluyorum, böylece

değiştirebileceği ve hiçbir şeyi mahvetmeyeceği bir yer var. Bana kız kardeşiyle birlikte hep istediği evin zihnindeki resmini gösteriyor. Modern, üç katlı, tepesinde bir balkonu ve doğrudan kuma açılan bir verandası olan bir yapı.

bittiğinde çok yorulmuştum. Bir ağaca yaslanıyorum ve kıcımın üstüne kayarak dinleniyorum. Ter vücudumu kaplıyor, kaslarım ağır kaldırmışım gibi ağrıyor ve altımdaki toprak iyileşmeme yardım ederken büyüm tükeniyor.

Lilith yanıma geliyor ve dizimin üzerine çökerek bana sarılıyor. "İyi iş çıkardın Attie, bak hepsini ne kadar mutlu ettin. Ailemize bak," diye fısıldıyor. Başımı kaldırıyorum ve haklı olduğunu anlıyorum. Gülüyorlar ve birbirlerine evlerini gösteriyorlar.

Mutlular.

"Memnun oldun mu?" Güneş üzerimde parlarken soruyorum.

"Nerede olursan ol, orası benim evim, Attie. Çok mutluyum. Sen benim yanımda olduğun sürece."

"Her zaman," diye fısıldıyorum ve çenesini yukarı kaldırıp onu usulca öpüyorum.

Ağzıma doğru inliyor ve ben de açgözlülükle yutuyorum, ellerimi sırtından aşağıya doğru sürükleyerek kıcını kavırıyor ve hızla sertleşen sikime binene kadar onu kucağıma çekiyorum.

"Attie," diye mırıldanıyor. "Sence biraz gizlice kaçabilir miyiz?" diye fısıldıyor dudaklarıma, dişlerini geçirmeden önce onları yalıyor. Zevk içime işliyor ve onu daha sıkı kavrayıp tek bir hareketle ayağa kalkıyorum. Dönerek ormana giriyorum ve onu en yakın ağaç gövdesine yaslıyorum.

Başını geriye yatırıyorum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum, sözlerini yutuyorum ve inlerken dilimi ağzına sokuyorum. Omuzlarımı kavırıyor, sıkıca tutunuyor. Aramızda paylaşılan zevk giderek artıyor, sihir biz bir bütün olana kadar daha da güçleniyor.

Pantolonunu çekerken başı yana eğiliyor ve çekişin gücüyle titriyor. Dudaklarımı boynundan aşağı kaydırıp ısırıyorum ve o anki acı ikimizi de inletiyor.

Oh, bu eğlenceli olacak.

Bana sürtünüyor, büyüsünü içime itiyor ve bununla birlikte yarattığı imgeler beni kızdırıyor. Ben ona güç verirken dudaklarında bir çığlıkla başını coşku içinde geriye atıyor. Bir başkası önümde diz çökmüş, sonra bir başkası elleri toprakta, başı arkaya atılmış, ben onu becerirken arkasından hırlıyor.

Kahretsin.

Onları gördüğümde neredeyse tökezliyordum, sikim kotumun içinde sarsılıyordu. Diğerleri gelip bizi bulmadan önce çok zamanımız yok, onu henüz gözlerinin önünden ayırmak istemiyorlar, ama ona istediğini verebileceğimden eminim.

Diğerleri?

Hayatımızın geri kalanında oyun oynamak için her günümüz var

Eli vücutlarımızın arasından kayıyor, terli karın kaslarımdan kot pantolonuma doğru kayıyor ve elini içeri sokmadan önce yırtarak açıyor. Ben inleyip gözlerimi kapatırken o hiç tereddüt etmeden sert sikimin etrafında dönüyor, sıkıyor. Eğer bu saçmalığa devam ederse, hızlı olmak başka bir seçenek olmayacak.

Onu yere atıyorum ve elbisesini yukarı çekerek yüzümü çıplak amına gömüyorum. İnliyor ve başımı tutuyor, beni daha yakına çekiyor, ben derin nefes alıyorum, onun miskini ve şehvetinin tatlı kokusunu kokluyorum.

Benim için.

Benimkini.

Alay etmiyorum, ikimizin de diğerine çok ihtiyacı var. Yumuşak iç bacaklarını kavırıyor, onları birbirinden uzaklaştırıyor ve damlayan pembe amını yalıyorum. Onun tatlılığını tadıyorum ve bu beni çılgına çeviriyor. Daha fazlasına ihtiyacım var, nektar gibi bulmak için dilimi onun dar kanalına sokup çıkarıyorum. Çığlık atıyor, kendini yüzüme sürterken bacaklarını etrafımda kenetliyor.

Kanalından çekiyorum ve amı boyunca klitorisine doğru kayıyorum, öpüyorum, yalıyorum, ısırıyorum. Yüzüme binene kadar çıldırıtıyorum ve yardım edemiyorum ama iki parmağımı içine bastırıyorum, çığlık atana kadar yavaşça içeri ve dışarı itiyorum

sürekli. Hızlanıyorum, dilimi düzleştiriyorum ve klitorisine defalarca vuruyorum, ta ki sertleşene kadar ve bir an sonra serbest kaldığını haykırıyor, kıvranırken amı parmaklarımın etrafında kenetleniyor. Onu yalıyorum, serbest bıraktığı her son damlayı dilimde istiyorum. Bütün gün onun tadına bakabilirim, ama artık dayanamadığımda, taşaklarım ağrıdığı ve sikim sızdığı, onun üzerinde yükseliyorum, onu vizyonu gibi çeviriyorum ve kıcını havaya sürüklüyorum. Elbisesi omurgasından aşağı düşüyor ve dolgun kık yanaklarını kavrayıp amına giriyorum.

"Attie!" bağılıyor ve öne doğru düşüyor.

Elleri toprağı ve yaprakları kazıyor, pantolonunu indirirken onları kavlıyor. Sıkı kanalı hâlâ sikimin etrafında kasılıyor, ben çekip tekrar soktuğumda bile, parmaklarım kıcına o kadar sert giriyor ki, biliyorum moraracak ve her oturduğunda bunu düşünecek.

Kocaman aletimin onu toprakta götürdüğünü, yeni topraklarımızı vaftiz ederken bağırıışlarının etrafta cınladığını.

Ben hırlarken, çenesi gıcırdarken, itişlerimin gücüyle kıkı sallanıyor, ama sonra geri itiyor, başı eğiliyor, aldığı kadar iyi veriyor ve ben de serbest bırakıyorum.

Eşini alan bir tanrı.

Adını haykırarak ve zevkin her santimini ondan çekerek içine giriyorum. Aramızda akıyor, yaklaşan bir fırtınanın bizi sürüklemesi gibi gittikçe güçleniyor. Damarlarımızı, kafalarımızı doyuruyor, ta ki cinsel olarak sarmaş dolaş olmuş iki yaratıktan başka bir şey olmayana kadar.

Sonra patlar.

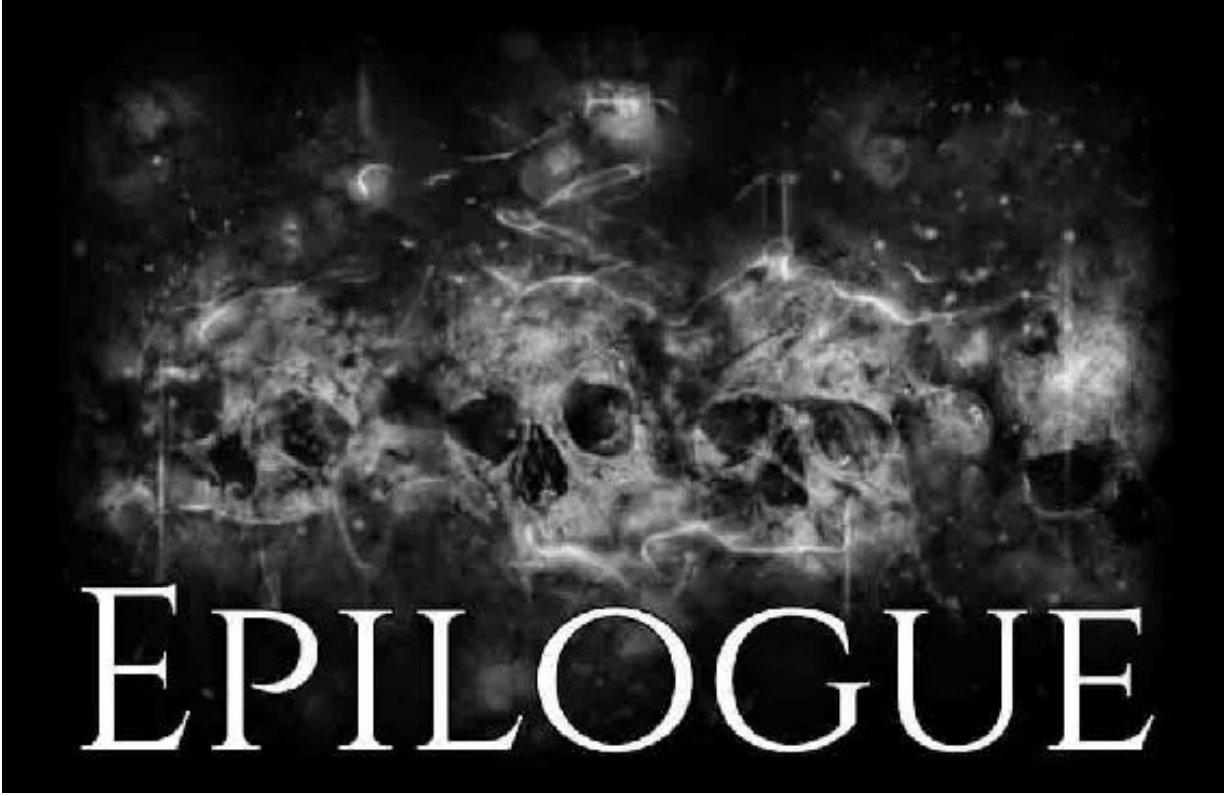
Onu bir kez daha doldururken serbest bıraktığımı haykırıyorum ve o çığlık atıyor, kafası öne düşüyor, horozumun her tarafına boşalırken sırtını eğiyor. Ama durmuyor, sonunda durana kadar sürekli bir sel gibi tekrar tekrar kabarıyor.

İkimiz de yığılıyor, bitkin ve nefes nefese, yepyeni bir nedenden ötürü terli ve sonra o gülüyor. "Bu toprakların her santimini seninle işaretlemek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor ve yuvarlanıyor.

Onu kollarıma çekip derinden öpüyorum. "Ben de, Wildflower."

Ona sımsıkı sarılıp yaprakların arasında uzanırken, ailemizin kahkaha sesleri bize ulaştığında aşkımızın içimizden akıp gitmesine izin veriyorum. Sesle birlikte gözlerimi kapatıyorum, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Evimizdeyiz.



LILITH

Bir ay sonra.

I geniş bir gülümsemeyle evime bakıyorum. Elimde Attie'nin seramızdan getirmemi istediği baharatlar var. Hepsi bizim, Alejandra'nın esas zamanını orada geçiriyor.

Evlerimiz biraz değişti, büyüdü ve bizim oldu. Mobilyaların hepsi orada ve Attie'nin daha önce benim için yaptığına benzer şekilde tuttum çünkü mükemmeldi. Etrafımızda altı ev daha olmasına rağmen burası bize ait ve ev gibi.

Kendi küçük cennet parçamız.

Dalgalar hemen öteye çarpıyor ve ağaçlar bizi dünyadan koruyor. Büyümek ve keşfetmek için bolca alan var. Remi ve Khalid artık konseyde ufak tefek işlerde çalışmakta, Ciar ve Bella da şaşırtıcı bir şekilde yardım etmektedir. Alejandra ve

Slate kasabada bir kahve dükkânı satın aldı ve işletiyor; burada gidecek başka yeri olmayan doğaüstü varlıkların istihdam edilmesine yardımcı oluyorlar; aralarında birlikte daha fazla vakit geçirebilmek ve çok fazla çalışmamak için işletmeci olan bir erkek fae de var.

Cassandra ve Kyro kendi binalarının yanındaki binayı satın alarak cadılar için bir okült dükkânı açtılar ve burada Cassandra bir kenara atılmış ya da unutulmuş olanlara eğitim vererek herkes için güvenli bir yer yarattı.

Mishal ve Dabria... şey, diyelim ki kendi planları var ve onları yapmakla meşguller. Buna neredeyse kıkırdayacağım. Ve tabii ki dünyayı görmekle.

Calder ve Mira günlerini okyanusta geçiriyor, keşfediyor ve birlikte oluyorlar. Fırtınaların koptuğu gecelerde, onların orada olduğunu hatırlıyorum.

Her zaman burada değiller, kendi hayatları var ama eve geldiklerinde sanki hiç gitmemiş gibi oluyorlar.

Bu geceki gibi.

"Hadi, Lils!" Bella içeriden bağırıyor. "Burada acıkmaya başladık!"

Elimde olmadan daha geniş gülümsüyorum ve beni beklediklerini, her zaman beklediklerini bilerek aceleyle içeri giriyorum. Bu bizim ilk aylık aile yemeğimiz, yeni kız kardeşlerimin çoğunun daha önce hiç yemek yemediğini öğrendikten sonra uyguladığımız bir gelenek. Bella alay edebilir, Remi gözlerini devirebilir ama içten içe sevdiklerini biliyorum.

Hiç ailesi olmayanların artık bir ailesi var. Onları asla terk etmeyecek ya da vazgeçmeyecek, iyi günde kötü günde, inişte çıkışta her zaman sevecek bir aile.

"Geliyorum!" Girişte ayakkabılarımı çıkarırken sesleniyorum ve mutfağa koşarken kapıyı açık bırakıyorum. Attie'ye, Remi'nin doğum günü için aldığı ve üzerinde "Sihirli Adam" yazan önlükle ocakta yemek pişirdiği baharatları uzatıyorum. Konsantre olmuş, herkesin mükemmel yemeğini yapmaya çalışıyor ve ben onu sevebileceğimi hiç düşünmemiştim.

ama yanılmışım. Her geçen gün ona olan sevgim daha da artıyor. O benim en büyük kazancım, saplantım ve karanlığımdeki ışık.

Düşüncelerimi duyuyor ve dudaklarını usulca öpmek için parmak uçlarımda duruyorum. *Onlara söyleyecek miyiz?* Zihinsel olarak soruyorum ve o da sırtarak beni tokatlıyor.

Önce yemek, Wildflower.

Servis yapmasına yardım ediyorum ve herkes yemeğini yedikten sonra Kyro püreyi birine fırlatırken gülümseyerek onun elini tutuyorum. "Şimdi yiyebilir miyiz?" Yüksek sesle soruyorum.

"*Amore*, terbiyeli ol," diye bağıyor Khalid yanımdan. "Onu cesaretlendirmeyi bırak. Geçen seferi hatırlıyorsun. Atlas mutfağını dağıttığımız için hepimizin kışına tekmeyi basmıştı."

"Bize neyi anlatacaksın?" Calder onların oyunlarını görmezden gelerek sorar.

Attie'yle bakışıyoruz ve onun kontrol edemediği gülümsemesi daha da büyüyor. Aileme dönmeden önce uzanıp onun uzayan saçlarından bir tutam alıyorum. "Ben hamileyim."

Bir an sessizlik ve ardından tezahürat ve bağırışlar.

Kollarıma girildi ve tebrik edildim. Atlas kucaklandı ve sırtı sıvazlandı. Ailemiz bizim için çok seviniyor. Sonunda Attie'ye geri döndüğümde bana sarılıyor ve gülümsemesi tahmin ettiğimden daha da genişliyor. Sonunda mutluluğu bulan tek kişi ben değilim.

Sonra bana bakıyor, gözleri zevkle parlıyor. "Sen benim mutluluğumsun, Kır Çiçeği, her zaman öyleydin."

"Hadi kutlamak için sarhoş olalım!" Remi bağıyor ve sonra bana bakıp yüzünü buruşturuyor. "Şey... sen değil, çılgın pantolon, ama geri , sprog istila edilmemiş olabilir!"

Gülüyorum, değil.

Hayatın bu kadar mükemmel olabileceğini hiç bilmezdim.

Ay yükseliyor, yıldızlar parlıyor ve ailemizin kutlamaları tüm hızıyla devam ediyor. Sadece biraz hava almak istiyorum ve tabii ki Attie'm de benimle geldi. El ele tutuşuyoruz, rahat sessizlik biz yürürken uzayıp gidiyor. Avucumu hala düz olan karnıma bastırıyorum. İhtiyacım olduğunu ya da istediğimi hiç bilmediğim bir mucize ama ailemizin büyüyeceğini bilmek?

Heyecanlıyım. Attie'yi baba, erkek kardeşlerimi amca ve kız kardeşlerimi teyze olarak göreceğim için heyecanlıyım. Bu çocuk diğerlerinden daha çok şımartılacak ve sevinecek.

Eşleri her kimse Tanrı yardımcısı olsun.

Bu çocuğun dünyanın umudu olduğunu biliyorum, iyinin, benim... bizim gerçek yeniden doğuşumuz. Onlar bu dünyanın geleceği. Okyanusun önünde duruyorum, dalgalar kıyıya vururken çıplak ayak parmaklarımı kuma gömüyorum. Gözlerimi kapatıyorum, tuzlu koku beni gülümsetiyor. Uzun yazlık elbisem bir omzumdan hafifçe düşüyor, bol ve dökümlü, tüm bunlardan önceki insan hayatımdan kalma bir alışkanlık.

Onları açtığımda Attie'yi gözlerinde büyük bir sevgi ve tapınma ile beni izlerken buluyorum. "Seninle tanışmadan önce bu dünyada böyle mükemmel bir şey olduğunu hiç bilmiyordum aşkım," diye mırıldanıyor beni kendine çekip öperken, eli aramızdan karnıma doğru gidiyor. "Yanımda sen varken baba olmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de, Attie. Annem senin hakkında haklıymış. Sen bu dünyadaki en iyi erkeksin," diye mırıldanıyorum onu öperken, bacaklarımın arasında arzu titreşiyor. Tabii ki fark etti, benimle o kadar uyumluydu ki hamile olduğumu ilk fark eden o oldu. O gece, karanlığın bizi ele geçirdiği gece gebe kaldığımızı düşünüyoruz ve dürüst olmak gerekirse, bu beni... sıcak hissettiriyor. En karanlık anlarımdan birinde, o kadar sevgi dolu, o kadar mükemmel ve iyi bir şey yarattık ki, bir insan yarattık.

Kaşlarını çatarak beni izlerken geri , elini bana doğru uzatıyor ama ben sadece sırtıyorum ve elbisenin omuzlarından tutup iterek düşmesine izin veriyorum

Ta ki göğüslerimi ortaya çıkarana kadar. Gözleri önce büyüyor, sonra alev alev yanıyor ve gözleri bana kilitlenmişken, ayağıma düşmesine izin veriyorum. Ondan kurtuluyorum, ona bir öpücük veriyorum ve dönüp serin okyanusa doğru yürüyorum.

Gölde yüzdüğüm zamanların anıları yeniden canlanıyor, ona seslendiğim ama onun benimle gelmediği zamanların anıları, ama bir an bile geçmeden, arkamdan bir su sesi duyuyorum ve sonra kolları beni kucaklıyor. Dudakları dudaklarımı buluyor ve anılar kayboluyor. Başka bir hayatta olsa arkasını dönüp giderdi ama şimdi beni suya doğru kovalıyor, elleri sırtımdan aşağı inip popomu okşarken sevgisini hissetmeme izin veriyor ve orada, dolunayın altında dalgaların arasında nihayet mutlu sona ulaşıyoruz.

Aşkımız yüzyıllar boyunca yankılanıyor.

Onun yol gösterici umudu.

Onun kurtarıcısı.

Onun laneti.

Onun

koruyucusu.

Bizler düşmüş

tanrılarız. Bizler

Kaderleriz.

Bizler canavarlarız. Birlikte bir

bütünüz.

Halkımızın ve bu dünyanın geleceği karnımda büyürken, başımıza ne gelirse gelsin üstesinden biliyorum.

Birlikte.



EPILOGUE

KHALID

RAraba kullanırken Remi'nin kalçasını . Aşağı bakıyor ve elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Kana bulanmışsın ve ben bunları seviyorum

Kot pantolon. Atlas ya da Alejandra'dan düzeltmelerini istemekten bıktım" diye uyarıyor.

Gülerek eğilip yüzümü onunkinin üzerinde gezdiriyorum, o direksiyonu sarsıp beni kıkırdayarak koltuğuma geri fırlatana kadar bilerek onu kana buluyorum. Tam o sırada telefon çalıyor, ben de açıyorum ve onun duyabilmesi için hoparlöre alıyorum.

"Hey, nasıl gitti?" Dawn selamlıyor. Dünyanın sonunu durdurma olayından sonra Remi ve ben onun teklifini kabul etmeye karar verdik ve sonrasında ortalığı temizledik. Dawn bundan hoşlanmış görünüyordu ve buluşmayı kabul ettik - esas olarak kardeşlerim ve ben konseyin yeni başkanını araştırabilmek için... ama o iyiydi.

Dawn taze, genç ve deli dolu, ama bu dünyanın ihtiyacı olan şey o ve arkasındaki canavarlarla? Kimse ona engel olamaz. Önünde uzun bir yol var ama bu artık bizim sorunumuz değil. Zaman zaman rastgele sözleşmelerle yardım ediyoruz ve Remi ile yakınlaştılar - sanırım travmayı paylaştılar. Çılgın Bella da onu çok seviyor, özellikle de şeytanı evcilleştirip ona Lucy adını vermesini. Bunun çok komik olduğunu düşünüyor.

Bizi eve götürecek uzun toprak yola saparken Remi ona, "Deneyleri kapattık, insanlara kurduğunuz evlerden birine yardım ettik ve doğaüstü canlıları serbest bıraktık," diye bilgi verdi. Eğlence ya da iş için dünyanın neresine seyahat edersek edelim, her zaman eve geri döneriz.

Eşiği geçer geçmez ve Cass ile Atlas'ın arazinin etrafına çizdiği bariyeri aşar aşmaz ikimiz de rahatlıyoruz. Omuzlarımızın üzerinden bakmak zorunda kalmadan tamamen kendimiz, güçlü ve kuvvetli olabileceğimiz tek yer burası. Bu dünyayı, birlikte keşfetmeyi ve avlanmayı seviyoruz ama bunca yıldan sonra yeniden evimizde ve ailemizle birlikte olmanın verdiği özgürleştirici his gibisi yok.

"Güzel. Griff, bebeğim, kapa çeneni ve onu boğmaya çalışmayı bırak." Dawn iç çeker ve sonra geri gelir. "Pardon beyler, haksız mıyım?"

"Evet, benim ellerim bir tanesiyle dolu, sen nasıl yapıyorsun bilmiyorum." Remi gülüyor. Gözlerimi ona dikiyorum, bunun bedelini daha sonra ödeyeceğini bilmesini istiyorum. Dudaklarını yalıyor, gözleri arzudan kararıyor. Ona bunu nasıl ödeteceğimi çok iyi biliyor; sikim daracak amcığında, ellerim boynunda, zincirler, dövüş... hepsini istiyor. Gaz pedalına basıyor ve beni sırtıtmaya zorluyor.

"Pokémon gibi, hepsini yakalamalısın - kahretsin, Lucy, hayır! Onları yakma, Remi, tamam, gitmeliyim. Arkadaşlarım bir meclis üyesini canlı canlı yakmaya çalışıyor! Hoşça kalın!" Sonra telefonu kapatıyor, evimizin dışında durana kadar kayarken bizi gülerken bırakıyor.

Mishal'ın tepemizde uçtuğunu görüyorum, şüphesiz Dabria ona biniyor, biz inip ona el sallarken. Cass ve Alejandra'nın serada gülüşüklerini, Kyro'nun ise seranın dışında güneşlendiğini ve Slate'in kurt formunda etrafta dolaştığını görüyorum. Her zamanki rutinleri. Kavga sesleri duyuyorum ve bahse girerim Bella, Ciar ve Atlas alıştırma yapıyorlar. Lilith artık dövüşemeyecek ilerledi ama Atlas neredeyse o da orada olacak.

Calder ya da Mira'yı görmüyorum ama bahse girerim denizdeler, keşfediyorlar, arkadaş ediniyorlar ve muhtemelen bir ya da iki fırtına çıkarıyorlar. Remi kıcıma bir şaplak atıp yanımdan hızla geçmeden önce diğerlerine el sallıyoruz. "Yarışalım!"

"Seni yakalayacağım, *aşkım*, ve yakaladığımda, sen benimsin!" Ben de bağıriyorum ve o da koşmaya başlıyor, evimize doğru koşuyor.

Bizim evimiz.

Bu ikimizin de sahip olmadığı bir ama artık sahibiz. Ve bir aile. Dünya ayaklarımızın altında. Yüzüm bir sırtışa dönüşüyor... benim yüzüm. Başka kimsenin değil. Görevler dışında onların derilerini giymeyi bıraktım. Aşkım bana bakmayı ve yaralarımın tadına çok seviyor ve ailem her zaman beni görmenin güzel olduğunu bildirmenin bir yolunu buluyor.

Gerçek ben, sadece güzel bir yüz değil.

REMI

Artık bir sürüm var. Geleneksel bir sürü olmayabilir ama bunu dünyaya değişmem, vardiyalarımı kabul ediyorlar ve etrafta bir kaplan, bir kurt... hatta wendigom dolaştığında asla sorgulamıyorlar. Bazı temel kurallar koymam ve hayvanlarımı artık ailem oldukları konusunda uyarmam gerekti, ancak hepsi yeni aileme karşı çok korumacı... özellikle de Lilith'e karşı, şimdi hamile olduğu için.

Khalid beni yakalayıp omzunun üzerinden atarak merdivenleri hışımla çıktığında düşüncelerimden sıyrılıyorum. Yatak odamızın kapısını tekmeleyerek açtı ve beni yatağa fırlattı. Bir anda üzerime atlıyor, kıyafetlerimi yırtıyor, hırlıyor. Gözlerim onunkilerle eşleşecek şekilde siyaha dönüyor ve pençelerim ortaya çıkıyor, bunları onun kıyafetlerini kesmek için kullanıyorum.

Değişen bir başka şey de bu - wendigom ve ben barış içindeyiz. Biz biriz, diğer hayvanlarımla ve paylaştığımız güçten dolayı içimde kalan karanlıkla bile iyi geçiniyor.

Sürekli titreşen bir güç çemberi.

Bir güç hırsız. Ben buyum, artık bunu biliyorum. Hâlâ bunun ne anlama geldiğini araştırıyoruz ama şimdilik mutluyum, hiç olmadığım kadar mutluyum. Birbirinin arkasını kollayan inanılmaz bir ailem var. Altı kız ve altı erkek kardeşim var. Birlikte koştuğum Slate, çay içtiğim Cassandra var. Birlikte gülebileceğim Lilith. Bana yüzmeyi öğretecek Mira. Bella ile savaşmak için. Bağ kuracağım Dabria.

Eksik olduğunu bilmediğim her şey ve içimdeki o boşluk onların sevgisiyle iyileşiyor.

Sadece dünyayı ve Lilith'i kurtarmadık, beni de kurtardık ve bunların hepsi bana bakan, belimi kavrayan adam sayesinde oldu. Siyah gözleri beni olduğum yere kilitliyor, vücudu beni yere yapıştırıyor ve aramızdaki bağda sevgi akıyor.

Hâlâ kan içindeyiz, dövüşün etkisindeyiz. Normal bir ilişkimiz olmayabilir. Kavga etmekten ve birbirimizi incitmekten hoşlanıyoruz ve hareket etmeyi ve bir şeyler yapmayı seviyoruz. Ama benim için?

Biz mükemmeliz.

Benim hayvanlarımı değiştirdiğim gibi yüzünü değiştirebilen bir adamın beni aşka ve aileye yeniden inandıracağını kim bilebilirdi? Bana hiç aramadığım her şeyi ve daha fazlasını vereceğini? Beni ne kadar sevdiğini her gün gösteriyor, geçmişimizi telafi ediyor.

"Seni seviyorum, *aşkı*m," diye nefes alıyor ve dudaklarımda beliren sırıtışa engel olamıyorum.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum ve gözlerini deviriyor, parmaklarını boğazımda kenetliyor, beni yatağa daha da iterken nefesimi kesiyor.

"Söyle," diyor, sesi alçak ve ölümcül, sanki hoşuma gidiyormuş gibi, ben de daha geniş gülümsüyorum.

"Yap beni," diye okuyorum.

"Memnuniyetle," diye hırlıyor ve sonra çıldırıyorum.

Ve sonra tekrar tekrar yapıyor. O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki ailemiz duymalı.

Bir süre sonra kollarında yatarken ona hatırlatmaya karar veriyorum ve gülümseyerek başımı kaldırıyorum. "Seni seviyorum," diyorum tekrar ve o siyah gözleri açılıp benimkilerle buluştuğunda sırıtıyor.

"Biliyorum," diye takılıyor ve dışarıdan gelen kahkahaları duyduğumuzda kıs kıs gülmeme neden oluyor.

Kalbim onunla dolup taşıyor.

Hayatım kayalıklarla başladı, ama beni bir hayatta kalan, bir savaşçı, bir avcı yaptı ve şimdi bu becerilerimi ailemi ve aşkıımı korumak için kullanıyorum ve bir gün... bir gün, kendi çocuklarımı korumak için kullanacağım.

Ama ondan önce yapacak çok işimiz var, tekmeleyecek kışlar, öldürecek insanlar...

Birlikte.



EPİLOGUE

KYRO

I Bu bizim yeni başlangıcımız. Yüzyıllardır yalnızdık. Artık yalnız değiliz. Rose ile değil. Bir daha asla yalnız kalmayacağız. İhtiyacım olduğunu bile bilmediğim her şey o.

Beni güldürüyor, hayatı çok ciddiye almıyor ve bilgisi ve gücüyle beni hayrete düşürüyor. Nezaketi ve aptallığı.

Beni bir bütün yapıyor.

Sanırım söyledikleri doğru-bazen aradığınızı hiç bakmadığınızı bir anda bulursunuz. Artık yanımda o olmadan bir hayat düşünemiyorum. Şu anda olduğu gibi, kumların üzerinde uzanmış, güneşi birlikte içimize çekiyoruz. Küçük şeyler. Sessizlik, elinin elime yaptığı baskı ve dudaklarını büken gülümsemesi beni hala nefessiz bırakıyor.

Şimdiden çok şey fethettik, ancak hayatımız boyunca çok daha fazlasını başaracağımızdan hiç şüphem yok ve bu dünyayı ve geleceğimizi birlikte keşfetmek için sabırsızlanıyorum... tabii ki Salem ile birlikte. O tüylü küçük hıyar bile bana ısındı.

Hâlâ bana ters ters bakıyor ve o bakmıyorken beni tokatlıyor ama bir ateşkesimiz var. İkimiz de onu seviyoruz.

Büyüdüğü küçük kasabadan ayrıldığımızdan beri çok gelişti. Yine de kulübesi burada ve onunla birlikte yaşamak beni çok mutlu ediyor. Zenginliğe, kadınlara ya da hızlı arabalara ihtiyacım yok... sadece ona.

Her zaman o.

Hayattaki en önemli şeylerin satın alabileceğiniz değil, gerçek olanlar olduğunu anlamam yüzyıllarımı aldı. Tüm o maddi şeylerin içinde aradığınız şey budur.

Amacımız. Sevgi. Aile. Mutluluk.

Cassandra... Gülüm benim.

Aklıma bir fikir geldiğinde elini kaldırıp öpüyorum. Burada isteyebileceğimiz ya da ihtiyaç duyabileceğimiz her şeye sahibiz, ama belki... belki onu bana sonsuza dek bağlayacak bir şey daha vardır, böylece asla kaçamaz.

Buna neredeyse sıırıyorum ve sanki yaramaz düşüncelerimi hissetmiş gibi başı dönüyor ve gözleri açılıyor. Ne yaptığımı ya da ne yapmak üzere olduğumu görmek için bana bakıyor. Beni çok iyi tanıyor.

Tanrım, bu kadını her şeyimle seviyorum.

Bazen beni yarasaya çevirse, öldürmekle tehdit etse ya da orgazm talep etse bile. Ve şimdi, ailem nihayet bir araya geldi, her şey olması gerektiği gibi.

Bazen bir şeylerin daha güçlü bir şekilde bir araya gelebilmesi için kırılması gerekir.

İşte biz buyuz, daha güçlüyüz. Hepimiz daha güçlüyüz. Ebeveynlerimiz pislik olabilir ama güçlü, sadık adamlar yarattılar ve çektiğimiz onca acı ve eziyetten sonra nihayet mutlu olmaya hazırız. Kız kardeşimizle birlikte bir bütünüz.

Biz mutluyuz.

Şu anda üzerimize vuran güneşten daha parlak parlıyoruz - tıpkı dostum gibi oldukça sıcak.

"Edepsiz şeyler düşünmeyi bırak," diye mırıldanıyor ve dudaklarımın titremesine neden oluyor.

"Sen yanımdayken nasıl olmaz?" Alay ediyorum, o da gülüyor, çan sesi gibi bir ses ve kalbim küt küt atıyor. Tüm o savaşlar, tüm o acı ve yalnızlık buna değerdi... onun için. Bunu yine yapardım, onun yanında bir an için yüzyıllarca acı çekerdim. Ben bir güneş tanrısı olabilirim, ama beni parlatan o. O benim ateşim.

O benim gülüm.

CASSANDRA

Sonunda beni isteyen bir meclisim var... ve hepsi Kyro sayesinde. O cesetleri bulduğumda, bir katili durdurmaya çalıştığım, sonunda aşık olacağımı, en iyi arkadaşımı ve yeni bir aile kazanacağımı asla bilemezdim.

Güneş üzerimde parlarken, eli elimdeyken ve beni karnım ağrıyana kadar güldürürken mutluyum. Bunu en çılgın rüyalarımın bile hayal edemezdim, ama çok minnettarım. Burada her iki dünyanın da en iyisine sahibiz.

-Kyro'nun güneşi, benim de bitki bebeklerim ve Salem'im var. Kyro beni çılgına çevirdiğinde kaçtığım kasabadaki yeni işimizden bahsetmiyorum bile

onu tekrar bir hayvana dönüştürmek... ki, tamam, bunu bir ya da iki kez yaptım.

Ne diyebilirim ki? Ona işkence etmeye bayılıyorum, özellikle de onu örümceğe çevirdiğim zaman. Bunu hiç unutamadım.

"İnsanların yaptığı gibi düzgün bir şekilde evlenmeliyiz," diyor rastgele. Başımı çevirdiğimde o parlak gözlerle karşılaşıyorum ve güzelliği beni bir kez daha çarpıyor, nutkum tutuluyor.

"Ha?" Ben ağzımdan kaçırıyorum, o da gülüyor ve eğilip beni öpüyor. "Evlenelim dedim Rose," diye mırıldandı bana karşı. Dudaklar.

"Bunu tamamlayacak mıyız?" Kaşlarımı oynatarak daha da sırtmasını sağlıyorum.

"İstersen bu işi hemen burada bitirebiliriz," diye tehdit ediyor ve üstüme yuvarlanıyor, altın rengi teni güneşte parlayarak bana bakıyor. Bir çığlık duyuyoruz ve Dabria'nın Nyre'ye inmek için geldiğini görünce el sallıyorum ve sonra Kyro'ya dönüp bakıyorum. Şimdi ciddi görünüyor, dudakları aşağı eğik.

"Ciddiyim Rose, evlen benimle. Seni bu dünyada mümkün olan her şekilde istiyorum. Çiftleşmeni, evlenmeni, sonsuza dek," diye mırıldanıyor.

"Seni yumuşacık," diye fısıldıyorum, daha geniş sırtırken bile. "Evet."

Oturuyor, yüzünde ciddi bir ifade var, ben de oturuyorum. "Güzel. Bunu doğru yapıyoruz Rose," diye atıldı, sanki fikrimi değiştirebilirmişim gibi, aptal adam. Elini uzatıyor, konsantre olarak bir şey oluşturuyor. bir yüzük görüyorum, içinde sarı bir mücevherle parlayan altın bir yüzük, güllerle tutturulmuş.

Ondan ona bakıyorum. "Rose, benimle evlenir misin ve kendini sonsuza dek bana bağlar mısın?" diye ciddi ciddi soruyor.

"Evet!" Sırıtiyorum ve ona doğru atılıyorum. "Evet!" Onu yakalıyorum ve o gülerken yüzünü öpüyorum. Yüzüğü takmama yardım ediyor ve ben de gözyaşlarımı siliyorum. "Yine de senin bir katil olabileceğini düşünüyorum," diye takılıyorum, o da gülüyor ve beni tekrar öpüyor.

"Hoşuna gitti," diye fısıldıyor.

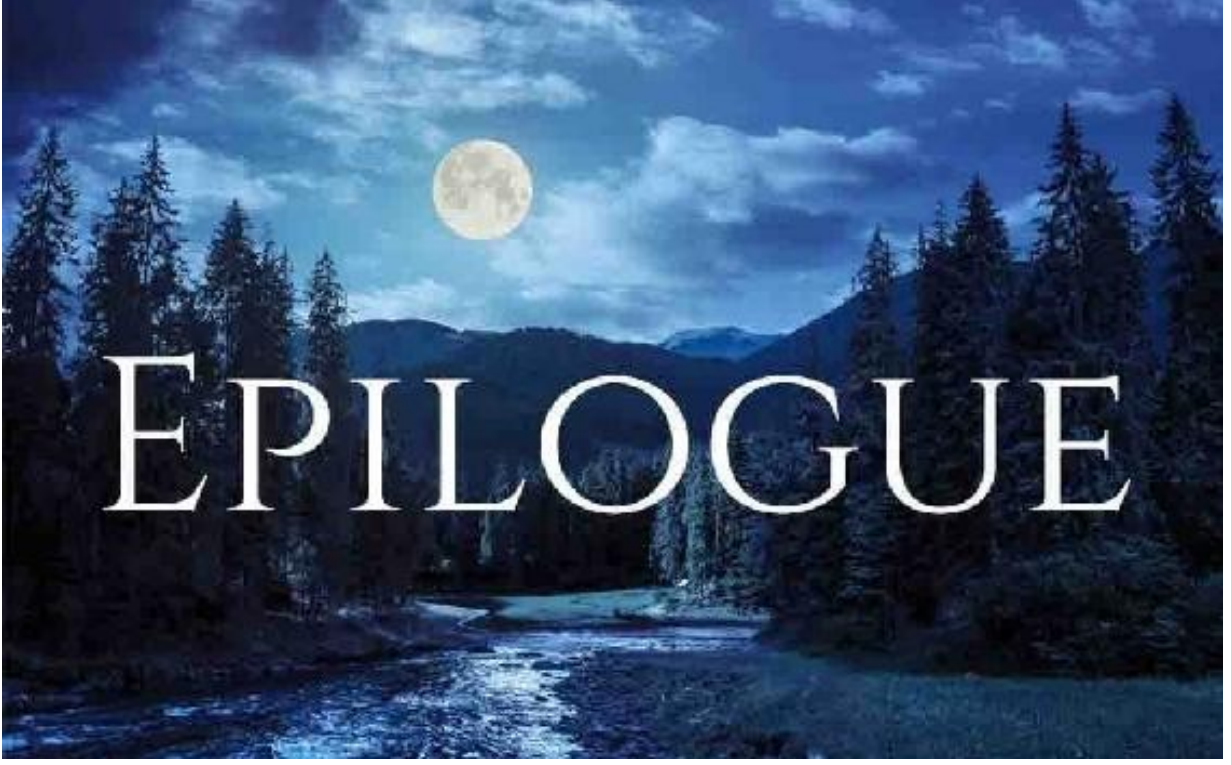
"Dikkatli ol, seni tekrar örümceğe çeviririm," diye tehdit ediyorum.

Ayağa fırlıyor, parmağıyla beni uyarıyor. "Hayır, sakın buna cüret etme."

Ayağa kalkıp ağzımı açıyorum ve o dönüp Salem'i kumu keşfettiği yerden yakalıyor ve kaçmaya başlıyor. "Biri bana yardım etsin! Beni sikmeye çalışıyor!" diye bağırıyor.

Gülerek peşinden koşuyorum, ailemin gülüşlerini duyuyorum, maskaralıklarımızı görmezden gelseler bile. Kyro haklıydı; güneş mutluluk, yeni bir başlangıç ve aşk getirir...

Ve o benim güneşim.



KAYRAK

I gözlerimi güzel eşimden alamıyorum. Bana sadece insan hayatımı geri vermekle kalmadı, beni aileme, onunla olan yeni hayatıma da götürdü.

Asla hafife almayacağım bir şey.

Onunla geçen her gün, çalınan her an, ailemle geçirdiğim her güzel zaman, her günaydın ve iyi geceler bir lütuf. Hepsi onun sayesinde. Bakışlarımı hissetmiş gibi bana bakıp sırtıyor ve sonra tekrar Cassandra'ya odaklanıyor. Onlarla iyi anlaşmasına sevindim. Fae olması ve diğerlerinden biraz daha rafine olması beni endişelendiriyordu. Ama onu seviyorlar, kabul ediyorlar ve o da kendini bu ailenin bir parçası haline getirdi. Onsuz kaybolacağımızı biliyorum.

O atan kalptir, bizi iyileştirir, bize yardım eder ve her zaman dinleyen bir kulak ve yardım eli sağlar. Sevgili eşim çok özverili ve naziktir.

Lilith'e kavuştuğumuz için hepimiz çok rahatladık, sadece bu da değil, Atlas'ı mutlu ve iyi görmek de. Bir süreliğine karanlığa gömüldü. Onu kaybettiğimizi düşündüm, bunu gözlerinde görebiliyordum, onunla birlikte ölmeye hazırdı. Kurdumun içinde kaybolduğum için bu duyguyu biliyordum. O hâlâ mücadele ediyor, kız da öyle ama bunun üstesinden gelmeye çalışıyorlar. Hepimiz karanlığa büründük ve bu bizi birbirimize her zamankinden daha sıkı bağladı ama bunun üstesinden gelebilecek kadar güçlüyüz ve bu onun için çok fazla olduğunda ne olacak?

Yine oradayız.

Eşim onu iyileştirmeye yardımcı oluyor, Atlas sevgisiyle onu geri getiriyor ve biz de aramızdaki bağla ona güç veriyoruz. Kardeşimizi bir daha asla kaybetmeyeceğiz. Bu dünyanın hepimize ihtiyacı var. Bir zamanlar olduğumuz gibi tapınılan tanrılar olmayabiliriz ama Kaderler bu dünyadaki her bir insanın bir amacı olduğunu kanıtladı, bunu bilmeseler bile.

Amacım mı?

Ailemi sevmek ve korumak için... eşimi.

Sonsuza kadar.

Kurdum hırlıyor, aşırı korumacılığı artıyor, onun yanında olmak ve ellerini kürkümde hissetmek istiyor. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğiz ama onun umurunda bile değil. O eşini istiyor. Ona haber vermek için bir inilti çıkarıyor ve o da bunu duyuyor.

Dabria ve Mishal gülererek ve el ele tutuşarak ormana doğru yürüyorlar, şüphesiz değişmek ve uçmak için. Günler çok hızlı geçiyor ve bire iniyor. Mira'nın sudan şarkı söylediğini duyuyorum ve Calder'in dalgaları artıyor.

Lilith'in yemek pişirdiğini ve Atlas'la gülüştüğünü duyuyorum. Remi, Bella, Ciar ve Khalid başka bir görev için uzaktalar ama yakında dönecekler, her ay düzenlediğimiz aile yemeği için tam zamanında. Onlara sırrımızı söyleyeceğimiz yemek.

Ailemiz büyümek üzere.

Gümüş saçlı dostumu izlerken kalbimin takla atmasına engel olamıyorum. Birini bu kadar sevmenin mümkün olduğunu hiç bilmezdim.

Ama her geçen gün onun ruhuna ve kalbine da çok aşık oluyorum.

O benim her şeyim. O

benim ışığım.

O benim geleceğim.

ALEJANDRA

Cassandra ile çiçekleri düzeltirken kurdum beni izliyor, iri gözleri bana kilitlenmiş. Gülümseyip bir öpücük konduruyorum ve o da kafamın içinde gülüyor.

et sevgilim, seni özledim.

Sesi beni hâlâ o derin hırılıtyı ilk duyduğum andaki gibi ürpertiyor. Cassandra yine neden bahsettiğimizi biliyormuş gibi i geçiriyor. "Sen git, ben bitiririm."

"Emin misin?" Ona dönüp hâlâ uzamakta olan gümüş rengi saçlarımı geriye iterek soruyorum. Sivri kulaklarım ipeksi buklelerimin arasından görünüyor ve o gülümserken gümüş gözlerim bakışlarıyla buluşuyor. "Eminim. Kyro'nun bir noktada gelip beni bulacağı kesin zaten. Git hadi."

Gülümseyerek ona sarılıyorum, bu üzerinde çalıştığım bir şey. Bir fae olarak, gündelik temas asla bir şey değildi, ama burada ailemle? Bana dokunmanın sevgiyi göstermenin bir yolu, bir sevgi dili olduğunu öğretiyorlar ve ben de kendimi bundan zevk alırken buluyorum.

Hâlâ ailemi özlüyorum... daha çok annemi ve boynumda asılı duran prensimin kolyesini ama bunlar benim geçmişim. Emin ellerde olduklarını biliyorum. Burada, geleceğimle birlikteyim. Eşim, aşkım. Her zaman olmam gereken yerdeyim, onun yanındayım.

Her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için bir kez geri döndüm. Bunun benim görevim olduğunu hissettim ama yeni kraliçe bu role zahmetsizce uyum sağladı. Sadece bir krallığı değil, yönetiyor. Ayrıca kendi eşlerini de bulmaya başladı,

Krallıkların yönetiminde kendisine yardımcı eşler buldu ve halk şimdiden refaha kavuştu. Artık mücadele yok ve herkes eşit, her ne kadar ışıltılı kalabalığın bir kısmı bundan hoşlanmasa da. Ama bu tamamen başka bir hikaye.

Annem onun yanındaydı, liderlik etmesine yardım ediyordu, açık sözlü ama şefkatliydi. O her zaman yanımda olmasını istediğim kadındı. Arada sırada konuşuyoruz ama artık tek ailem o değil. Hayır, ailem büyüdü. Her biri masaya yeni bir şeyler getiren doğaüstü varlıkların ve tanrıların mükemmel bir çarpışması. Birbirimizden bir şeyler öğreniyoruz. Mükemmel olmaktan çok uzak, bazı... öğrenme eğrileri oldu, ama hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

İçerik.

Eski evimdeki serada başıma gelenlerden sonra seraya adım atmam birkaç günümü aldı ama Cassandra bana yardımcı oldu ve birlikte ortak bir aşk bulduk -bitkiler ve doğa. Ben iyileştiriyor ve yardım ediyorum, o da bana nasıl yetiştirileceğini öğretiyor, sihrimiz birbirini tamamlıyor.

Remi ve Bella bana kendimi nasıl koruyacağımı öğretiyorlar, çünkü her zaman Slate'e güvenmek istemiyorum, ancak iyileştirmeye zarar vermekten daha uygun olduğum ortaya çıktı. Atlas hala büyü yapmama yardımcı oluyor, Lilith de öyle, ancak hamilelikten bu yana artık o kadar fazla değil, ben de onu denetliyorum.

Bu yüzden onlara Slate'in dediği gibi yavrularım olduğunu söylemedim. Daha ilk günlerdeyiz ve Fae'ler gebe kalma ve doğurma konusunda her zaman sorun yaşarlar, türler arası melezleşmeden bahsetmiyorum bile. Onlara söylemeden önce emin olmak istiyorum ve o da bunu anlıyor. Yine de bu onu aşırı korumacı olmaktan alıkoymuyor, hatta normalden daha fazla. Yanımdan hiç ayrılmıyor ve birkaç saatte bir yemek yememi ve dinlenmemi sağlıyor. Her gece, elleri karnımda ve aramızdaki bağdan sevgi akarken bana sarılmış bir şekilde uyuyor.

Yine de kurdun içindeki vahşiliği çıkaramıyorum ve o hala oldukça vahşi. Koşuyor ve avlanıyor, şimdi değişiyor

İsteddiği zaman. Kurdu ve kendisi bütündür.

Yanımda tırıs gidiyor, beni evimize geri götürüyor. Oraya varır varmaz, yerdeki battaniyelerin üzerine uzanıyorum, kendi çalışma odamız ve o da etrafımda kıvrılıyor, başını leğen kemiğime yaslıyor ve bana bakıyor.

"Seni seviyorum kurdum," diye mırıldanıyorum başını okşarken.

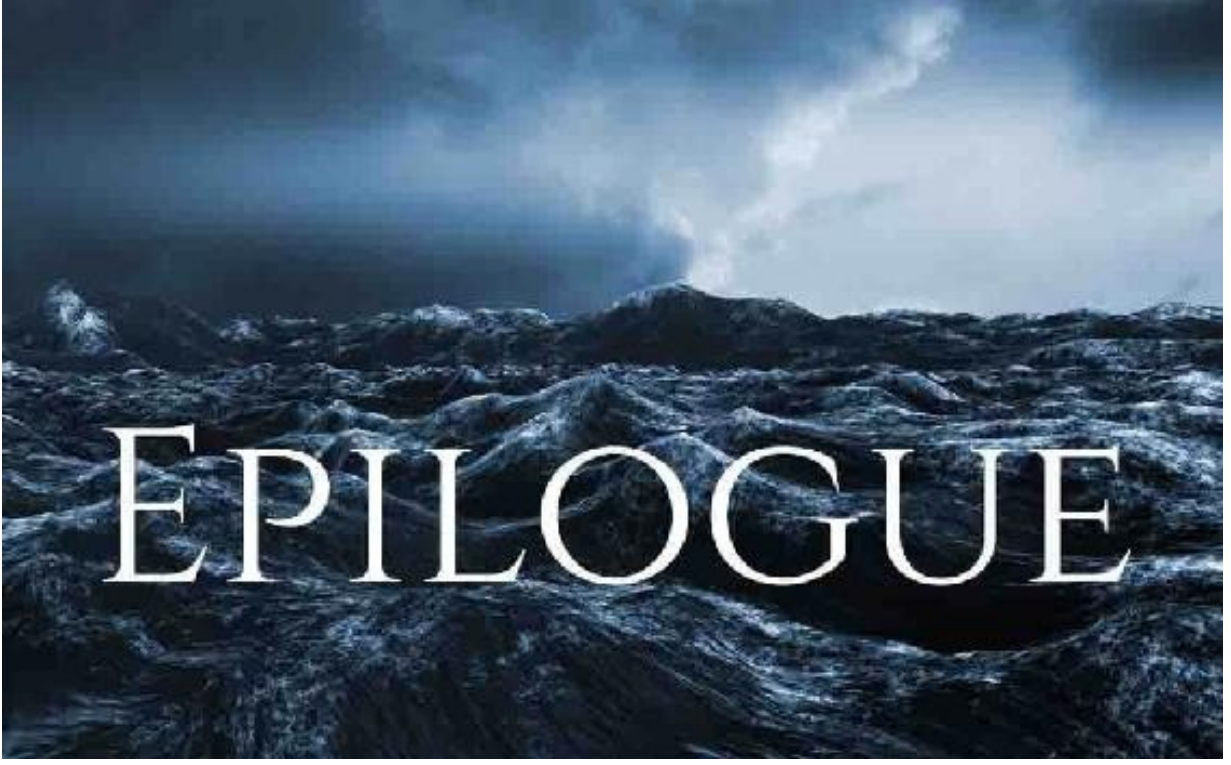
Mırıldanıyor, elimi yalıyor. *Seni seviyorum sevgilim, sonsuza dek ve daima.*

Gözlerimi kapatıyorum ve kurdumla birlikte oturup Karnımda büyüyen iki bebeğin düzenli kalp atışları. Tüm taçlardan, mücevherlerden ve zenginliklerden daha iyi, gerçek ısıltılı yol bu.

Bu aşk.

Mutluluk.

Bu kader. Bu sonsuzluk.



CALDER

T Sırt üstü uzandığımda su sakın, küçük baştan çıkarıcım altımda yüzüyor. Asla çok uzağa gitmiyor, ama her zamanki özgürlüğünün tadını çıkarıyor. istedim. Bunu ona her zaman vereceğim, bunun için bana zincirlenmiş olsa bile.

Her zaman.

beliriyor ve bacaklarını belime dolayıp yeşil gözleri parlayarak bana gülümserken ben de doğruluyorum. O kadar çarpıcı ki. Onu ilk gördüğüm anı hala hatırlıyorum. Ruhumu ve kalbimi çalmış, nefesimi bir fırtınadan ya da derin bir sudan daha hızlı kesmişti. Üzerimde hâlâ aynı etkiyi bırakıyor.

Her gece ritüelimizi suyun kenarında yapıyoruz. Ailemle sosyalleşiyoruz ve mutluyuz, ama ait olduğumuz yer su kenarı, birlikte, görünürde kara yok.

"Efendim," diye mırıldanıyor, beni öperek.

"Baştan çıkarıcı," uyarıyorum, gülerek arkasına yaslanıp mutlulukla iç çekerken kızıl saçlarının suda dağılmasına izin verirken onu daha sıkı tutuyorum.

Ona verdiğim mutluluk, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şeydi. Phoebe beni kırmadan önce bile, sunacak pek bir şeyi olmayan bir serseriydim, ama Mira? Bana kalbimi gösterdi, sevgimin ve sadakatimin derinliğini gösterdi. Ne kadar çok şey yapabileceğimi gösterdi ve karşılığında yapmak istediğim tek şey ona dünyaları vermek, hayatımın her günü onu sevmek ve beni beklemek için hayatı boyunca acı çekerek doğru kararı verdiğini bilmesini sağlamak.

Ben izlerken güneş onun üzerinde parlıyor ve nefes kesici yüzünün güzel hatlarını ortaya çıkarıyor. Denizcileri onun için ölüme atladıkları için suçlamıyorum, ben de atlardım. Onun için neredeyse ölüyordum ve bunu yine yapardım. Bana aşık kalması için her şeyi yapardım. Sevmesi en kolay adam değilim ama ona karşı her zaman dürüst olacağım ve benim için tek kişi olduğunu bilmesini sağlayacağım.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyorum, kalçalarını okşayarak.

Gülümsüyor, gözlerini kapatıyor ve bana bir su sıçratırken bile rahatlıyor. "Baştan çıkarıcı," diye uyarıyorum ve doğrulup yüzüme su sıçratmadan önce bir gözünü açıyor. Uzun, kıvrırcık saçlarımı geriye doğru tarayarak temizliyorum ve suyun altına dalıp yüzeye çıkmadan önce bacaklarımı çekip gülerek bana tekrar su sıçratırken gözlerimi ona dikiyorum.

"Temptress, hızlı yüzsen iyi olur," diye homurdanıyorum. Ciyaklıyor ve dalıyor ama saklanabileceği hiçbir yer yok. Asla yeterince hızlı uzaklaşamaz, benden asla kaçamaz.

O benim.

Sonsuza kadar.

Benim kendi sirenim.

MIRA

Ondan daha iyi yüzmeye çalışıyorum, ama tabii ki beni yakalıyor ve kendisine doğru çekiyor, su etrafımıza çarparken ağzı ağzıma iniyor. O ağzıma hükmederken deniz daha hızlı ve daha hızlı dönüyor, fırtına tanrımı yansıtıyor. Kıcımlı kavırıyor ve beni yukarı çekiyor, nefesim kesilene kadar beni sert horozuna doğru bastırıyor. Güzel fırtınası gittikçe hızlanıyor ve kime ait olduğumu kanıtlarken bizi gizliyor.

Onu. Tekrar ve tekrar. Elleri acımasız, ağzı zalim ve aleti sert, salıverilmelerimi bir zevk ve aşk şarkısı gibi suyun içinden haykırmamı sağlıyor. Bitkin düştüğümde, vücudumun her santimini öperek rahatlıyor ve bana sarılıyor.

Birbirimizin kollarında süzülürken, kalp atışlarımın onunkiyle eşleşene kadar yavaşlamasına izin veriyorum. Fırtına tanrım... eşim.

Özgürlüğümü geri almama yardım eden, bana bir aile, bir gelecek ve aşk veren adam. Hayatımın geri kalanını birlikte okyanusları keşfederek geçireceğim adam.

Ancak hava karardığında eve dönüyoruz. Sudan el ele çıkıyoruz ve gökyüzü onun şimşekleriyle aydınlanırken sahilde yürüyoruz.

Aşkın bir ilanı.

Oldukça fırtınalı bir aşk ama bunu hiçbir şeye değişmem.

Özgürüm,

seviliyorum. Ben bir

bütünüm.



EPILOGUE

CIAR

To yuva önümüzde, bir sonraki görevimiz. Eşim insanlara yardım etmeyi sevdiği için almak istediklerimizi seçiyoruz. onu sevenler, bırakanlar veya

Unutulmuş. Bugünlerde oldukça geniş bir sokak köpeği koleksiyonu var, onlara bir yuva veriyor, dövüşmeyi öğretiyor ve daha iyi bir yaşam sunuyor.

Onu kurtaran adamı onurlandırmak için olduğunu söylüyor.

Tabii ki her zaman onun yanımdayım, sanki benden kaçabilirmiş gibi. Benim güzel eşim artık asla . Sonsuza dek bağlıyız.

Birlikte sessizce çalışıp içeri giriyoruz. Ön kapıyı çalıyor ve içeri dalıyor. Gülüyorum, sıçrayan vampiri durdurmak için dönüp boynunu kırarken bile. Onu en çok böyle gecelerde seviyorum. Onu iş başında görmek, kızıl saçları arkasından akıyor, dudakları vahşi bir şekilde eğilmiş

Gülümsüyor, gözleri parlıyor, neredeyse kanatlarını, halesini ve elindeki ipin ateşini görebiliyorum.

Lanet olası bir şeytan onları lanetlemek için burada.

Kalbim tamamen onda, beni mezarlıkta bayılttığı andan beri onda, ama her seferinde benden daha fazlasını alıyor ve beni ne kadar zahmetsizce güçsüz, suskun bıraktığının farkında bile değil. Benim gibi bir adam için bu bile başlı başına şok edici.

Yolculuğumuz burada bitmiyor, daha önümüzde çok şey var. Bu dünyayı daha iyi bir yer yapmak için Dawn'la birlikte çalışacağız. Yan yana avlanacağız. İhtiyacı olanları kurtaracağız. Ve ben onu ölümsüz hayatımın her günü seveceğim, zor, huysuz ya da kızgın olduğunda bile.

O benim.

Ben de onun.

Bir vampir bana doğru uçarken dikkatim dağıldı. Onlar ırkımız için bir utanç kaynağı. Kalbini söküp çıkarıyorum ve aşkım olan mucizeye değil, yürüttüğümüz savaşa odaklanıyorum. Ama yeterince hızlı değilim. havanın hareket ettiğini hissediyorum ve sonra Bella orada.

Aşk, zihinsel olarak uyarıyorum.

Beni yolundan itiyor, kılıbaciyla saldırıyor ve benden bir parça koparmak üzere olan vampiri kesiyor. Bir an için kalbim dondu. Savaştığı vampir o anı değerlendirip onu bıçaklıyor. Hırlıyor ve yere bakıyor. Beni kurtarmakla o kadar meşguldü ki yaralandı. Bir anda ayağa kalktım, hırlayarak eşimi incittiği için onu parçalara ayırdım. İşim bittiğinde o ölmüştü ve ben kanlar içindeydim. Başımı kaldırıp baktığımda, yaram iyileşirken bile bıçağı çıkardığını gördüm.

Bu beni sakinleştiriyor ama gözlerimi ona dikiyorum ve bu vampir piçlerini öldürmeye geri dönmeden önce bunun intikamını alacağımıza söz veriyorum. Yuva boşaldığında, onu yakıp kül ediyoruz ve arabadan izliyoruz.

"Kahretsin, geç kalacağız," diyor inleyerek. "Bizi ldrecekler."

"Hayır, vaktimiz var." Ona göz kırpıyorum. "Geri dönmeden önce biraz eğlenebiliriz bile, aşkım."

"Uh-uh, eğlence en başta seninle takılmama neden oldu. Sadece sr," diye tersliyor, sırtırken bile.

Eğilip onu sertçe öpüyorum. "Ve şimdi bak, sonsuza dek benimle kalacaksın," diye fısıldıyorum.

"Hatırlatma bana," diye homurdanıyor.

Seveceğim, hayatımızın geri kalanında her gün.

BELLA

Aile yemeği için zamanında döndük. Kanı yıkayıp rahat kıyafetlerimizi giydik ve oraya gittik. Bizi bekliyorlar ve oturduktan sonra ancak o zaman yemek servisi yapıyorlar. Herkes görevin nasıl gittiğini soruyor ve biz de onlara bilgi veriyoruz. Aramızda sır yok, bir aile olarak değil... alışmaya başladığım bir şey.

şimdiye kadar sadece bir aile tanıdım ve o da tek bir adamdı... Bu çok daha fazlası. Tüm bunlar, yanımda oturmuş Mishal'a vampir yuvasını nasıl okerttiğini anlatan dostum, başımın belası vampirim sayesinde oldu. Gözlerimi deviriyorum, masanın altına uzanıp çatalımı ona saplarken bile bu kadar gt olmamasını hatırlatıyorum. Onu bıaklamama alışmış olacak ki hiç istifini bozmuyor ve uzanıp bacağımı sıkıyor.

Başımı evirip Lilith'e bakıyorum. Işıl ışıl gülümsüyor ve karnı kocaman. Her an doğabilir ve hepimiz heyecanlıyız, ben bile. şu anda ocuk istemiyor olabilirim ama harika bir teyze olacağımı biliyorum, her zaman eğlenceli ve en iyi hikayelere sahip olan o sarhoş teyze. O tünemiş

Onu beslerken Atlas'ın dizinde, yüzünde kendi geniş gülümsemesi, diğer eliyle karnını sevgiyle tutuyor.

Birbirlerine geri dönmek için ne savaşlar verdiklerini onlara bakarak asla bilemezsiniz. Güçlerimizi paylaştıktan sonra hepimiz çok daha yakınlaştık ve ikisine de büyük saygı duyuyorum. Tüm yeni aileme. Hepsi kendi tarzında birer savaşçı ve hepsi de kendileri için mükemmel olan şekilde gerçek mutluluğu bulmak için çok zorluklar atlattı ve çok şeyin üstesinden geldi.

Ben mi? Ukala bir vampir şeklinde geliyor.

Düşüncelerimi duymuş gibi dönüyor, gözleri parlıyor ve eğilip kulağımı yalıyor. "Sonra aşkım, yuvada yaptığın o küçük numara için seni çiğ çiğ sikerken kurutacağım seni."

Sırıtiyorum, tam olarak hangisini kastettiğini biliyorum. Bu adamla avlanmaya bayılıyorum. Diğerlerinden bazıları buraya yerleşmekten, rahatlamaktan ve günlerini hak ettikleri gibi dinlenerek geçirmekten mutlu. Ben ve Ciar? Bizim heyecana ve avın kan tutkusuna ihtiyacımız .

Başlangıçta bizi bir araya getiren, birbirimize aşık olmamızı sağlayan şey buydu ve asla durmayacağız. Her seferinde ona daha da aşık oluyorum ama ukala dostumun bunu bilmesine asla izin vermeyeceğim. Kafasına girmesine izin verecek ve o zaman ona bir kürekle tekrar vurmak zorunda kalacağım.

Meyve suyu kutumu alıp ona doğru itiyorum. "Susadıysan," diye şaka yapıyorum ve ikimizin de o ilk geceyi hatırlamasına neden oluyorum ve o kadar yüksek sesle gülüyor ki diğerleri bakıyor.

"Lanet olsun Angel, seni seviyorum." İnliyor ve beni yakalıyor, Remi bize bir şey fırlatana kadar beni sertçe öpüyor.

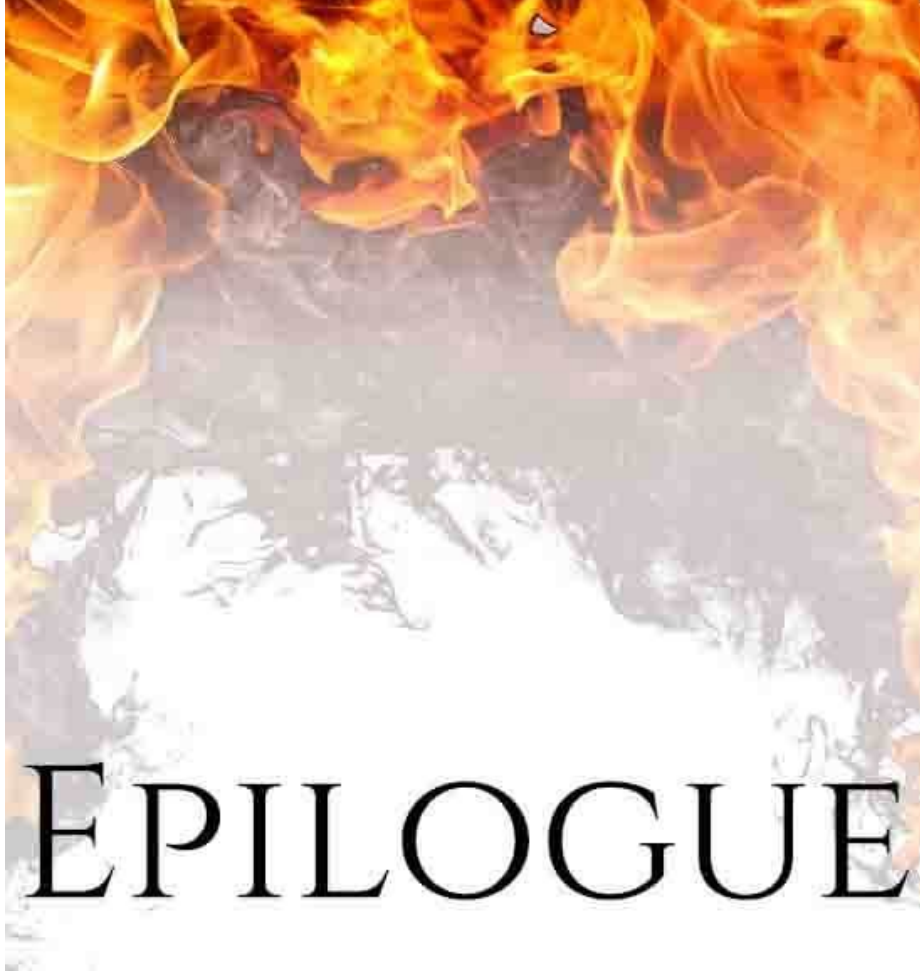
"Masada olmaz, sizi hayvanlar." Gülüyor.

Geri çekilip ona göz kırptıyorum. "Hayır, o sensin bebeğim." Diğerleri kahkahalara boğuluyor ve ben döndüğümde Ciar bana kocaman sırıtıyor. "Seni seviyorum," diyor ve bunu bu kadar kolay söylemesi karşısında neredeyse uçacaktım. Bana sevginin asla karşılıksız verilmemesi gerektiği öğretilmişti ama işte bu adam, bu mükemmel lanet ölümsüz, her bunu itiraf ediyor.

"Ben de seni seviyorum, g t herif," diye fısıldıyorum ve yüzümü omzuna bastırıyorum.

Beni kurtardığı ve bu hayatta bana bir şans verdiği için Raph'a teşekkür ederken bile kalbim dolu.

Bu kusurlu m kemm l . Bu güzel lanet a k.



MISHAL/NYRE

W Bütün gece kutlama yaparız. Dans eder, içer ve güleriz. Güzel yemekler yiyoruz ve müzik dinliyoruz. Yıldızlar parlarken biz dışarı çıkıp Atlas kendi havai fişeklerini yaratır.

Onların parlak bir teknik renk dizisi içinde patlamalarını izliyorum, ama hiçbirisi kollarımdaki küçük olanla kıyaslanamaz. Ona bakıyorum. Yüzü gökyüzüne dönük ve geniş bir gülümseme takınmış, gözleri ışıkları yansıtıyor. O benim ışığım, o benim havai fişegim. O benim nefes alma sebebim, yaşama sebebim. Onu kollarımla daha sıkı sarıyorum, ona olan sevgim o kadar güçlü ki, ömürler boyu sürebilir.

Bir eşi hak ettiğimi hiç düşünmemiştim ama sonra Dabria'geldi. O da benimle birlikte, karanlıkta, çok acı çektikten sonra ve en az benim kadar kırılmış bir halde geldi. Birlikte büyüdük, parçaları bir araya getirdik ve bizi asla ayıramayacak kadar derin bir aşka düştük.

Sadece sen değil, Nyre bana hatırlatıyor.

Tabii ki hayır, katılıyorum.

Ejderhamı bana geri getirdi, ona sevmeyi de öğretti. İlk büyük ejderhayı evcilleştirebilecek tek kişi o. Bu dünyayı sadece ve sadece onun için yakabilecek tek kişi.

Beni aileme geri getirdi.

Kız kardeşim var, erkek kardeşlerim de var ve şimdi beş kız kardeşim daha var. Etrafım hiç bu kadar insanla çevrili olmamıştı. Bazen kalabalık bir odada, sarılıyken bile kendinizi çok yalnız hissedebilirsiniz ama burada durum asla böyle değil. O kadar uzun süre ayrı kaldık ki, bunu bir daha asla yapmayacağız. Birlikte bir bütünüz ama ayrı olduğumuzda parçalanıyoruz.

Sevmeyi, yaşamayı ve huzur bulmayı öğreniyoruz... bir aile olarak.

Lilith anahtar ama savaşmamızın sebebi dostlarımızdı. Yeniden yaşamaya başlamamızın sebebi.

Bir süre sonra küçüğüm yorgun düşüyor ve diğerleri yeni yılı birlikte karşılamak için dağılıyor, ben de onu alıp evimize dönüyorum. Kalbim onunkiyle aynı anda atıyor, o karanlık bizi çok rahat bir şekilde sarıyor.

Sevgim taşıyor.

Onun için.

Hayatım için.

Geleceğim için.

Onu seviyorum, diye fısıldıyor Nyre.

Ben *de öyle*, cevap veriyorum.

Gözlerimin içinde parlıyor, ona bakıyor, ama bugün onunla zaman geçirdi, bu yüzden bu sefer benim. "Aşkım

Sen," diye homurdanıyor ve kız kıkırdayarak bana daha da yaslanıyor.

"Seni seviyorum ejderham," diye mırıldanıyor. "Şimdi ve her zaman. Yarın tekrar uçmaya gidebiliriz ve ben de sana prenses ve ejderha hakkındaki hikâyeyi anlatmayı bitiririm."

Sonra sakinleşiyor, kabulleniyor ve eğilip beni öpüyor. "Seni seviyorum," diye yemin ediyor. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Seni ben kurtarmadım, biz birbirimizi kurtardık," diye bilgilendiriyorum onu içeri girerken, uyumadan önce ne isteyeceğini bilerek doğruca yukarı çıkıyorum. Her gece aynı ritüel, havanın ve onun özgürlüğünün tadına bakmak, yıldızların parıltısını izlemek. Eskiden varlığım oldukça acı vericiydi, ama şimdi onun sayesinde mükemmel, aşkım.

Dostum.

"Bunu sevdim," diyor usulca.

Benim de...

Ben de öyle .

DABRIA

Görünüşe göre buralarda bir bebek patlaması var. Nyre bana hamile olduğumu söyleyene kadar çocuk istediğimi hiç bilmiyordum, ama şimdi... bu doğru geliyor. Uğruna yaşayacağım çok şey var; eşim, ailem ve şimdi de çocuğum.

Bu dünyayı onlar için daha iyi bir yer haline getiriyoruz ki benim yaşadığımdan, bizim yaşadığımızdan daha iyi bir hayatları olsun, karanlığı ve acıyı asla tatmak zorunda kalmasınlar.

Ailemiz çok şey yaşadı ve her kendi yaraları var, yine de birbirimizin iyileşmesine yardımcı oluyoruz. Bana abla demeleri bazen canımı yakıyor ama onun da isteyeceğini biliyorum ve Mishal'ı yeniden kardeşleriyle birlikte görmek tüm acılara değiyor. Mutluluk gibi

Burada olmak, yeni arkadaşlar, kardeşler ve kız kardeşler bulmak içimde büyüyor.

Mücadeleyi anlayanlar. Ciar güçlerimi öğrenmeme yardımcı oluyor ve Alejandra harika bir dinleyici. Cassandra beni güldürmeyi ve daha az garip hissettirmeyi asla başaramıyor. Bella ve Remi bana kendi gücümü öğretiyor ve Lilith... Lilith bana her gün ilham veriyor.

Çok şey yaşamış bir kadın ayağa kalkıp gülümseyebiliyorsa, ben de gülümseyebilirim. Karanlığın dokunuşunu biliyoruz ve birlikte birbirimize yardımcı oluyoruz.

Mükemmel değiliz, ama mükemmel gerçek değildir ve ben gerçek istiyorum. Her şeyi hissetmek istiyorum. Aşk ve mutluluğu, kötü günleri ve iyi günleri onunla birlikte yaşamak istiyorum. Eşimle. Mishal ve benim için gökyüzünde süzülen, beni bu dünyanın her yerine götüren Nyre'mle.

Benim onları sevdiğim gibi beni seviyorlar.

Göbeğimi okşayarak gülüyorum. Çok büyüğüm. Nyre, ejderha tohumunun bir insaninkinden daha hızlı taşındığını söylüyor. Bu bebeğin neye benzeyeceğini kim bilebilir, ama bir ejderha, bir insan, bir vampir, her şeye razıyım. Onu koşulsuz seveceğim.

Kayıtsız şartsız, demeliyim. Alejandra hissetti ve bana kız olduğunu söyledi.

Bir isme karar verdik bile. "Duydun mu ? Sizi çok seveceğiz."

"Küçük olan mı? Bu benim lakabım," diye mırıldanıyor Mishal, çatıda dururken kollarını bana doluyor. Beni koruyor, her zamanki gibi seviyor. Ona yaslanıp yıldızların ve ayın parlaklığını seyrederken sıcaklığı içimi ısıtıyor.

"Baban sahiplenici ve kıskanç biri, bunu anlayacaksın, değil mi Rachel?" Karnımı okşayarak fısıldıyorum, kız kardeşimin bize tepeden baktığını, dönüştüğüm şeyle gurur duyduğunu biliyorum. Kendime kabul etme ve hissetme izni verdiğim sevgiden ve yeniden kurduğum aileden.

O her zaman benim kız kardeşim, tanıdığım en güçlü, en güzel insan olacak. Onu onurlandırmak, onu hatırlamak için daha mükemmel bir isim düşünemezdim. İnsanlığım o gün onunla birlikte öldü, ama içimde büyüyen bu bebek? Bu bizim umudumuz, eşim ve benim yaşadığımız karanlıktaki ışığımız.

Bize canavar diyorlar.

Ben bize mucize
diyorum.

Kader, alın yazısı ve bir amaç uğruna bir araya gelmiş on dört kayıp ruh. Sonsuza dek birleştiler, asla yalnız kalmadılar.

Bir aile.

Her zaman yaklaşan başka bir savaş, ırklarımızı tehdit eden başka bir düşman olacaktır, ancak bu kez bu bizim sorumluluğumuz değil. Rollerimizin bize getirdiği karanlık tarafından parçalanmış olsak bile, halkımıza karşı onurlu ve metanetli bir sadakatle borcumuzu ödedik. Artık diğer canavarların liderlik etme zamanı geldi. Bu dünyayı kurtarmak ve halkımızı yönetmek için.

Bizde barış var.
Sevgimiz var. Biz
biriz.

Acıda, kanda ve fırtınalarda kırılğan bir güzellik vardır. Vahşi ve sıcak olmakta, değişen yüzlerde ve hepimizi bağlayan büyülerde. Biz mükemmel bir felaketiz, on dört canavar evlerini buluyor.

Düştük, ama düşmek uçmaktır.

YAZAR HAKKINDA

K.A Knight, tüm hikâyeleri ve karakterleri kafasından atmaya çalışan bağımsız bir yazar. Okumayı seviyor ve eline geçen her kitabı yutuyor.

Ayrıca endişe verici bir kafein bağımlılığı var.

Günlerini deli gibi yazarak geçirdiği sakın bir İngiliz kasabasında çifte hayatını sürdürmektedir.

Daha fazlasını K.A Knight'ın web sitesinden okuyabilir veya Facebook Okuyucu Grubuna katılabilirsiniz.

Özel içerikler ve haber bültenim için buradan kaydolun

<http://eepurl.com/drLLOj>

AYRICA K.A KNIGHT TARAFINDAN

ŞAMPIYON SERİLERİ

- Çorak Topraklar
- Zirve Şehirler
- Uluslar
- *Boxset (Ocak'ta Geliyor!)*

ŞAMPIYON REFAKATÇİ SERİLERİ

- Unutulmuşlar
- Kayıplar
- *The Damned (Çok yakında!)*

DAWNBREAKER SERİSİ

- Ayama'ya Yolculuk
- Ayama'yı Düşlemek

KAYIP CADİ MECLİSİ SERİSİ

- Aurora'nın Cadılar
- Meclisi Aurora'nın
İhaneti

ONUN CANAVARLAR SERİSİ

- Öfke
- Nefret

DÜŞMÜŞ TANRILAR SERİSİ

- Pretty Painful
- Pretty Bloody
- Pretty Stormy
- Pretty Wild
- Pretty Hot
- Pretty Faces
- Pretty Spelled
- *Boxset (Şubat'ta Geliyor!)*

STANDALONLAR

- Scarlett Limerence
- Nadia'nın Kurtuluşu
- The Standby
- Engerekler İni
- *Dalgıç Kalbi (Çok Yakında!)*

YASAK OKUMALAR

- Babasının Meleği
- *Üvey Kardeşlerin Sevgilisi (Çok Yakında!)*

ORTAK YAZAR PROJELERİ - LOXLEY

- Carmen'in Yakalanması
- Shiloh'un Çalınması
- Harlow'un Barındırılması

ORTAK YAZAR PROJELERİ - ERIN

- Sirk Kurtar Beni
- Ring Şefini Ehlileştirmek
- Dark Temptations Volume One (One Night Only ve Circus Saves Christmas'ı içerir)
- Vahşi Röportaj

- Vahşı Tur
- *Vahşı Final (Ocak'ta!)*
- Kahraman Kompleksi

ORTAK YAZARLI PROJELER - DİĞER

- Gemi Enkazı Ruhları
- The Horror Emporium



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

